Müşteri:
Pegasus Yayınları
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. No:11/9
34437 Beyoğlu/İstanbul

Sipariş:

Paket

Ülke Kodu: TR 1 ürün 0,350 KG

Ref. No: 50618 | Stok kodu: 30180

PSİKOLOJİK GERİLİM

Boyut: 135 210 22 S.KOD 30180

DİK TAŞIYIN

SEBASTİAN FITZEK

PEGASUS

Genç psikiyatr Emma Stein bir otel odasında saldırıya uğradığından beri evinden çıkmayı reddediyordur. Emma, öldürmeden önce kurbanlarının saçlarını kazıdığı için basında "Berber" adıyla anılan bir psikopatın üçüncü kurbanıdır. Berber'in elinden canlı kurtulan tek kişi olan Emma bu caninin yarım bıraktığı işi tamamlamak için onun peşine düşeceğinden korkmaktadır. Kendisine saldıran kişiyi hiç görmemiş olmasına rağmen karşısına çıkan her adamın o olduğuna dair paranoyak düşünceler yakasını bırakmaz. Kendisini güvende hissettiği tek yer ise Berlin'in ücra bir semtinde bulunan ara sokaktaki evidir, ta ki bir gün postacı Emma'dan bir komşusunun paketini onun adına teslim almasını isteyene dek.

Emma yıllardır aynı sokakta yaşamasına rağmen bu komşu hiç tanımadığı biridir ve onun adına aldığı paket Emma'yı hayatının en korkunç kâbusunun içine atacaktır.

Paket

Pegasus Yayınları: 2015
Bestseller Roman: 839

PAKET
SEBASTIAN FITZEK
Özgün Adı: Das Paket

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Haluk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2018
ISBN: 978-605-299-585-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2016, Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich, Germany

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

SEBASTIAN FITZEK

Paket

Psikolojik Gerilim

Almancadan çeviren:
Fulya Aydınoğulları

PEGASUS YAYINLARI

Eşsiz ekibime:
Manu, Roman, Sabrina, Christian, Karl,
Barbara ve Petra

Vazgeçilmezlere:
Caroline ve Regine

Ve elbette, sarılırken dahi özlediklerime:
Sandra, Charlotte, David ve Felix

Şükran ve sevgiyle andığım
babam Freimut Fitzek'e

"... sonuna kadar anlatılan
bütün öyküler ölümle biter.
Onları bundan mahrum bırakan,
iyi bir anlatıcı değildir."
E. Hemingway

"Bir şeyi değiştirmeden izlemek mümkün değildir."
Heisenberg'in Belirsizlik İlkesi

Giriş

Emma, anne babasının yatak odasının kapısını açarken, bunu son kez yaptığından habersizdi. Bir daha asla, uykusunda ayaklarını hareket ettiren, anlamsız sözcükler mırıldanan ya da dişlerini gıcırdatan babasını uyandırmamaya özen göstererek, pelüş bir fille silahlanmış halde, gecenin bir yarısı annesine sokulamayacaktı.

Bugün ayaklarını oynatmıyor, mırıldanmıyor ya da gıcırdatmıyordu. Bugün sadece inliyordu.

"Baba?"

Emma el yordamıyla karanlık koridordan geçip yatak odasına girdi. Bunun gibi ilkbahar gecelerinde Berlin'in üzerinde hüküm süren dolunayın ışığı, cıva renginde bir parıltı halinde, kapalı perdelerin arasından sızıyordu.

Kestane rengi bir perdeyi andıran kâkülünün altından kısılmış gözlerle etrafı kestirebiliyordu: ayak ucundaki hasır sandığı, geniş yatağın yanlarında duran camdan komodinleri, eskiden zaman zaman içinde saklandığı raylı dolabı.

Ta ki Arthur hayatına girip onu saklambaç oynamaktan soğutana kadar.

"Baba?" diye fısıldadı Emma ve yorganın altından çıkmış olan çıplak ayağına dokundu.

Kendi ayağında sadece tek bir çorabı vardı, o da parmaklarının ucunda asılı kalmıştı. Diğer tekini uykusunda kaybetmişti, Tek Boynuz Pırıltı Kulesi'nden, düşlerinde zaman zaman korkmasına sebep olan gümüş grisi Uçan Örümcek Vadisi'ne giden yolda bir yerlerde.

Ama Arthur'dan korktuğum kadar değil.

Her defasında kendisine kötü olmadığını anlatmasına rağmen. Ama ona güvenebilir miydi?

Emma fili göğsüne daha da güçlü bastırdı. Dili, damağına yapışmış kuru bir sakızmış hissini veriyordu. Cılız sesini neredeyse kendisi bile duymamıştı, bu yüzden bir kez daha denedi.

"Baba, uyan." Emma babasının ayak parmağını çekiştirdi.

Ayağını geri çeken babası inleyerek diğer yana döndü. Yorgan kısa bir an için hafifçe aralanınca Emma'nın burnuna babasının kendine has kokusu doldu. Babasını sadece kokusundan bir düzine yetişkin arasından gözü kapalı tanıyacağından emindi. Topraksı tütün ve tıraş losyonu karışımı o çok iyi bildiği kokudan.

Koklamayı çok sevdiği o kokudan.

Emma kısa bir an için şansını annesinden yana kullanmayı düşündü. Annesi onunla her zaman ilgilenirdi. Babası ise çoğunlukla onu azarlardı. Kapıların tüm evi titretecek şiddette çarptığı zamanlarda Emma çoğu kez ne suç işlediğini anlamazdı bile. Daha sonra annesi ona, babasının da bunu tam olarak bilmediğini söylerdi. Onun bir "kolerik"* ya da buna benzer bir şey olduğunu ve sonrasında pişmanlık duyduğundan bahsederdi. Hatta bazen, çok nadiren bunu ona kendisi söylerdi. Odasına gelir, gözyaşlarından ıslanmış yanağına dokunur, saçlarını okşar ve ona, sorumluluklar ve sorunlar nedeniyle yetişkin olmanın hiç de kolay olmadığını anlatırdı. Emma için bu sıra dışı anlar

* Çabuk öfkelenen. (ç. n.)

dünya üzerindeki en mutlu anlardı, şu anda işte tam da öyle bir anın özlemini duyuyordu.

Buna özellikle bugün çok ihtiyacı vardı.

O kadar çok korkuyorum ki.

"Baba, lütfen, ben..."

Alnına dokunmak için baş ucuna ilerlemek istedi, o esnada cam bir şişeye takılıp tökezledi.

Yo, olamaz...

Aralarından birinin geceleyin susaması ihtimaline karşı annesi ile babasının yatağın yanında her zaman bir su şişesi bulundurduklarını heyecandan unutmuştu. Şişenin devrilip parke zeminde yuvarlanması Emma'nın kulağına, yatak odasından geçen bir yük treni gibi geldi. Karanlık, seslerin şiddetini artırıyormuşçasına, kulakları sağır edecek boyutta bir gürültü çıktı.

Işık yandı.

Annesinin tarafında.

Kendini aniden aydınlıkta bulan Emma tiz bir çığlık attı.

"Tatlım?" dediğini duydu annesinin, koni biçimindeki okuma lambası kutsanmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Yüzünde yastık izleri olan, dağınık saçlı bir azize.

Emma'nın babası da irkilerek gözlerini açtı.

"Ne, lanet olsun, ne..." Sesi yüksek çıkmıştı, bakışlarını etrafta gezdirdi, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Belli ki kötü bir kâbustan uyanmış, hatta belki de hâlâ içinden çıkamamıştı. Doğrulup yatağa oturdu.

"Neyin var, tatlım?" diye diye sordu annesi. Emma ona cevap veremeden babasının sesi yükseldi.

"Lanet olası!"

"Thomas!" diye çıkıştı annesi, kocasına.

Sesini daha da yükseltip Emma'ya doğru elini kolunu salladı.

"Lanet olsun, sana kaç kez söyledim..."

"Thomas!"

"...geceleri bizi rahatsız etme diye!"

"Ama... benim... benim dolabım..." Emma kekelemeye başladı, gözleri yaşlarla doldu.

"Yine başlama," diye sövmeye devam etti babası. Annesinin onu yatıştırma çabaları sadece daha da öfkelenmesine yol açıyor gibiydi.

"Arthur," diye açıkladı Emma yine de. "Hayalet. Geri geldi. Dolabımda. Benimle gelmek zorundasınız, lütfen. Yoksa canımı acıtabilir."

Babasının nefesi ağırlaştı, bakışları sertleşti, dudakları titriyordu ve kısa bir an için kızın gözüne tıpkı Arthur'u hayalinde canlandırdığı gibi göründü: iri göbekli, kel kafalı, terleyen küçük bir iblis gibi.

"Hiçbir bok yapmak zorunda değiliz. Emma, hemen defol, yoksa canını acıtan *ben* olacağım. *Belki* değil, *kesinlikle!*"

"Thomas!" diye bağıran annesini duydu yeniden ve sendeleyerek geriye gitti.

Sözcükler Emma'yı yaralamıştı. Geçen ay spor dersinde yanlışlıkla suratına isabet eden pinpon raketinden daha çok. Gözleri yaşla doldu. Sanki babası ona bir tokat atmıştı. Elini bile kaldırmamış olmasına rağmen yanağı yanıyordu.

"Kızınla bu şekilde konuşmamalısın," dediğini duydu Emma, annesinin. Ürkek ve kısık sesle. Neredeyse yalvarırcasına.

"Onunla canım nasıl isterse o şekilde konuşurum. Her gece kafasına göre buraya giremeyeceğini artık öğrenmesi gerekiyor..."

"O altı yaşında küçük bir kız."

"Ve ben de kırk dört yaşında bir erkeğim ama anlaşılan benim gereksinimlerim bu evde hiç önemsenmiyor."

Emma filini yere düşürdüğünü fark etmedi bile. Kapıya doğru döndü ve ipinden çekilen bir kukla gibi odadan dışarı çıktı.

"Thomas..."

"'Thomas,' deyip durmayı kes," diye söylendi babası arkasından. "Başımı henüz yarım saat önce yastığa koydum. Yarın sabah mahkemede formda olmazsam, o duruşmayı kaybedersem ofis işi hayal olur, böylece sen de her şeyi unutabilirsin: evi, arabanı, bebeği."

"Biliyorum..."

"Hiçbir şey bildiğin falan yok. Emma daha şimdiden canımıza okuyor ama sen ısrarla beni artık hiç uyutmayacak olan ikinci bir baş belası istemekte direttin. Kahretsin. Belki dikkatinden kaçmıştır ama bu evin geçimini sağlayan tek kişi benim. Yani UYKUMU ALMAYA İHTİYACIM VAR!"

Emma koridoru çoktan yarılamıştı ama babasının sesi alçalmıyordu. Sadece annesinin sesi. "Hişşt, Thomas. Hayatım. Gevşe hadi."

"BURADA NASIL GEVŞEYEBİLİRİM?"

"Bana bırak. Lütfen. Ben şimdi seninle ilgileneceğim, olur mu?"

"İLGİLENMEK Mİ? Yeniden hamile kaldığından beri sadece kendinle..."

"Biliyorum, biliyorum. Bu benim hatam. Gel hadi, sadece bana izin ver..."

Emma odasının kapısını kapatıp ebeveynlerinin seslerini engelledi.

Hiç değilse yatak odasından gelenleri. Kafasının içindekileri değil.

Hemen defol buradan! Yoksa...

Gözlerindeki yaşları sildi ve kulaklarındaki uğultunun kaybolmasını bekledi ama kaybolmadı. Tıpkı ebeveynlerinin odasında olduğundan çok daha aydınlık görünen ve odasından ayrılmayan ay ışığı gibi. Stor perdeleri ince ketendendi, buna ek olarak yatağının üzerinde, tavana yapıştırılmış olan neon yıldızlar da parıldıyordu.

Benim yatağım.

Emma oraya saklanmak ve örtünün altında ağlamak istiyordu, ama bunu ancak hayaletin artık gizlendiği yerinde durmadığından emin olduğunda yapabilirdi. Uykusunda üzerine atlamayacağına emin olduktan sonra, annesi onunla birlikte kontrole geldiği zamanlarda hep olduğu gibi ortadan kaybolduğunda.

Antika ahşap dolap devasa bir canavardı ve meşe ağacından, iri oymalı kapıları açılırken yaşlı bir cadının gıcırdayan gülüşünü taklit ediyordu.

Şu anda olduğu gibi.

Lütfen gitmiş olsun.

"Merhaba?" diye seslendi Emma önündeki kara deliğe. Dolap o kadar büyüktü ki eşyaları sadece sol yanını dolduruyordu. Diğer yarısında annesinin havlu ve masa örtüleri için yeterli alan kalıyordu.

Ve Arthur için.

"Merhaba," diye karşılık verdi hayalet boğuk bir sesle. Sesi her zamanki gibi ağzını eliyle kapatıyormuş gibi çıkıyordu. Ya da bir kumaş parçasıyla.

Emma tiz bir çığlık attı. Fakat tuhaf bir şekilde az önce dolabın içinden gelen tıkırtıları ilk kez duyup bakmaya gittiğinde olduğu gibi her yanını saran o derin korkuyu hissetmedi.

Belki de korku, bir poşet jelibon gibidir, diye düşündü. *Onları anne ve babamın odasında çoktan tükettim bile.*

"Hâlâ buradasın."

"Elbette. Seni yalnız bırakacağımı mı düşündün?"

Öyle olmasını dilemiştim.

"Peki ya babam bakmaya gelseydi?"

Arthur sessizce güldü. "Gelmeyeceğini biliyordum."

"Neden?"

"Bugüne kadar seninle hiç ilgilendi mi?"

Emma duraksadı. "Evet."

Hayır. Bilmiyorum.

"Ama annem..."

"Annen güçsüz. Zaten bu yüzden buradayım."

"Sen mi?" Emma burnunu çekti.

"Söylesene..." Arthur duraksadı, sesi daha da derinden gelmeye başladı. "Sen ağladın mı?"

Emma başıyla onayladı. Hayaletin onu görüp görmediğini bilmiyordu ama muhtemelen gözlerinin ışığa ihtiyacı yoktu. Belki de hiç gözü yoktu, emin değildi. Ne de olsa Arthur'u daha önce hiç görmemişti.

"Neler oldu?" diye bilmek istedi.

"Babam kızdı."

"Peki ne söyledi?"

"Dedi ki..." Emma yutkundu. Sözcükleri kafasının içinde duymak ayrı bir konuydu. Onları sesli söylemekse bambaşka bir şey. Canını acıtıyordu. Fakat Arthur ısrarcıydı, kız ise tıpkı babası gibi öfkelenmesinden endişeleniyordu, bu nedenle sözlerini tekrarladı.

"Hemen defol, yoksa canını acıtan ben olacağım."

"Bunu mu söyledi?"

Emma bir kez daha başıyla onayladı. Görünüşe göre Arthur gerçekten de karanlıkta görebiliyordu çünkü kızın baş hareketine tepki verdi. Kınayıcı bir homurtu çıkardı, hemen ardından ise çok şaşırtıcı bir şey oldu. Arthur gizlendiği yerden çıktı. İlk kez.

Tahmininden çok daha iri olan hayalet dışarı çıkarken birkaç elbise askısını kenara itti ve eldivenli parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi.

"Sen şimdi yatağına yat, Emma."

Bakışlarını yukarı çevirdiğinde donup kaldı. Bir yüz yerine kendi çarpık siluetiyle karşılaştı. Sanki bir korku kamarasında, uzun, siyah bir sütuna monte edilmiş bir aynaya bakıyormuş gibi.

Arthur'un bir motosiklet kaskı taktığını ve gördüğü şeyin kaskın ön camındaki kendi çarpık yansıması olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

"Birazdan dönerim," diye söz verdi ve kapıya yöneldi.

Yürüyüşündeki bir şey Emma'ya tanıdık geldi ama Arthur'un sağ elinde tuttuğu sivri uçlu nesne dikkatini dağıttı.

Söz konusu şeyin bir şırınga olduğunu anlaması için üzerinden yılların geçmesi gerekecekti.

Ay ışığında gümüş gibi parlayan uzun iğneli bir şırınga.

"Bir kez yalanını yakaladığın kişinin,
bin kez doğrusunu sorgularsın."

Atasözü

1. Bölüm

Yirmi sekiz yıl sonra

"Yapmayın. Yalan söyledim. Lütfen yapmayın..."

Büyük bir çoğunluğu erkeklerin oluşturduğu seyirciler, işkence gören yarı çıplak, siyah saçlı kadını izlerken umursamaz bir yüz ifadesi takınmak için çaba harcıyordu.

"Yüce Tanrım, bu bir hata. Hepsini sadece uydurdum. Korkunç bir hata... İmdat!"

Çığlıkları, beyaza boyanmış boş odada yankılanıyordu, sözleri kusursuz bir şekilde anlaşılıyordu. Sonrasında hiç kimse bir yanlış anlaşılma olduğu bahanesini öne süremezdi.

Kadın bunu istemiyordu.

Buna rağmen hafif kilolu, sakallı ve çarpık dişli adam, kadının sabitlenmiş haldeki kolunun iç kısmına enjektörü sapladı.

Buna rağmen alnına ve şakaklarına bağladıkları elektrotları çıkarmadılar, hayvanlar üzerinde deneylerin yapıldığı laboratuvarlarda kafatası açılarak içine sonda takılan işkence görmüş zavallı maymunlar gibi görünmesine neden olan başının üstündeki çemberi de öyle.

Ve ona az sonra yapılacak olanlar özünde bundan çok da farklı değildi.

Uyuşturucu ve kas açıcılar etkisini gösterdiğinde solunum cihazı devreye girdi. Ardından adamlar elektrik akımını vermeye başladılar. Dört yüz yetmiş beş volt, on yedi kez art arda, ta ki bir epileptik spazm nöbetini başlatana kadar.

Güvenlik kamerasının çaprazından, siyah saçlı kadının gövdesinin yay şeklini mi aldığı yoksa el ve ayaklarının mı kasıldığı ayırt edilemiyordu. Önlük giyen ve ağız koruması takan kişilerin sırtları, seyircilerin görüşünü engelliyordu. Ama çığlıklar kesilmişti. Ve nihayetinde kayıt da durunca salon yeniden aydınlandı.

"Az önce şahit olduğunuz şey, sarsıcı bir örnek..." diye başladı Doktor Emma Stein. Açıklamalarına ve sözlerine kısa bir ara verip toplantıya katılan davetlilerin kendisini daha iyi anlayabilmesi için mikrofonu biraz daha yakınına çekti. Ses kontrollerini yapan teknisyenin ona sunduğu yükseltici tabure teklifini kabul etmediği için şu anda kendine kızıyordu. Normal şartlarda bunu talep eden bizzat kendisi olurdu ama Blaumann'daki herifin yüzünde öylesine imalı bir sırıtış belirmişti ki aslında gayet mantıklı olan platform yükselticisini reddetmişti ve şu anda bu yüzden konuşma kürsüsünün arkasında parmak ucunda duruyordu.

"... çoktan yok olduğu düşünülen baskıcı psikiyatrinin sarsıcı bir örneği."

Katılımcıların çoğu tıpkı Emma gibi psikiyatrdı. Bu yüzden eleştirisinin elektro kramp terapisine yönelik olmadığını meslektaşlarına açıklamak zorunda kalmadı. İnsan beynine elektrik verme fikri her ne kadar kulağa Ortaçağ'dan kalma bir yöntem gibi gelse de psikoz ve depresyona karşı verilen savaştaki sonuçlar oldukça ümit vericiydi. Narkoz altında uygulandığında tedavinin neredeyse hiç yan etkisi yoktu.

"Ameliyathane güvenlik kamerasıyla kaydedilen bu görüntüleri Hamburg'daki Orphelio Kliniği'nden gizlice çıkarmayı başardık. Az önce tedavisinden kesitler izlediğiniz hastanın girişi, geçtiğimiz

yıl 3 Mayıs'ta yapılmış. Kayıtlara şizoid psikoz olarak geçen teşhis tamamen otuz dört yaşındaki kadının kayıt esnasında yaptığı kendi açıklamalarına dayanıyordu. Oysaki tamamen sağlıklıydı. Sözde hasta olan kadın, yaşadığı belirtiler konusunda sadece rol yapmış."

"Neden?" diye sordu sol çaprazında, salonun ortalarında oturan yüzü belirsiz bir siluet. Adam, tiyatro benzeri salonda sesini ona duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı. Alman Psikiyatri Birliği her yıl gerçekleştirdiği bilimsel kongre için Berlin'deki uluslararası kongre merkezini kiralamıştı. Dışarıdan bakıldığında bina, evrenin sonsuzluklarından çıkıp doğrudan radyo kulesinin altına fırlatılmış gümüş rengi bir uzay istasyonunu andırıyordu. Asbestli olması muhtemel, yetmişli yıllardan kalma binanın (uzmanlar arasında tartışmalı bir konu) içine girince ise bilim kurgudan çok bir nostalji filmini hatırlatıyordu. İç tertibatında ağırlıklı olarak krom, cam ve deri kullanılmıştı.

Emma tamamen dolu sandalye sıralarına göz gezdirdiyse de soru soran kişiyi bulamadı, bunun üzerine adamın oturduğunu tahmin ettiği yöne doğru konuştu.

"Karşı soru: Rosenhan Deneyi hakkında ne biliyorsunuz?"

En ön sıranın ucunda, tekerlekli sandalyede oturan bir meslektaşı onaylayan bir baş hareketi yaptı.

"İlk kez altmışların sonu, yetmişlerin başında psikiyatrik teşhislerin güvenilirliğini test etmek için uygulanmaya başlandılar." Emma gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi, tik ağacı rengindeki gür saçlarının bir buklesini sol işaret parmağına doluyordu. Uykusunun gelmesinden ya da geğirmekten korktuğu için konuşmasından önce hiçbir şey yememişti. Şimdiyse midesi o kadar yüksek sesle gurulduyordu ki seslerin mikrofondan duyulmasından ve koca kıçıyla ilgili yapılan espriler için yeni malzeme

üretmekten korkuyordu. Genel anlamda ince yapılı olması, bedenindeki kusuru gözünde daha çok büyütmesine sebep oluyordu.

Üstü süpürge sapı, altı olgun armut, diye geçirmişti içinden daha bu sabah, banyo aynasının önünde kendini incelerken.

Hemen sonrasında Philipp ona arkadan sarılmış ve bugüne kadar dokunduğu en güzel vücuda sahip olduğunu iddia etmişti. Kapıda birbirlerine veda öpücüğü verirlerken ise onu kendine doğru çekmiş ve kulağına, geri döner dönmez Charlottenburg'un en erotik psikiyatrıyla acilen bir eş terapisine ihtiyaç duyduğunu fısıldamıştı. Sözlerinde ciddi olduğuna şüphesi yoktu ama kocasının iltifat etmek konusunda idmanlı olduğunu da biliyordu. Emma flört etmeye kendini alıştırmak zorunda kalmıştı, bu Philipp'in doğasında vardı ve bu özelliğini gözler önüne sermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

"İsmini Amerikalı psikolog David Rosenhan'dan alan Rosenhan Deneyi'ne katılmak üzere sekiz kişi sahte semptomlarla psikiyatrik kliniklere başvurdu. Öğrenciler, ev kadınları, ressamlar, psikolog ve doktorlar. Hepsi de kayıtlarda aynı hikâyeyi anlattılar: Sesler duyduklarını.

'Oyuk', 'çukur' ya da 'boş' gibi sözcükler söyleyen tuhaf, ürkütücü sesler.

"Sözde hastaların tamamının kliniğe yatırıldığını duymak sizi şaşırtmayacaktır, büyük bir çoğunluğu şizofreni ya da manik depresif psikoz teşhisiyle. Deneklerin sağlıklarının yerinde olduğu belgelenebilir olmasına ve hastaneye yatırılışlarının ardından bütünüyle normal davranmalarına rağmen haftalar boyunca akıl hastanelerinde tedavi görüp toplamda iki bin adet hap içmek zorunda kaldılar." Emma hazırda duran bardaktan bir yudum su alıp dudaklarını ıslattı. Philipp onun "doğal makyajlı" halini daha çok sevse de ruj sürmüştü. Olağanüstü pürüzsüz bir cilde sahip olduğu doğruydu ama koyu renk saçlarına oranla fazlasıyla

solgun göründüğünü düşünüyordu. Bunun nesinin, Philipp'in deyimiyle "hoş bir tezat" yarattığını da doğrusu hiç anlamıyordu.

"Şayet yetmişli yılların çok geride kaldığını, bunun başka bir yüzyılda, yani psikiyatri biliminin Ortaçağ'ında gerçekleştiğini düşünüyorsanız bu video sizi daha da kötü bir çağ hakkında aydınlatacak: Bu kayıt geçtiğimiz yıl yapıldı. Bu genç hanım da bir denekti. Rosenhan Deneyi'ni tekrarladık."

Salonda bir uğultu oldu. Sonuçların bir skandala yol açmasından duyulan korkudan öte, konukların bizzat kendilerinin de deneye tabi tutulmuş olabileceği endişesi nedeniyle.

"Psikiyatri kliniklerine yine sözde hastalar gönderdik ve tamamen sağlıklı insanları bir akıl hastanesine kapattığımızda neler olduğunu tekrardan test ettik. Korkutucu sonuçlar ortaya çıktı."

Emma suyundan bir yudum daha alıp konuşmasını sürdürdü: "Kayıt sırasında söylediği tek bir cümle nedeniyle videodaki kadına şizoid psikoz teşhisi konuldu. Bir ayı aşkın bir süre boyunca bununla ilgili tedavi gördü. Sadece ilaç ve konuşma terapileri yoluyla değil, aynı zamanda doğrudan şiddete maruz bırakılarak. Sizin de bizzat görüp duyduğunuz üzere kadın kesin bir dille elektro kramp terapisini istemediğini söyledi. Bu hiç de şaşırtıcı bir durum değil, ne de olsa tamamen sağlıklı. Buna rağmen zorla tedavi edildi.

"Bunu açık bir dille reddetmesine rağmen. Hastaneye yattıktan sonra sıra dışı bir durum tespit edilmemiş olmasına ve tedavisini üstlenen doktorlara pek çok kez sağlığının normale döndüğünü söylemesine rağmen. Fakat doktorlar ne ona ne de hasta bakıcılar ile diğer hastalara kulak astı. Çünkü ara sıra uğrayan doktorlardan farklı olarak uzun bir zaman boyunca ve düzenli olarak birlikte olduğu kişiler bu kadının oraya ait olmadığının tamamen farkındaydılar."

Emma ön sıralarda birinin ayağa kalktığını gördü. Teknisyene ışığı biraz açmasını işaret etti. Gözleri uzun boylu, seyrek saçlı ve biraz sakar bir adamı seçince, uzun bacaklı kongre asistanının sıraların arasından geçip adama bir telsiz mikrofon uzatmasını bekledi.

Adam mikrofona bir kez üfleyip şöyle dedi: "Stauder-Mertens, Uniklinik Köln. İzninizle, sayın meslektaşım. Bize burada işin aslını ve kaynağını bilmemeyi tercih ettiğimiz, ne idiği belirsiz korku videoları izletiyor ve korkunç iddialarda bulunuyorsunuz, kaldı ki bunlar kamuoyuna yansıyacak olursa mesleki itibarımıza ciddi zararlar verebilecek türden açıklamalar."

"Bir sorunuz da var mı?" diye bilmek istedi Emma.

Çift isimli doktor başıyla onayladı. "Şu sözde hastanın beyanı dışında elinizde başka şeyler de var mı?"

"Kendisini bu deney için bizzat ben seçtim."

"Güzel, peki ama sözlerine gözü kapalı inanabilir misiniz? Demek istediğim, bu kişinin sağlıklı olduğuna nasıl emin olabilirsiniz ki?"

Emma, doktorun o sinir bozucu, kendinden emin bakışının aynısını aradaki mesafeye rağmen görebiliyordu.

"Nereye varmak istiyorsunuz, Bay Stauder-Mertens?"

"Kendisini aslında var olmayan gerçek dışı belirtilerle, kendi rızasıyla haftalarca bir akıl hastanesine kapattıran birinin, dikkatli bir tanım yapacak olursam, böyle bir kişinin sıra dışı bir ruhsal yapıya sahip olması gerekir. Bu dikkate şayan hanımefendinin, nihayetinde tedavi gördüğü hastalıktan aslında zaten muzdarip olmadığını ve semptomların, hastaneye yattıktan sonra kendini göstermeye başlamadığını kim söyleyebilir?"

"Ben," diye cevapladı Emma.

"Demek öyle, bütün bu süre zarfında onun yanında mıydınız?" diye sordu adam hafiften kibirli bir tavırla.

"Evet."

Kendinden emin sırıtışı kaybolmuştu. "Siz?"

Emma başıyla onayladı, salondaki hava hissedilir biçimde gerilmişti.

"Aynen öyle," diye doğruladı Emma. Sesi hem heyecandan, aynı zamanda da ortaya döktüğü gerçeklerin çirkinliğine duyduğu öfke nedeniyle titriyordu. "Değerli meslektaşlarım, video kaydındaki deneği sadece arkadan ve boyalı saçlarla gördünüz fakat o kadın, itirazlarına rağmen kendi rızası dışında önce uyutulup ardından zorla elektrik akımıyla tedavi edilen o kadın bendim."

2. Bölüm

İki saat sonra

Emma tekerlekli bavulunu aldı ve 1904 numaralı odaya girerken çok basit bir sebepten ötürü tereddüt etti, neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Karanlığı bölen az miktardaki ışık, on dokuz kat altındaki şehrin sayısız ışıklarından geliyordu. Tauentzien Caddesi'ndeki beş yıldızlı krom ve camdan palas otel Le Zen, Berlin'deki en yeni oteldi ve üç yüzden fazla odası bulunuyordu. Başkentte bulunan diğer bütün otellerden daha yüksek ve daha lükstü. Ve, en azından Emma'ya göre, göreceli olarak zevksiz döşenmişti.

Kapının yanındaki ana şalteri bulduktan ve tavan lambası yandıktan sonraki ilk izlenimi bu yöndeydi.

Mobilyalar, sanki Uzak Doğu'nun yaşam biçimine gönderme yapan her türlü klişeyi kullanmaya özellikle dikkat etmesi istenen, iç mimarlık ofisinde çalışan bir stajyer tarafından seçilmiş gibiydi.

Bitişikteki yatak odasından sadece ince, üzeri pelür kâğıt kaplamalı bir sürgü kapıyla ayrılan girişte Çin işi bir dolap duruyordu. Kapının girişinden, alçak bir futon yatağa kadar hasır bir kilim uzanıyordu. Zemin hizasındaki kanepelerin yanında duran lambalar, anaokulunun her yıl Martin Günü'nde, ufaklıklarla birlikte

Heer Caddesi civarında gerçekleştirdiği fener geçidindeki kâğıt fenerleri andırıyordu. Öte yandan şaşırtıcı şekilde tarz olan ise kanepe ile gömme dolabın arasında Ai Weiwei'nin, yerden tavana kadar uzanan gerçeküstü boyutlardaki portresinin resmedildiği, devasa ölçülerdeki siyah beyaz fotoğraftı. Emma henüz kısa bir süre önce bu sıra dışı sanatçının bir sergisini gezmişti.

Bakışlarını düzensiz kesilmiş sakallı adamdan ayırdı, mantosunu dolaba astı ve çantasından cep telefonunu çıkardı.

Mesaj kutusu.

Daha önce de bir kez aramış ama Philipp cevap vermemişti. Görev başındayken hep olduğu gibi.

İç geçirerek yere kadar inen pencerenin başına geçti, onlarsız ortalama on dört yaşında bir kızın boyuna indiği topuklu ayakkabılarını çıkardı ve aşağıya, Kurfürstendamm Caddesi'ne baktı. Bir yandan da karnını okşadı, henüz belirgin değildi, bunun için daha çok erkendi. Yine de içinde, bütün seminerlerden ve mesleki saygınlıktan çok daha önemli bir şeyin büyüyor olduğu düşüncesi onu rahatlatıyordu.

Beş hafta önce yaptığı gebelik testinde, ikinci çizginin belirmesi biraz zaman almıştı. Emma'nın bugün kendi evinde uyumayıp geceyi ilk kez kendi şehrindeki bir otel odasında geçirmesinin nedeni de buydu. Teufelssee Bulvarı'ndaki küçük evi, çatı katını çocuk odasına dönüştürmeye başladıkları için tam bir inşaat alanıydı. Gerçi Philipp, hamileliğin ilk üç ayı tamamlanmadan hazırlıklara başlamakla belki de biraz aceleci davrandıklarını düşünüyordu.

Philipp işi nedeniyle yine şehir dışında olduğundan Emma, Alman Psikiyatri Birliği'nin, misafir konuşmacılara iki günlük kongre süresince teklif ettiği ücretsiz konaklama paketini kabul etmişti; tüm katılımcılar otelin balo salonunda hep birlikte bir

şeyler içebilsin diye düzenlenen (Emma'nın şu anda ektiği) akşam etkinliğine Berlin'de yaşayanlar da davetliydi.

"Sunum tıpkı söylediğin şekilde sonlandı," diye konuştu Philipp'in mesaj kutusuna. "İşin doğrusu beni taşlamaya kalkmadılar ama sadece yanlarında taş bulundurmadıkları için."

Gülümsedi.

"En azından otel odamı benden geri almadılar. Bana kongre dosyalarıyla birlikte verdikleri anahtar kartı hâlâ çalışıyordu."

Emma, Philipp'e bir öpücük gönderdi ve telefonu kapattı, onu deli gibi özlüyordu.

Evde tek başına, boya kutuları ve yıkılmış duvarların ortasında kalmaktansa tek başına otelde olmak daha iyiydi, diye düşünüp kendini avutmaya çalıştı.

Banyoya gitti ve kıyafetlerini çıkarırken televizyonun sesini, tavandaki hoparlörlere aktaran düzenleyiciyi aradı.

Ama nafile.

Bunun üzerine tekrardan oturma odasına dönüp televizyonu kapatması gerekti. Aynı şekilde burada da televizyon kumandasını bir komodin çekmecesinde bulması biraz zaman aldı, bu sayede Gana'da düşen bir uçak ile Şili'de meydana gelen bir volkan patlamasının bütün detaylarını öğrenmişti.

Emma burundan konuşan TV spikerinin yeni bir habere geçtiğini duydu, "*... polis bir seri katile karşı uyarıyor, kadınları...*" ve düğmeye basıp sesini kesti.

Banyoda sıcaklık ayarını bulmak da biraz zamanını aldı.

Genelde üşüyen biri olduğu için sıcak suyu seviyordu, yaz ortasında bile, bugün ise yirmi dereceyi bile bulmayan, alışılmışın dışında serin, üstelik rüzgârlı bir haziran günüydü.

Bu nedenle duş başlığının dijital ısı termostatını kırk dereceye ayarladı ve sıcak suyun, tenine değer değmez yarattığı o karıncalanma hissini bekledi.

Normalde kendini buharların ortasında bulduğu ve sıcak suyu bedeninde hissettiği anda kendini otomatik olarak canlanmış hissederdi fakat bugün sonuç daha az etkili olmuştu, biraz da konuşması sonrasında üzerine atılan çamuru, su ve otel sabunuyla temizlemek mümkün olmadığından.

İnsanların yirmi birinci yüzyılda da özensizce konulan yanlış teşhislerle, yetkisini kötüye kullanan beyaz önlüklü, yarı tanrıların oyuncağı olma tehlikesiyle karşı karşıya oldukları gerçeğini ortaya seren açıklamalarına gelen tepkiler oldukça sertti. Araştırma sonuçlarının geçerliliğini pek çok kez sorguladılar. Hatta bu alandaki en saygın bilimsel dergi, Emma'nın çalışmaları hakkında bir makale yayımlamayı "düşünmeden önce" titiz bir araştırma yapacağını duyurmuştu.

Elbette bazı meslektaşları konferanstan sonra onu desteklediklerini belirtmişti ama sırtını sıvazlayan azınlığın gözünde bile dile getirilmeyen o suçlamayı görebilmişti: *"Böylesine aptalca bir deneye girişip kendini nasıl tehlikeye atabildin? Her şey bir yana, klinik branşın en nüfuzlu kişilerine sataşarak kariyerini neden tehlikeye atıyorsun?"*

Bu ona Philipp'in asla sormayacağı bir şeydi. Emma'nın yıllardır, yaşadıkları ruhsal sorunlar nedeniyle diğer hastalara kıyasla, örneğin hatalı yapılan diş tedavisi nedeniyle şikâyette bulunan bir hastaya kıyasla, çoğu zaman şüpheyle yaklaşılan psikiyatrik hasta haklarının iyileştirilmesi için çabaladığını biliyordu.

Ve Philipp onun bu uğurda neden sıra dışı, hatta zaman zaman tehlikeli yollardan geçtiğini de anlıyordu. Bunun nedeni hiç şüphesiz birbirlerine bu konuda çok benzemeleriydi.

Philipp de mesleği uğruna, normal bir insanın kendi isteğiyle aşmayacağı sınırları geçmekten kaçınmazdı. BKA'nın* olay inceleme departmanında soruşturmaları yöneten kişi olarak peşine düştüğü psikopat ve seri katiller ona çoğunlukla başka seçenek bırakmıyordu.

Kimi çiftler aynı espri anlayışını paylaşırken, bir başka çiftin buluştuğu nokta, benzer hobiler ya da aynı siyasi görüş olabiliyordu. Emma ve Philipp ise bambaşka şeylere gülüyor, kadın futbola ilgi duymuyor, adam ise onun müzikal tutkusuna ortak olamıyordu. Emma gençlik yıllarında atom enerjisi ile kürk endüstrisini protesto ederken, Philipp gençlik birliğine üyeydi. İlişkilerinin zeminini oluşturan şeyin adı ise empatiydi.

Sahip oldukları önsezi ve tecrübe sayesinde kendilerini başka insanların yerine koyabiliyor ve psikolojilerinin altında gizlenenleri gün yüzüne çıkarabiliyorlardı. Emma bunu Savignyplatz'daki özel muayenehanesine gelen hastalarını ruhsal sorunlarından kurtarmak için yaparken, Philipp sıra dışı yeteneklerini, davranış ve kişi profillerini çıkarmak için kullanıyordu. Senaryo yazarları bu meslekteki insanlara "profil çıkarıcı" demeyi tercih etseler de gerçek hayatta kendilerine olay analizcisi deniyordu. Philipp'in yaptığı analizler sayesinde, federal devletin bugüne kadar şahit olduğu en tehlikeli faillerden birkaçını yakalamak mümkün olmuştu.

Fakat Emma son zamanlarda ikisinin de biraz daha geri planda kalabilmesini diliyordu. Zaten çok kısıtlı olan boş vakitlerinde Philipp'in de işiyle arasına gerekli mesafeyi koymakta gitgide zorlandığı hissinden kurtulamıyordu. Ve Nietzsche'nin boşlukla ilgili sözünü kanıtlamaya çok yaklaştıklarından endişe duyuyordu: Boşluğa yeterince uzun süre bakarsan, boşluk da sana bakar.

Bir mola vermeli ya da en azından bir tatil yapmalı. Çözüm bu.

* Federal Kriminal Polis Teşkilatı. (ç. n.)

Birlikte gittikleri en son seyahat o kadar uzun zaman önceydi ki anımsamakta zorlanıyordu.

Emma otelin şampuanıyla saçını köpürttü ve ertesi sabah bir fino köpeğine benzememeyi umut etti. Kumral saçları her ne kadar gür olsa da yanlış bakım ürünlerine hemen tepki veriyordu. Saçlarının ışıldamasını sağlayan ve onları bir yastık gibi kabartan şeyi bulabilmesi için sayısız deneme yapması ve çok fazla gözyaşı dökmesi gerekmişti.

Emma saçlarını duruladı, duş perdesini kenara çekti ve böylesi pahalı bir otelin banyosunda camdan bir duş kabininin olmamasının şaşkınlığını yaşarken bir anda allak bullak oldu.

Hissettiği şey *korkuydu.*

Harfleri gördüğünde düşündüğü ilk şey *kaçmaktı.*

Banyo aynasının üzerinde.

Buhar kaplı camın üzerine, özenli bir biçimde, boylu boyunca yazılmış harfler:

ÇOK GEÇ OLMADAN
DEFOL!

3. Bölüm

Evet?

"Rahatsızlık için özür. Her şey yolunda?"

Kapıdaki ince uzun Rus kadın gerçekten endişeli görünüyordu. Oysaki Almancayı sadece yarım yamalak konuşan kadın Emma'ya, başka insanlar konusunda fazla duyarlı biriymiş gibi görünmemişti. Daha çok güzelliğinin farkında olan ve kendini dünyanın merkezi sanan bir manken izlenimi veriyordu. Üzerinde, bedenini tamamen saran özel tasarım bir elbise, etrafa yayılan Chanel kokusu, dudak uçuklatacak kadar pahalı görünen ve Emma'nın bile herkese tepeden bakmasını sağlayacak kadar yüksek topuklu ayakkabılar.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Emma ve kapıyı açtığı için kendine kızdı. Çıplak ayaklar, sırılsıklam saçlar ve aceleyle üzerine geçirdiği otel kimonosuyla bir Slav güzelinin karşısında dikiliyordu. Kumaşı o kadar inceydi ki Rus kadına kıyasla kusursuzluktan epey uzak olan çıplak vücudunun her kıvrımını belli ettiğine hiç şüphesi yoktu.

"Özür dilerim. Duvarlar ince çok."

Kadın kaynakla uzatılmış sarı saçlarının bir tutamını alnının gerisine attı. "Ben geçiyordu. Çığlık duydu."

"Bir çığlık mı duydunuz?" diye sordu Emma ifadesiz bir sesle.

Hatırladığı tek şey başının dönmesiydi ki aynadaki ürkütücü mesajın yanı sıra aşırı sıcak suyla duş almasının da bunda büyük bir payı vardı.

Doğal olarak ikisi de ayaklarının yerden kesilmesine neden olmuştu.

Emma ilk tepki olarak lavabo kenarına tutunmayı başarmış, ardından, harfleri yerden incelemek için fayans zeminin üzerine çökmüştü.

"Ağlama da duydu," dedi Rus kadın.

"Bir yanlışlık olmalı," diye cevapladı Emma, oysa yere yığılışı sırasında gözyaşlarını tutamamış olması gayet mümkündü. En azından gözleri hâlâ yanıyordu. Aynadaki mesaj, çocukluğunun en karanlık anılarını uyandırmıştı.

Dolap.

Çarpan kapılar ve onların arkasında bekleyen motosiklet kasklı bir adam.

Arthur.

Ona sayısız gece boyunca eşlik eden hayalet. Hep ve daima. Başlangıçta bir canavar, sonrasında ise bir arkadaş olarak. Ta ki on yaşına gelip sonunda "iyileşene" kadar, psikoterapide aslında böyle bir kavram olmamasına rağmen. Emma'nın o dönemde gitmek zorunda kaldığı çocuk psikiyatrı, çok sayıda seansın ardından iblisi kovmayı başarmıştı. Dolabından ve kafasından. Bunu yaparken bu hayalî kişinin gerçekte kim olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Babası!

Emma bugünkü mesleğine ilgi duymasına neden olan terapi seanslarından beri hayaletin gerçekte hiç var olmadığını biliyordu. Ve elbette Arthur'un da. Her ikisi de onu hayatı boyunca reddedip korkutan ama aslında destekçisi olarak yakınında olmasını çok istediği babasıydı. Sadece kendisine ait olmasını istediği. Her

zaman etrafında olmasını istediği. Her an, hatta geceleri dolabın içinde bile ulaşabilmeyi istediği babası.

Ama Emma'nın babası ona hiçbir zaman arkadaş olmadı. Ne çocukluğunda ne de üniversite eğitimi sırasında, şimdi evli bir psikiyatrken ise hiç değildi. İşi her zaman daha önemliydi. Dosyaları, tanıkları ve davaları. Sabahları evden fazla erken ayrılır, akşamları ise aile kutlamalarına hep geç kalırdı. Ya da hiç gelmezdi.

Mesleğinde uzun zamandır faal olmamasına rağmen en fazla bir doğum günü kartı gönderdiği oluyordu. Bunu bile, olgunluk yıllarını geçirmek için babasıyla birlikte Mayorka'ya yerleşen annesinin talimatıyla yaptığına emindi. "Seni özlüyorum" ya da "Umarım bu yıl birlikte daha fazla zaman geçirmeyi başarabiliriz" tarzında cümleler, kolerik mizaçlı adamın sahip olduğu kelime hazinesiyle hiç örtüşmüyordu. Daha çok şöyle bir şey olabilirdi:

"Hemen defol, yoksa canını ben acıtırım."

Şimdiyse kaldığı otelin banyo aynasında, boydan boya buna benzer bir tehdit mesajı yazıyordu.

Bunun bir tesadüf olması mümkün müydü?

Elbette!

Emma henüz kapı çalınmadan olanlar için mantıklı bir açıklama bulmuştu.

Bir şaka!

Odayı kendisinden önce tutan kişi, bir sonraki müşteriyi dehşete düşürüp korkutmak için çıkış yapmadan önce yağlı parmaklarını aynanın üstünde gezdirmiş olmalıydı. Planı başarılı olmuştu.

O kadar ki çığlığıyla neredeyse bütün oteli ayağa kaldırmıştı. Emma'nın tepkisi karşısında herhalde şakacının kendisi de irkilirdi ama aynadaki sözcüklerin eski bir yarayı yeniden kanatacağını elbette ki tahmin edemezdi.

Aslında Emma'yı allak bullak eden şey babasının tehdidi değil, Arthur'un tam da o gece ilk kez dolaptan çıkmasıydı. Motosiklet kaskı, enjektör, sesi... Her şey o kadar gerçekçiydi ki.

Zaman zaman geriye dönüp baktığında da hâlâ öyle hissettiriyordu.

"Sen iyi?" diye sordu, onu hâlâ endişe ve sabırsızlıktan oluşan tuhaf bir karışımla inceleyen Rus kadın. Ardından öylesine dostça ama bir o kadar da korkunç bir şey söyledi ki Emma gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilemedi.

"Müşteri çıkardı sorun?"

Yüce Tanrım.

Elbette.

O bir fahişe!

Bu yüzden böyle abartılı giyinmiş. Kongrenin yarısı *Le Zen'de* kalıyordu. Otel, tek kişilik odalarda kalan yalnız erkeklerle doluydu. İçlerinden kaç tanesi bu gece için kendine bir eskort kadın ayarlamıştı acaba? Karısından ve çocuklarından ayrı olduğu her fırsatı mutlaka değerlendiren Stauder-Mertens gibi pislikler elbette.

"Yardıma ihtiyaç duymak, o zaman..."

"Hayır, hayır. Çok naziksiniz, teşekkürler, ama..."

Emma olumsuz anlamda başını salladı.

... ama ben bir fahişe değilim. Yalnızca ürkek bir psikiyatrım.

Kadının ona yardım etmek istemesi çok hoştu. Korkunç olansa dayakçı müşteriler konusunda tecrübeli olmasıydı. *Ve bir otel odası banyosunda, fayans zemine çökmüş ağlayan fahişeler konusunda.*

Emma gülümsedi fakat samimi görünmeyi başaramamış gibiydi. Rus kadının koyu gözlerindeki şüphenin dağılmadığını görebiliyordu, bu yüzden kadına gerçeği söylemeye karar verdi.

"Sorun yok. Odamda tamamen yalnızım. Ama birinin benden habersiz içeri girip beni duşta gizlice izlediğini düşündüm."

"Röntgenci?"

"Evet. Ama sadece benden önceki müşterinin yaptığı aptal bir şakaymış."

"O halde tamam."

Eskort kadın hâlâ ikna olmuş görünmüyordu, yine de omuz silkti ve bileğindeki Rolex saate baktı. Sonra da ilk kez hatasız bir cümle kurarak onunla vedalaştı: "Dikkat et de başına bir şey gelmesin." Muhtemelen bu cümleyi daha önce meslektaşlarından çok sık duymuştu.

Emma ona teşekkür edip odanın kapısını kapattı. Gözetleme deliğinden kadının, koridorun sağından ilerlediğini gördü.

Asansörler diğer taraftaydı. Demek ki "randevusuna" henüz gitmemişti.

Kalbi çarparak kapıda bulunan bütün sürgü ve kilitleri kilitleyen Emma ne kadar yorulmuş olduğunu ancak o zaman anladı. Önce sunum, ardından ayna, şimdiyse Rus kadınla yaptığı konuşma. Dinlenmenin özlemini çekiyordu. Ve uyuyabilmenin.

En çok da Philipp'in kollarında.

Neden şimdi yanında olamıyor ve bu aptalca durumla ilgili şakalar yapamıyorlardı ki?

Emma kafasını dağıtmak için arkadaşlarını aramayı düşündü, Sylvie ya da Konrad'ı ama ikisinin de randevularının olduğunu biliyordu. Birbirleriyle değil elbette çünkü Konrad eşcinseldi.

Hem ikisinden birine ulaşsa bile ne söyleyecekti ki? *"Üzgünüm ama aynam buğulandı ve bu yüzden biraz gerildim,"* mi?

Buğulanmıştı, diye tespit etti dişlerini fırçalamak için banyoya geri döndüğünde.

Su buharı kaybolmuştu. Şaka mesajı da aynı şekilde.

Sanki hiç orada olmamıştı.

4. Bölüm

Emma titriyordu. Gümüş yüzeyin üstünde artık sadece yoğunlaşan buharın geride bıraktığı çirkin izler vardı. Hiç düşünmeden lekeleri bir bezle temizledi ve hemen sonrasında, mesajı yeniden görünür hale getirmek için aynaya hohlamadığı için kendine kızdı.

Ardından, kendinden şüphe etmeye başladığı için öfkelendi.

"Sana neler oluyor böyle, Emma?" diye fısıldadı, başını bir havlunun içine gömerek.

Mesaj, hayal ürünü değildi. Sadece bir şakaydı. Bu denli endişeli olmak için bir neden yok.

Aynaya tekrar bakmadan banyonun ışığını söndürdü. Kimonoyu dolaba geri astı ve yerine bir pijama aldı. Bunu yaparken paranoyak bir dürtüyle, dolabın içinde gizli saklanma yerleri olup olmadığını kontrol etme isteğine karşı koyamadı (ama yoktu). Hazır işe koyulmuşken yatağın arkasına da göz atıp perdeleri kontrol edebilir ve kilitleri tekrardan gözden geçirebilirdi. Resmin neresinde durursa dursun, fotoğrafın çekildiği açı nedeniyle gözleri her an Emma'nın üzerinde olan Ai Weiwei'nin gözetimi altındaydı.

Bütün bunları kafasını dağıtmak için yaptığının farkındaydı, yine de gerçek dışı gerginlik belirtilerinin üzerine gitmeyi bırakınca kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"Kontrollerini" bitirip sonunda yeni kolalanmış yatak örtüsünün altına girdiğinde kendini yorgun ve ağırlaşmış hissediyordu. Philipp'e son bir kez daha ulaşmaya çalıştı. Mesaj kutusuna bir "Bunu dinledikten sonra rüyanda beni gör" mesajı bıraktı ve çalar saatini kurduktan sonra gözlerini kapattı.

Aynı anda hem çok yorgun hem de fazlasıyla gergin olduğu zamanlarda sıkça olduğu gibi, dalmaya çalıştığı karanlığın içine, titreşen ışıklar ve gölge oyunları doluşmuştu.

Bunu neden söyledin ki sanki, diye sordu Emma kendine, uykuya dalmaya çalışırken konuşmasını hayal meyal anımsayarak. *Video kaydındaki işkence gören hastanın sen olduğunu neden söyledin?* Bu hiç hesapta yoktu, sırf Stauder-Mertens, Köln'den gelen şu kendini beğenmiş erkek bozuntusu onu tahrik ettiği için dürtüsel tepki vermişti.

Elinizde şu sözde hastanın sözleri dışında başka şeyler de var mı?

Evet, vardı. Artık ortaya dökülmüştü. Gereksiz bir sansasyon.

Emma yana döndü ve onu kongre merkezinde dinleyen erkek sürüsünün görüntülerini kafasından atmaya çalıştı. Aynı anda, inci küpelerini çıkarmayı unuttuğu için vidaları kulaklarına battı.

Bunu niye sürekli yapıyorsun, diye sordu kendine, ve yine uyku ile uyanıklık arasındaki o evrede sıkça olduğu gibi, bunu kendine niye sorduğunu ve "sürekli" demekle aslında neyi kastettiğini sorguladı, bu düşünce sarmalında takılıp kaldığı esnada ise bir anda olan oldu.

Uyudu.

Kısacık.

İki dakikadan daha kısa bir süre için.

Ta ki çıkan ses nedeniyle uyanana kadar.

Titreşim sesi.

Karanlığın içinde.

Çok yakınında, hemen yatağının yanı başında.

Emma yana döndü, gözlerini açtı ve cep telefonunun ışığını gördü. Şarj kablosunun boyu, prizden komodine kadar uzanmadığı için onu yere koymuştu. Şimdiyse telefonu halının üzerinden almakla uğraşıyordu.

Bilinmeyen numara.

"Hayatım?" dedi, Philipp'in onu görev yerlerinden birinin telefonundan geri aradığını umarak.

"Doktor Stein?"

Adamın sesini daha önce hiç duymamıştı. Philipp'le konuşmuyor oluşunun yarattığı hayal kırıklığına kızgınlık da karıştı. Onu gecenin bu saatinde kim arıyor olabilirdi ki?

"Umarım önemlidir," dedi esneyerek.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Le Zen'den arıyorum, resepsiyondan Bay Eigenhardt."

Cep telefonumdan mı?

"Evet?"

"Sadece bugün giriş yapıp yapmayacağınızı öğrenmek için aramıştık."

"Efendim?"

Emma yatağının yanında duran gece lambasının düğmesini el yordamıyla bulmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

"Giriş yapmak derken? Ben şu anda uyuyorum zaten."

En azından deniyorum.

"O halde odayı başka müşterilere verebilir miyiz?"

Ağır mı işitiyor bu?

"Hayır, söyledim ya: Otele girişimi çoktan yaptım. 1904 numaralı oda."

"Ah, lütfen özrümü kabul edin ama..."

Resepsiyon görevlisi belirgin şekilde afallamıştı.

"Ama ne?" diye sordu Emma.

"Bizim bu numarada bir odamız yok."

Efendim?

Emma yatakta doğruldu ve bakışlarını, tavandaki duman dedektörünün yanıp sönen lambasına odakladı.

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Otelin tamamında tek bir tane *dört* bile bulunmuyor. Asya ülkelerinde bu sayının uğursuzluk getirdiğine inanılır, bu nedenle..."

Emma cümlenin geri kalanını duyamadı çünkü telefonu aniden elinden yok olmuştu. Biri kulağının dibinde boğazını temizledi.

Bir adam.

Korkudan nefesi kesilirken ağzının üstündeki baskıyı hissetti.

Kumaş tadı aldı.

Aynı anda bedenine bir şeyin saplandığını hissetti ve kolundan içeri soğutucu bir sıvı aktı.

Adam tekrar boğazını temizledi, Emma, içinin donduğuna artık kesinlikle emin olduğunda, bıçakları hissetti.

Karanlıkta görünmeseler de yüzünün çok yakınında seslerini duyuyordu çünkü titreşiyorlardı.

Zzzzzzzzz.

Döner başlıklı bir mutfak bıçağı, bir testere ya da elektrikli bir tirbuşon.

Saplamak, kesmek veya delmek için hazır.

Açılan bir fermuarın sesini duydu.

"Hamileyim!" diye bağırmak istedi ama dili ve dudakları işlevini yerine getiremedi.

Hareket edemeyen Emma bağıramıyor, tepinemiyor ya da kollarını etrafa savuramıyordu.

Yapabildiği tek şey, acıyı ilk olarak neresinde hissedeceğini beklemekti.

Ve yaşadığı dehşetin çabuk bitmesi için dua etmek.

Ama öyle olmadı.

Altı ay sonra

5. Bölüm

Emma gözlerini açtı ve karşısındaki kişinin onu ne kadar zamandır uyurken izlediğini düşündü.

Profesör Konrad Luft ellerini karnının önünde birleştirmiş, her zamanki koltuğunda oturuyordu, düşünceli bakışları, melankolik bir ciddiyetle Emma'nın yüzüne çevrilmişti.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu adam, başlangıçta en iyi arkadaşının neyi kastettiğini anlamadı ama sonra yatağının yanındaki sehpayı gördü. Üzerinde, hâkim kararıyla yatırıldığı psikiyatri kliniğinin kendisine verdiği haplar duruyordu.

Ne olur ne olmaz diye.

Uyandığında ağrısının olması ihtimaline karşı.

Hastane örtüsünün altındaki bacaklarını uzattı ve dirseklerinden destek alarak yatakta doğrulmaya çalıştı. Gücünü toplayamadığı için tekrar yastığa gömüldü ve gözlerini ovuşturdu.

Nakil sırasında uyumuştu, ona içirdikleri hapların sayısı düşünülünce bu çok da şaşırtıcı değildi. Sadece yan etkileri en güçlü fili bile yıkmaya yeterdi, bunun dışında ona bir de sakinleştirici vermişlerdi.

Uyandıktan sonra çevresini hatırlaması biraz zaman aldı. Son birkaç haftadır hiç ayrılmadığı hastanenin kapalı servisi kadar olmasa da daha önce de sayısız saatler geçirdiği bu oda ona yabancı gelmişti.

Belki de Konrad kısa bir süre önce hukuk bürosunu elden geçirip yenilediği için böyle hissediyordu ama Emma bundan şüpheliydi.

Baştan aşağıya değişen şey oda değil, kendisiydi.

Boya ve yeni cilalanmış, fındık ağacından parkelerin kokusu hâlâ hissediliyordu, tadilat sırasında bazı mobilyaların yeri değişmişti ama özünde her şey neredeyse on yıl önceki ilk ziyaretinde olduğu gibiydi. O vakit spor ayakkabılar ve kot pantolonla kanepeye yayılmıştı. Bugün ise üzerinde bir gecelikle, neredeyse odanın orta yerinde duran, yüksekliği ayarlanabilir bir sedyenin üstünde yatıyordu. Sırtı pencereye dönük, yüzü Konrad'ın çalışma masasına bakacak şekilde hafif çapraz yerleştirilmişti.

"Tahminimce bürona bir sedye üzerinde getirilen ilk müvekkilin benim," dedi.

Konrad sevecen bir şekilde gülümsedi. "Daha önce de nakli mümkün olmayan birkaç müvekkilim olmuştu. Sadece şimdikinden farklı olarak ben onların yanına gittim. Fakat hastanede her türlü iletişimi reddediyorsun Emma. Doktorlarla konuşmaya dahi yanaşmıyorsun. Bu yüzden ben de mahkemeden yasal bir izin çıkarttırdım."

"Teşekkür ederim," dedi Emma, hayatta minnet duyabileceği hiçbir şey kalmamasına rağmen. Hücresinden çıkmasına izin verilmesine bile.

Konrad'la akıl hastanesinde görüşmeyi gerçekten de reddetmişti. Hiç kimse onu öyle görmemeliydi. Bu denli hasta ve yıkılmış. Bir hayvan gibi kapatılmış. Böylesi bir aşağılanmayı kaldıramazdı.

"Gururundan hiçbir şey kaybetmemişsin, sevgili Emma." Konrad başını salladı ancak bakışlarında en ufak bir ayıplama yoktu. "Seni ziyaret etmeme izin vermektense hapse girmeyi ter-

cih edersin. Üstelik şu anda yardımıma hiç olmadığı kadar çok ihtiyacın var."

Emma başıyla onayladı.

"Her şey avukatınızla yapacağınız görüşmenin nasıl geçeceğine bağlı," demişlerdi ona. Onu geri götürmek için hiç şüphesiz bekleme odasında bekleyen psikiyatr ve polisler.

Avukat.

Tuhaf bir sözcük. Kökeninin eski İngilizce "onweald" yani "güç" sözcüğünden geldiğini çok az insan bilir.

Konrad, kaderini değiştirebilecek güce gerçekten sahip miydi? Yaşlı dostu, gerçi elli sekiz yaşında, sportif, hatta neredeyse atletik denebilecek bir adamı "yaşlı" olarak tanımlamak hiç şüphesiz yanlış olurdu. Emma onunla üniversitede tıp eğitimi gördüğü sırada, birinci yarı yılda tanışmıştı, adam kendini tanıttığında, ismi ona tuhaf bir biçimde tanıdık gelmişti. Nedenini ancak sonra hatırlamıştı. Emma'nın babası ve Konrad Luft meslektaşlardı ve Emma'nın gazetede okuduğu kadarıyla birçok davada birlikte çalışmışlardı.

İkisini o dönemde bir araya getiren dava ise basında yer almamıştı.

Emma'nın eski sevgilisi, Benedict Tannhaus, içkiyi fazla kaçırıp onu üniversitenin yakınındaki bir kafede rahatsız etmişti. Akşam yemeklerini düzenli olarak orada yiyen Konrad, herifin ona dokunduğunu görmüş ve sert bir biçimde araya girmişti. Ardından, şayet hukuki desteğe ihtiyacı olursa diye Emma'ya kartını vermişti ve gerçekten de öyle olmuştu çünkü eski sevgilisi onu rahatsız etmeyi sürdürmüştü.

Emma hiç şüphesiz babasından da yardım isteyebilirdi fakat bu durumda kolera yerine vebayı tercih etmiş olacaktı. Gerçi babası hiçbir zaman Benedict gibi kaba kuvvete başvurmamıştı. Buna

karşılık asabiyeti ve buna bağlı olan kontrolsüz öfke patlamaları yıllar geçtikçe daha da kötüye gitmişti ve Emma evden ayrılıp öğrenci evine taşındığından beri onunla yüz yüze görüşmediği için mutluydu. Annesinin, babasıyla aynı çatı altında yaşamaya nasıl dayanabildiğini hâlâ anlamış değildi.

Konrad'ın, Benedict aleyhine başlattığı bitmek bilmeyen hukuki süreç sırasında arkadaş oldular. Emma başlangıçta Konrad'ın ilgisinin arkasında yatan sebebi farklı şekilde yorumladı. Muazzam yaş farkına rağmen babacan tavrı ona kesinlikle çekici geliyordu. O zamanlar da tıpkı bugün olduğu gibi belirgin çenesini, muntazam kesilmiş bir sakalın altına gizlemiş ve ölçülerine göre yaptırdığı lacivert, kareli bir takımın altına klasik, deri ayakkabılar giymişti. Kıvırcık saçları şimdi biraz daha kısa olsa da hâlâ geniş alnının üzerine dökülüyordu ve Emma, hali vakti yerinde, olgun kadınların, ceza avukatıyla neden sık sık irtibata geçmeye çalıştıklarını çok iyi anlıyordu. Sonuçta kadınları seviyor olsa da erotik hayallerini süslemediklerini bilmeleri mümkün değildi. Konrad'ın eşcinselliği, arkadaş olmalarından bu yana Emma'yla ikisinin paylaştığı bir sırdı.

Konrad'ın hemcinslerine olan eğiliminden Philipp'e dahi söz etmemişti, itiraf etmeliydi ki bunu tamamen bencilce nedenlerden dolayı yapmıştı. Dış görünüşü ve dikkat çekici tavırları nedeniyle Philipp'e sık sık kur yapılıyordu, o kadar ki bunları artık fark etmiyordu bile, örneğin sevimli garson kız ona restorandaki en iyi yeri gösterdiğinde ya da süpermarketin kasasında sıra beklerken içten bir gülümsemeyle karşılaştığında.

Bu nedenle Konrad onu birlikte kahvaltı etmek için aradığında, kocasının da zaman zaman kıskançlık hissetmesi Emma'ya iyi geliyordu. Varsın Philipp, onun da hayranlarının olduğunu düşünsündü.

Konrad ise bu sırrı, sert mizaçlı, maço avukat imajına zarar vermemek için gizli tutuyordu. Onun yerine resmî davetlerde her zaman karşı cinsten hukuk öğrencileriyle boy gösterirdi. *"Bağlanma sorunu olan müzmin bir bekâr olmak, mahkeme salonundaki ibne olmaktan iyidir,"* diye açıklamıştı Emma'ya, gizlenmesinin ardındaki nedeni.

Macera arayan bakımlı dullar için Konrad'ın boşanma davalarıyla değil de sadece ceza hukukuyla ilgili konularla ilgilendiğini, özellikle de ses getiren, çoğunlukla umutsuz olarak nitelendirilen davalara baktığını öğrenmek tam anlamıyla bir hayal kırıklığıydı.

Emma'nın davası gibi.

"Bana yardım etmek istediğin için teşekkür ederim," dedi Emma. Sözcükler laf olsun diye söylenmiş olsa da işlevini yerine getirip sessizliği bozmuştu.

"Yine."

Tacizci davasından sonra ikinci kez onun müvekkili olmuştu. Oteldeki o geceden sonra. Bir kaçığın kurbanı olduğu o gece. Kendisinden önce başka üç kadına daha otel odalarında pusu kuran ve elektrikli bir tıraş makinesi yardımıyla saçlarını tamamen kazıyan bir seri katilin kurbanı.

... Onlara vahşice tecavüz ettikten sonra...

Aslına bakılırsa sonrasında hastanede geçirdiği saatler Emma için tecavüzden daha az acı verici olmamıştı. Henüz bilinci bile tam olarak yerine gelmemişken mahrem yerleri yeniden yabancı bir elin işgaline uğramıştı. Vajinasında yeniden lateks eldivenli parmaklar ve örnek almak için kullanılan araçları hissetti. Ama en kötüsü, yüzünde hiçbir ifade olmayan, kır saçlı bir kadın polisin sorduğu sorulardı:

"Nerede tecavüze uğradınız?"

"Le Zen'de. 1904 numaralı odada."

"O otelin bu numarada bir odası yok, Bayan Stein."

"Bana da öyle söylendi ama bu imkânsız."

"Giriş işlemlerinizi kim yaptı?"

"Hiç kimse. Anahtar kart bana kongre dokümanlarıyla birlikte elden teslim edildi."

"Otelde sizi gören biri oldu mu? Bir görgü tanığı?"

"Hayır, aslında evet. Rus bir kadın."

"Adını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Oda numarasını?"

"Hayır. O bir..."

"Ne?"

"Önemi yok. Unutun gitsin."

"Peki. Saldırganı tarif edebilir misiniz?"

"Hayır. Karanlıktı."

"Bedeninizde boğuşmadan kaynaklı herhangi bir bulguya rastlayamadık."

"Uyuşturulmuştum. Neyle olduğu muhtemelen kan tahlillerinde belli olacaktır. Bedenime bir iğne batırıldığını hissettim."

"Saldırgan saçlarınızı cinsel ilişkiden önce mi yoksa sonra mı kazıdı?"

"Deliğimi, aletiyle deştikten önce mi sonra mı diye soruyorsunuz?"

"Öfkenizi anlayabiliyorum."

"Anlamıyorsunuz."

"Peki, ama ne yazık ki size bu tür soruları yine de sormak zorundayım. Saldırgan prezervatif kullandı mı?"

"Bu mümkün, belirttiğiniz üzere sperm kalıntısı bulamadığınıza göre."

"Vajinada ciddi bir yaralanmaya da rastlamadık. Cinsel partnerinizi sık mı değiştirirsiniz?"

"Ben hamileyim! Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Peki. Otobüs durağına nasıl geldiniz?"

"Efendim?"

"Wittenberg Meydanı'ndaki otobüs durağı. Sizi buldukları yer."

"Hiçbir fikrim yok. Bir ara bilincimi yitirmiş olmalıyım."

"O halde tecavüze uğrayıp uğramadığınızı aslında bilmiyorsunuz?"

"O manyak saçlarımı kazıdı. Vajinam, üzerinde birşok cihazıyla çalışılmışçasına yanıyor. SİZCE BAŞIMA NE GELMİŞ OLABİLİR?"

Asıl soru buydu.

Emma, Philipp'in onu taksiyle eve götürüp kanepenin üzerine yatırışını anımsadı.

"Her şey düzelecek," demişti ona.

Emma başıyla onaylamış ve ondan bir tampon getirmesini rica etmişti. Banyo dolabının en dibinde, yoğun kanamalarda kullanılan, büyük boy olanlardan.

Bu birlikte ağladıkları ilk seferdi. Ve çocuklar hakkında konuştukları son sefer.

Ertesi gün Emma, doğmamış bebeği için bir mum yakmıştı. Yanıp biteli çok olmuştu.

Emma avuç içine öksürdü ve bakışlarını Konrad'ın ofisinde gezdirerek zihnindeki karanlık anılardan kurtulmaya çalıştı.

Raflarında deri ciltli federal mahkeme kararlarının yanı sıra Konrad'ın en sevdiği Schopenhauer eserleri bulunan ve tavana kadar uzanan kitaplık, odayı daha küçük gösteren yeni duvar boyası yüzünden olsa gerek, gözüne eskisinden daha alçak göründü. Ve tabii ki ahşap çalışma masası da, güneşli günlerde

büyük Wannsee'den Spandau'a kadar uzanan bir manzarayı izleyebildiğiniz, neredeyse kare biçimindeki pencerelerin önünde yerli yerinde duruyordu. Bugün ise ancak halka açık sahil yolu boyunca, bilek hizasına gelen aralık ayı karında yürümeye çalışan insanları görebiliyordunuz.

Birdenbire yatağının yanında duran ve usulca koluna dokunan Konrad'ı fark etti.

"İzin ver, biraz daha rahat etmene yardım edeyim," dedi ve elini, alnında gezdirdi.

Emma baharatlı tıraş losyonunun kokusunu içine çekip gözlerini kapattı.

Son birkaç aydır, bir erkeğin ona dokunması fikri bile onda tiksinti uyandırıyordu. Fakat Konrad kollarını, bedenine sarıp onu hasta yatağından kaldırarak şöminenin karşısındaki kanepeye taşıyabildi.

"Böylesi daha iyi," dedi adam, Emma yarı yatar, yarı oturur şekilde yumuşak minderlere gömüldüğü sırada üzerini krem rengi, kaşmir bir battaniyeyle örterken.

Ve haklıydı da. Böylesi daha iyiydi. Kendini güvende hissediyordu, her şey tanıdıktı. Karşısındaki oturma grubu ve Konrad'ın tekrar yerini aldığı berjer koltuk. Ortalarında duran sehpa. Ve tabii ki ayaklarının dibindeki yuvarlak halı. Beyaz, yumuşacık tüyleri, fırçayla çizilmiş izlenimi veren ve saat yönünde gittikçe incelen siyah bir çerçeve içine alınmıştı. Bu yüzden halı, yukarıdan bakıldığında aceleyle çizilmiş bir O'yu andırıyordu. Emma eskiden bu O'nun üzerine uzanıp gazlı şömineye bakarak hayallere dalmayı ne çok severdi. Beraberce, eve gelen suşileri yerken kendini ne kadar da güvende ve huzur dolu hissederdi. Aşk acısı, başarısızlıklar, hatta güvensizlikten konuştuklarında ve Konrad

ona, aslında hayatı boyunca babasından beklediği tavsiyeleri verdiğinde hissettiği o güven ve huzur duygusu.

Halının siyah bölümleri biraz solmuş ve yıllar geçtikçe kahverengimsi bir renk almıştı.

Zaman her şeyi yok ediyor, diye düşündü Emma. Şöminenin sıcaklığını yüzünde hissetti, yine de önceleri Konrad'ı ziyaret ettiğinde devreye giren o huzur duygusu yoktu.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi, ne de olsa bu bir ziyaret değildi.

Daha çok zorunlu bir yaşamda kalma savaşıydı.

"Samson nasıl?"

"Harika," diye cevapladı Konrad, Emma ona inandı. Hayvanlarla arası oldum olası iyiydi. Köpeği onun yanında güvenli ellerdeydi; kapalı kaldığı tüm o süre boyunca.

Philipp ona gri siyah tüylü, kocaman kafalı Sibirya kurdunu oteldeki geceden kısa bir süre sonra hediye etmişti.

"Bir kızak köpeği mi?" diye sormuştu şaşkınlıkla, Philipp tutması için tasmasını ilk kez ona verdiğinde.

"Seni oradan çıkaracak," demişti, içinde bulunduğu "bedbaht" durumu kastederek.

Ama yanılmıştı, görünüşe göre Samson uzun bir süre daha sahibesi olmadan idare etmek zorunda kalacaktı.

Belki de sonsuza kadar.

"Başlayalım mı?" diye sordu Emma ve Konrad'ın ayağa kalkıp "Hayır," diye bağırmasını ve onu tek başına bırakmasını umut etti.

Elbette öyle yapmadı.

"Lütfen," dedi dünyanın en iyi dinleyicisi, zamanında bir muhabirin gazetedeki portre yazısında, yıldız avukatı tanımlarken de belirttiği gibi.

Bazı insanlar satır aralarındaki yazıları da okuyabilirdi.

Konrad ise satır aralarını duyabiliyordu.

Bu özelliği onu, Emma'nın açılabildiği az sayıdaki kişiden biri yapmıştı. Geçmişini ve sırlarını bilmesinin yanı sıra, sınırsız hayal gücünden de haberdardı. Ona hem Arthur'u hem de onu hayalî arkadaşlar ve başka sanrılardan kurtardığını düşündüğü psikoterapi sürecini anlatmıştı. Şu anda ise bundan o kadar da emin değildi.

"Bunu yapamayacağım Konrad."

"Yapmak zorundasın."

Emma, uzun yıllara dayanan bir alışkanlıkla, parmağına dolamak için bir saç tutamı aradı fakat saçları bunu yapmak için fazla kısaydı.

Üzerinden neredeyse altı ay geçmiş olmasına rağmen, bir zamanlar oldukça uzun olan saçlarının artık olmayışına bir türlü alışamamıştı. En azından altı santim kadar da olsa uzamışlardı.

Konrad'ın bakışları o kadar ısrarcıydı ki gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı.

"Aksi takdirde sana yardım edemem Emma. Olan onca şeyden sonra bu imkânsız."

Ölen onca insandan sonra. Biliyorum.

Emma iç çekip gözlerini kapattı. "Nereden başlayayım?"

"En kötüsünden!" dediğini duydu. "Seni en çok acıtan yere geri dön."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü, sonra onları tekrardan açtı.

Pencereden dışarı baktı. Sahilde bir buldoğu tasmasıyla gezdiren bir adamı izledi. Uzaktan bakınca, kocaman köpek sanki ağzını açmış, diliyle kar tanelerini yakalamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu, Emma yine de emin olamadı. Bildiği tek şey, Buldoklu adamın orada gezdiği ve ruhunun derinlikleri kadar soğuk

olmadığına kesinlikle emin olduğu karların arasında bulunmayı tercih edeceğiydi.

"İyi o halde," dedi, bu lafın arkasından gelecek hiçbir şeyin iyi olmamasına rağmen. Muhtemelen de bir daha hiç olmayacaktı, bu günü atlatsa dahi.

"Bunun ne işe yarayacağını anlamıyorum. Sorgulama sırasında sen de yanımdaydın."

En azından ikincisinde. İlk ifadesini tek başına vermişti fakat memurenin soruları gitgide rahatsız edici olmaya başlayınca Emma kendini birdenbire bir tanıktan çok sanık gibi hissedip avukatını istemişti. Bavyera'daki görev yerinden Emma'nın yanına gelmek için bütün gece araba kullanmak zorunda kalan Philipp'ten farklı olarak en iyi dostu, gece bir buçukta hastaneye varmıştı bile.

"İfademi verirken bana sen yol gösterdin ve kadın polisin hazırladığı tutanağı imzalarken yanımdaydın. O gece berberin bana ne yaptığını biliyorsun."

Berber.

Basının ona taktığı isim ne kadar da masumane. Kadınların derisini yüzen bir adama, hergele demek gibi bir şey.

Konrad başını salladı. "Oteldeki geceden söz etmiyorum Emma."

Emma huzursuzca gözlerini kırpıştırdı. Ne söyleyeceğini birdenbire anlamıştı ve yanılmış olmak için dua etti.

"Neden burada olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Hayır," diye yalan söyledi Emma.

Paket hakkında konuşmak istiyordu tabii ki. Başka ne olabilirdi ki?

"Hayır," diye tekrarladı, öncekinden daha az iddialı bir şekilde.

"Emma, lütfen. Eğer seni savunacaksam, bana üç hafta önce, o gün neler olduğunu anlatmak zorundasın. Evinde. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan."

Emma gözlerini kapattı ve koltuk minderlerinin onu, tıpkı et yiyen bitkilerin, yapraklarıyla bir sineği yuttuğu gibi sonsuza dek yutmasını diledi ama ne yazık ki böyle bir şey olmadı.

Elinde başka seçeneği olmadığı için de çatallı bir sesle hikâyesini anlatmaya başladı.

Paketin hikâyesini.

Ve onunla birlikte, otel odasındaki o geceyle başlayan ve çıkmaz sokağın sonundaki ahşap çitli küçük evin kapısını çalıp içine yerleşen dehşetin hikâyesini.

Üç hafta önce

6. Bölüm

Vida dişi, kulak zarından geçip doğrudan Emma'nın beynine saplandı. Korku merkezini uyaran matkap sesini kimin çıkardığını bilmiyordu. Sabahın erken saatinde kapıyı çalıp sırf bu yüzden paniklemesine sebep olanın da.

Emma, çevresi açık olan tek ev olmasına rağmen Teufelssee Caddesi'ndeki evinin hiçbir zaman özel olduğunu düşünmemişti.

Heer Caddesi'ndeki yerleşim bölgesinin tamamı yirmili yıllardan kalma, yani neredeyse bir asırdır var olan zarif ikiz evlerden oluşuyordu, Philipp küçük, müstakil evini son birkaç haftada bir kaleye çevirene kadar onu sıra dışı yapan tek şey, başka bir araziye ayak basmadan çevresinde dolanabilmenizdi. Eskiden bahçesinde koşu yarışı düzenleyen komşu çocukları için bulunmaz bir nimet: açık duran ahşap bahçe kapısından içeri, dar çakıl yolundan saat yönünün tersine, sebze bahçesinin yanından tam sol yapıp verandanın çevresinden tekrar sol ve çalışma odası penceresinin önünden, ta ki kazanan, eski sokak lambasına vurup, "Birinci," diye bağırana ve hafiften bakımsız olan ön bahçenin içinden caddeye geri dönene kadar.

Eskiden.

Olaydan önce.

Berber'den önce.

Artık ahşap çitlerin yerini alan grimsi yeşil renkte metal parmaklıklar, iddiaya göre yaban domuzlarının bile hasar veremeyeceği şekilde zemine sabitlenmişti, gerçi yaban domuzları Emma'nın korktuğu son şeydi.

En iyi arkadaşı Sylvia, ona o gece otelde korkunç şeyler yapan adamdan inanılmaz bir şekilde korktuğunu sanıyordu ama yanılıyordu.

Elbette ki Emma, herifin geri gelip kaldığı yerden devam etmesinden korkuyordu.

Ama ondan daha çok, kendinden korkuyordu.

Emma bir psikiyatr olarak ağır paranoyanın belirtilerini biliyordu. Doktorasını ironik bir şekilde bu alanda yapmıştı ve mitomani, yani yalan söyleme hastalığının yanı sıra bu onun uzmanlık alanlarından biriydi. Hayal dünyalarında kaybolmuş çok sayıda hastayla çalışmıştı. Sonlarının nasıl olduğunu biliyordu.

Daha da kötüsü: Hastalığın onlarda nasıl başladığını biliyordu.

Bende olduğu gibi.

Zilin tiz sesi hâlâ kulaklarında çınlayan Emma, kapı zili nedeniyle uykusundan uyanan Samson'la birlikte kapıya gitti. Sanki hedefine hiç ulaşamayacakmış gibi hissediyordu.

Emma'nın kalbi bir maratona katılmışçasına hızlı çarpıyordu. Bacakları neredeyse yerinde sayıyordu.

Ziyaretçi mi? Bu saatte mi? Tam da şimdi, Philipp gitmişken mi?

Samson burnuyla, dizinin arkasını dürtükledi, sanki yürümeye devam etmesi için onu teşvik edip şöyle demek istiyordu: *"Hadi ama, o kadar da zor değil."*

Kapının önünde yabancı biri olduğunda çoğunlukla yaptığı gibi havlayıp dişlerini göstermedi.

O halde muhtemelen tehlikeli bir durum yoktu.

Yoksa var mıydı?

Emma koridorda durup hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Ağlamak, şu sıra en sevdiği uğraş buydu.

Yüz elli sekiz gün, on iki saat ve on dört dakikadır.

Yeni saç kesimimden bu yana.

Alnının üstündeki saç çizgisine dokundu. Saçlarının ne kadar uzadığını hissetti. Bunu bugün henüz yirmi kez kontrol etmişti. Son bir saat içinde.

Meşe ağacından yapılmış ağır kapının önüne geldi ve baş hizasına gelen, avuç içi büyüklüğündeki pencereyi örten minik perdeyi açtı.

Tapu sicil dairesine göre Teufelssee Caddesi, batı yakasında yer alıyor olsa da bu lüks semtin şöhretini sağlayan villalarla kıyaslandığında Emma'nın küçük evi daha çok merdivenli bir köpek kulübesini andırıyordu.

Büyük araçlar için geçilmesi zor, daha küçük olanlar için ise neredeyse imkânsız olan, parke taşlı bir çıkmaz sokağın sonundaki dönüş yerinde bulunuyordu. Uzaktan bakıldığında açık renk, pürüzlü dış cephesi, eski moda ahşap pencereleri, kil rengi kiremitle döşenmiş çatısı ve şu anda penceresinden baktığı kapıya çıkan, kiremit rengi Klinker tuğla kaplı merdivenleri çevreyle gayet uyumlu görünüyordu.

Çitin dışında yapılan son değişiklikler dışarıdan belli olmuyordu. Cam kırılma sensörleri, uzaktan kumandalı kilit sistemi, odalardaki hareket sensörleri ya da izleme merkezine bağlı panik alarmını çalıştıran ve Emma'nın şu anda dokunduğu, duvardaki dokunmatik ekran.

Ne olur ne olmaz.

Saat öğleden önce on birdi, hava kapalı olmasına rağmen (bulutlarla kaplı gri gökyüzü, elle tutulacak kadar yakın görünüyordu) ne yağmur (muhtemelen hava bunun için fazla soğuktu)

ne de kar yağıyordu, son günler neredeyse sürekli böyle geçmişti, bu sayede Emma, çitin başındaki adamı tanıyabildi.

Uzaktan Türk rockçılarını andırıyordu: koyu tenli, saçları tamamen kazınmış, ZZ Top* sakallı ve yüz yirmi kiloluk devin kulak memelerini, araba lastiğindeki jant kapağı gibi dolduran, demir para büyüklüğünde, gümüş rengi, metal küpeleri vardı. Adam mavi sarı eldivenler takıyordu ama Emma her parmağında birer harf dövmesi olduğunu biliyordu.

O değilmiş! Tanrı'ya şükür, diye düşündü ve yüreğinden kocaman bir yük kalktı. Rahatlamış bir şekilde, ayaklarının dibinde kulaklarını dikmiş, tetikte bekleyen Samson'a oturması için işaret verdi.

Kapıyı açmak için otomata bastı ve bekledi.

Kuzeyde Teufelsberg, batıda çok sayıda okul ve spor tesisi, güneyde Avus otobanı, doğuda ise Federal Almanya Demiryolları ve hızlı trenin ray üretim tesislerinin ortasında kalan Heer Caddesi bölgesindeki nüfusun büyük bir çoğunluğu kentsoylu ailelerden oluşturuyordu. Milyonluk bir şehrin ortasında, kasaba hayatının beraberinde getirdiği, herkes ve her şey hakkında bilgi sahibi olmak ya da herkesi ismen tanımak gibi olumlu ve olumsuz etkileri benimsemiş, kırsal bir topluluk.

Postacı da buna dâhildi.

---

* Amerikan müzik grubu. (ç. n.)

7. Bölüm

"Selam, Salim."

"Günaydın Doktor Hanım."

Emma postacının, tuğladan küçük merdiveni çıkmasını bekledi, kapıyı ancak ondan sonra açıp metal sürgü kilidin izin verdiği ölçüde araladı.

Samson, postacının sesini duyduğunda hep yaptığı gibi, oturduğu yerden kuyruğunu sallamaya başladı.

"Sizi bu kadar beklettiğim için üzgünüm, üst kattaydım," diye özür diledi Emma, boğazı düğümlenerek.

Konuşmak konusunda eskisi kadar iyi değildi.

"Sorun değil, sorun değil."

Salim Yüzgeç, teslimatını saçağın altına, en üst basamağa bıraktı ve olmazsa olmaz leziz atıştırmalığı cebinden çıkarırken topuğundaki karı silkeleyip gülümsedi. Her zaman olduğu gibi önce Emma'nın onayını aldı ve o da her zaman olduğu gibi köpek bisküvisini kapması için Samson'a işareti verdi.

"Bugün nasılsınız Doktor Hanım?" diye sordu.

İyi. Henüz sadece on miligram Cipralex yuttum ve dokuzdan on bire kadar bir poşete soludum. Sorduğun için teşekkürler.

"Günden güne biraz daha iyi," diye yalan söyledi ve gülümsemesine karşılık vermeye çalışırken kendini umutsuz bir şekilde zorladığını fark etti.

Salim, karısının yaptığı sebze çorbasından ara sıra ona da bir tencere getirecek kadar hassas bir adamdı.

"Daha fazla güçten düşmemeniz için." Fakat psikiyatr kadınla ilgili endişeleri tamamen yanlış tahminler üzerine kurulmuştu.

Philipp, komşuların, doktor hanımın aniden eve kapanması, bütün gün sabahlıkla gezinmesi ve muayenehanesini ihmal etmesi gibi konular hakkında ileri geri konuşmasını engellemek için büfeci kadına, Emma'nın organlarına hasar veren ciddi bir besin zehirlenmesi nedeniyle neredeyse ölümden döndüğü hikâyesini anlatmıştı.

Bayan Koslowski kasabadaki en dedikoducu kadındı ve haber, kulaktan kulağa yayılıp Salim'e ulaşana kadar zehirlenme olayı büyüyüp kanser hastalığına dönüşmüştü. Yine de insanların, Emma'nın saçlarını kemoterapi nedeniyle kaybettiğini düşünmesi, gerçeği ağızlarına sakız etmelerinden daha iyiydi. O ve "Berber" hakkındaki gerçeği.

Kocası bile ona inanmazken yabancılar nasıl inanabilirdi ki? Elbette Philipp şüphelerini belli etmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Yine de bazı araştırmalar yapmış ama Emma'nın ifadesini destekleyen kayda değer bir şey bulamamıştı. Dört rakamı, Çince, Japonca ve Korecede "ölüm" sözcüğüyle benzer şekilde telaffuz edildiğinden bazı bölgelerde uğursuz olarak kabul edilir. Hatta Kantonca konuşulan Güney Çin'de on dört sayısı "kesin ölüm" anlamına gelir, bu nedenle Le Zen'in Guangdonglu sahipleri, söz konusu sayıları sadece odalarda kullanmamakla kalmayıp dördüncü ve on dördüncü katlardan da feragat etmişlerdi.

Emma'nın oda numarasını karıştırmış olabileceği yönündeki tahmini de bir işe yaramamıştı.

Tarif edilen manzaraya göre akla sadece 1903 ve 1905 numaralı odalar geliyordu. Her ikisi de tüm hafta boyunca, Avustralya'dan Berlin'e tatil yapmak için gelen üç çocuklu, yalnız bir anne tarafından tutulmuştu. Odaların her ikisinde de içeriye zorla girildiğini gösteren bir işaret ya da saldırıya dair herhangi bir iz yoktu. Ayrıca ikisinde de Ai Weiwei'nin portresinin asılı olmaması aslında hiç de şaşırtıcı değildi. Tüm otelde Çinli konsept sanatçısının tek bir çalışması dahi yoktu. Emma'nın "davasının" soruşturmayı yürütenlerin gözünde çok da öncelikli sayılmaması için geçerli bir neden daha.

Emma ise günden güne aklından biraz daha şüphe ediyordu.

Kuşkuları için Philipp'i nasıl suçlayabilirdi ki? Karşısına böylesine inanılmaz bir hikâyeyle çıkmışken? Sözde saldırıdan hemen önce, her yerini bizzat kendisinin gözden geçirdiği, aslında resmen var olmayan bir otel odasında gerçekleşen bir tecavüz vakasıyla.

Kaldı ki Emma, yüzü olmayan ve kurbanların saçlarını tıraşlamasıyla bilinen bir seri katil tarafından istismara uğradığını iddia ediyordu. Ama şimdiye kadarki kurbanlarının hepsi birer hayat kadınıydı ve hiçbiri sağ olarak kurtulamamıştı. Çünkü bu da Berber'in ayırt edici bir diğer özelliğiydi: Odalarına pusu kurduğu eskort kızlarını öldürüyordu.

Bir tek beni öldürmedi. Neden?

Polislerin, onun vakasının faturasını Berber'in hesabına kesmemesi gayet doğaldı. Philipp'in meslektaşlarının gözünde, kafasından korku hikâyeleri uyduran ve kendine zarar veren bir kaçık gibi görünüyordu. Ama bu sayede en azından basın peşine düşmüyordu.

Sadece postacı.

"Sizi bu kadar erken beklemiyordum," dedi Emma ve Salim'e kapıyı açtı.

"Dükkânı erken açtım," diye güldü postacı.

Evden ayrılmamaya başladığından beri (köpeği gezdirmek bile Philipp'in göreviydi) yaşamında ihtiyaç duyduğu pek çok şeyi siparişle getirtiyordu. Bugün Salim nispeten az sayıda paketle karşısında duruyordu. Lenslerini teslim aldığını onaylamak için faturayı imzaladı, internet satışı yapan eczane nihayet ağrı kesicileri göndermişti, biraz daha büyük ve hafif olan kartonda ise muhtemelen mikrodalgaya konulabilen, ısıtıcı panduflar vardı. Son olarak bir de üye olduğu bir sanal marketten gelen günlük yiyeceklerin olduğu koli.

İçecekler, konserveler, deterjanlar ya da tuvalet kâğıdı gibi bozulmayacak diğer her şeyden Philipp sorumluydu. Aniden göreve çağrıldığında, ki bu çok sık oluyordu, beklenenden ancak saatler sonra eve döndüğü için sebze, süt, balık, tereyağı ve ekmek gibi şeylerin arabasında kalmaması daha iyiydi.

Philipp yakın zamanda hiç, bu hafta sonunda olduğu gibi evden birkaç günlüğüne uzaklaşmamıştı. O kaçık, Emma'yı iğneyle uyuşturup, pijamasını üzerinden sıyırıp, tüm ağırlığını vererek üzerine yattığından beri. Son birkaç ay boyunca geceleri yanında olmak için ısrar etmişti. Bu hafta sonu düzenlenen ve yılın en önemli semineri olan Avrupa toplantısına dahi katılmak istememişti. Avrupa'nın öncü adli vaka analistleri, tecrübelerini paylaşmak üzere yılda sadece bir kez bir araya geliyorlardı. İki günlüğüne ve her yıl farklı bir şehirde. Bu yılki toplantı Almanya'daydı, Scharmützelsee kıyısında, Bad Saarow'daki bir otelde. Her gün insanların en korkunç eylemleriyle yüzleşmek zorunda kalan bu sıra dışı karakterlerdeki yürekli adamlar için çok önemli bir buluşmaydı bu, hem bu defa Philipp'e, işi hakkında bir konuşma yapma şerefi de verilmişti.

"Gitmen için ısrar ediyorum! Bir şey olursa seni hemen ararım. Neredeyse hemen dibimde sayılırsın, buradan sadece bir saat uzaklıkta," demişti Emma, onunla bu sabah öpüşüp vedalaşırken, içinden şöyle bağırmak gelse de: *Bir saat mi? O kaçığın beni ruhsal anlamda çökertmesi, bundan daha uzun sürmemişti.*

"Artık yavaş yavaş korkularımla yüzleşmeyi öğrenmeliyim," demiş ve Philipp'in, kendisi de hasta konumunda olduğundan bu yana inanmayı çoktan bıraktığı psikoloji kitaplarındaki boş lafları gevelediğini fark etmesini ummuştu. Tıpkı ona giderayak söylediği son yalanında olduğu gibi: "Başımın çaresine bakabilirim."

Ve öyle yaptı, mutfak penceresinden ona el salladığı beş saniye boyunca. Ardından kontrolünü kaybetti ve başını duvara vurmaya başladı, ta ki Samson üzerine zıplayıp kendine daha çok zarar vermesini engelleyene kadar.

"Çok teşekkür ederim," dedi Emma, postacıdan bütün teslimatları alıp arkasındaki koridora üst üste yığdıktan sonra.

Salim kartonları mutfağa taşımayı teklif etti (böyle bir şey söz konusu bile olamaz), ardından elini alnına götürdü.

"Az kalsın unutuyordum. Bunu komşunuz adına siz teslim alabilir misiniz?"

Salim, Emma'nın kendisine ait olmadığını düşündüğü, aşağı yukarı ayakkabı kutusu büyüklüğündeki bir paketi yerden kaldırdı.

"Komşum için mi?" Bu densiz ricayı kabul edecek kadar delice bir şey yapması durumunda, peşinden sürükleyeceği sonuçların farkına varmaya başladığı anda dizleri titremeye başladı.

En son bir iyilik yapıp dişçi kadının kitap siparişlerini teslim almayı kabul ettiğinde olduğu gibi, saatlerce oturma odasında, karanlıkta oturup "ne zaman" olacağını düşünmekten başka bir şey yapamayacaktı. Kapı zilinin, sessizliği ne zaman bozup istenmeyen konuğun gelişini haber vereceğini beklemekten başka.

Elleri gitgide nemlenip ağzı gittikçe daha çok kururken dakikaları, hatta sonrasında saniyeleri bile saymaya başlayacaktı, ta ki o yabancı nesne evinden nihayet çıkana kadar.

Oysa aklını kurcalayan bu düşüncelerin, başına gelebileceklerin en kötüsü olmadığını, paketin üzerindeki etikette yazan alıcı ismini okuyunca anladı.

Bay A. Palandt
Teufelssee Caddesi 16a
14055 Berlin

Evindeki yabancı nesneyle muhtemelen baş edebilirdi. Günlük rutinini bozacağı, ruhsal dengesini altüst edeceği doğruydu ama asıl sorun paketin kendisi değildi.

Üzerindeki isimdi.

Gitgide hızlanan nabız atışları ve terleyen ellerle, etiketin üstündeki adres bölümüne baktı ve içinden ağlamak geldi.

8. Bölüm

Palandt mı?

Bu... *Lanet olsun...* A. Palandt da kim?

Eskiden bu konu hakkında düşünmüyordu. Şimdiyse bilinmezlik, hayal gücünün en karanlık bölümlerini besliyor, bu da onu her an ağlatabilecek kadar çok korkutuyordu.

Teufelssee Caddesi 16a?

Orası caddenin solunda, üç dört ev aşağıda, hemen köşeyi dönünce değil miydi? Ama orada yıllardır ihtiyar Tornow yalnız başına yaşamıyor muydu? Peki ya...

A. Palandt?..

Civarda yaşayan herkesi tanıyordu ama bu ismi daha önce hiç duymamıştı, bu da bedeninde tanımlayamadığı bir bayılma hissinin oluşmasına yol açtı.

Tam dört yıldır bu küçük çıkmaz sokakta yaşıyordu. Aslında fazla pahalı olan bu evi sadece Philipp'e kalan miras sayesinde satın alma imkânı bulduklarından bu yana geçen dört yıl.

"Ben mi teslim alayım?" diye sordu Emma, pakete elini sürmeden.

Kenarları şeffaf bantla sağlamlaştırılmış, sıradan kahverengi paket kâğıdına sarılmıştı. Ön yüzünde hasır iplerden oluşan bir artı işareti vardı. Sıra dışı bir şey yoktu.

İsim dışında...

Bay A. Palandt?

"Lütfen," dedi Salim ve paketi birkaç santim daha yakınına uzattı. "Alıcıya, onu sizden alabileceğini belirten bir not yazarım."

Hayır, bunu sakın yapma!

"Neden?" diye sordu Salim şaşırarak. Anlaşılan düşüncelerini sesli söylemişti.

"Yönetmelik böyle. Bunu yapmak zorundayım. Aksi takdirde paket sigorta kapsamından çıkmış oluyor."

"Peki, tamam, ama ne yazık ki bugün..."

"Lütfen, Bayan Stein. Bana çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz. Mesaim birazdan sona erecek. Üstelik korkarım ki epey uzun bir süre için."

Epey uzun bir süre derken?

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

Emma bilinçsizce bir adım geri gitti. Gerginliğini hisseden Samson, yanı başında ayaklanıp kulaklarını havaya dikti.

"Endişelenmeyin, işten kovulmadım. Bunlar iyi haberler, yani benim için ve tabii Naya ile Engin için."

"Naya karınız mı?" diye sordu Emma, kafası karışmıştı.

"Doğru, bir keresinde size bir fotoğrafını göstermiştim. Engin'imizin şimdilik sadece şu ultrason şeysinden var."

Dışarıdan gelen soğuk bir esinti kapıdan girip Emma'nın sabahlığını havalandırdı. İçi titredi.

"Karınız... *hamile mi?*"

Sözcük o kadar ağırdı ki onu ağzından çıkarmakta zorlandı.

Hamile.

Altı ay öncesine kıyasla bugün bambaşka bir anlama gelen, altı harften oluşan bir kombinasyon.

Eskiden, olaydan önce bu sözcük, bir hayali ve geleceği temsil ediyordu, mutluluğun ve yaşam sevincinin mutlak sembolüydü. Şimdiyse sadece açık bir yarayı ve yitirilen bir mutluluğu tarif ediyordu, kısık sesle söylendiğinde ise "asla" ya da "öldü" gibi bir tınısı vardı.

Emma'nın açıkça belli olan şaşkınlığının sevinçten kaynaklandığını düşünüp yanlış yorumlayan Salim'in gözleri parladı.

"Evet. Altı aylık," diye güldü. "Karnı şimdiden kocaman oldu." Durumu bir el hareketiyle tarif etti. "Memurluk işi bu şartlarda çok uygun. Ofis işi, anlıyor musunuz? Ücreti çok daha iyi ama bundan böyle sizi göremeyecek olmam beni üzmüyor değil Bayan Stein. Bana karşı hep çok nazik oldunuz."

"Ne hoş bir haber," dedi Emma nispeten ifadesiz bir sesle ve utanç duymasına neden olan tek şey bu oldu. Eskiden çevresinden aldığı her bebek haberini heyecanla karşılardı. Arkadaşları ona çocuk yapmakta neden bu kadar geciktiğini ve bir sorun olup olmadığını sorduklarında bile. Philipp'le ilk denemelerinde başarılı olamadıkları için bir kez bile kıskançlık veya kırgınlık hissetmemişti.

Başkaları çocuklarından bahsettiğinde fazlasıyla öfkelenen annesinden bu konuda farklıydı. Emma altı yaşındayken yaptığı düşük onu değiştirmişti. Annesi bu olaydan sonra bir daha hiç hamile kalmamıştı.

Peki şimdi?

Şimdi, yani olanlardan sonra, annesinin küskünlüğünü bir anda anlar olmuştu.

Doğurgan bir his miydi bu, acıtan mı?

Emma başka bir insan olmuştu. Vajinası zorlanmaktan yara olan ve kauçuğun tadını, en az kazınmış kafatasının üzerinde gezinen titreşimi bildiği kadar iyi bilen biri. Tek bir kadere bağlı

olayın, bütün hisleri değiştirmekle kalmayıp tamamen öldürebileceğini bilen bir kadın.

Nazik.

Salim'in son sözlerini düşününce aklına bir şey geldi.

"Biraz bekleyin lütfen."

"Yo, lütfen yapmayın. Buna gerek yok, gerçekten," diye seslendi, Samson'a kapıda oturmasını tembihleyen Emma'nın ne yapmak istediğini anlayan Salim.

Bu arada postacıyı da gözlem altında tutmak zorundaydı.

Oturma odasına geldiğinde küçük paketi göğsünde tuttuğunu fark etti, demek ki onu gerçekten de Salim'in elinden almıştı, *lanet olsun.*

Artık evin içinde.

Onu, arka bahçeye bakan pencerenin önündeki masanın üzerine, dizüstü bilgisayarının yanına bırakıp en üst çekmeceyi açtı. Sadık hizmeti için Salim'e veda hediyesi olarak vermek üzere, içinde bir miktar bahşiş için para bulmayı ümit ettiği cüzdanını aradı. Cüzdanı, çekmecenin en arka köşesine kaydığı için önce önünde engel oluşturacak şekilde birbirine girmiş kâğıt yığınının bir kısmını çıkarması gerekti.

Bir sigorta mektubu, faturalar, okunmamış geçmiş olsun kartları, çamaşır makineleri için reklam broşürleri ve...

Emma elindeki reklam sayfasıyla birlikte donup kaldı.

Gözlerini parlak fotoğraftan kaçırmak istedi.

Zzzzzzzzzzz.

Kafasının içi uğuldamaya başladı. Yüksek sesle. Kafa derisindeki titreşimleri hissetti. Aynı anda kaşıntı başladı. Kaşınmak istedi ama tıpkı başını sabitleyen ve gözlerini sayfadan ayırmasını engelleyen mengeneden kurtulamadığı gibi bunu da başaramadı.

Philipp, Emma'nın "saç kesimini" her gördüğünde o geceyi hatırlamasına engel olmak için evdeki tüm aynaları kaldırmıştı. Banyodaki makas ve tıraş gereçlerinin tamamı ortadan kaldırılmıştı.

Fakat basit bir gazete ekini yok etmeyi düşünememişti.

Paslanmaz çelik tıraş makinesi. Sadece 49,99 €. Saç kesme fonksiyonlu! Berbere gitmekten kurtulun!

Emma kendini aniden ruhundaki uçurumdan aşağıya bırakmadan hemen önce çığ gibi gelen kâbuslarından hep bir adım önde olan hafif bir çıtırtı duydu. Gözlerini kapattı. Ve yere çakıldığı anla birlikte, anılarından oluşan sıçan yuvasına düştü.

9. Bölüm

İnsanların büyük bir çoğunluğu uykunun, ölümün küçük kardeşi olduğunu düşünür, oysa onun en büyük düşmanıdır. Ebedî karanlığın öncüsü *uyku* değil, *yorgunluktur.* O, siyah başlıklı adamın bize ıskalamadan, her akşam fırlattığı, uykunun ise her gece tüm gücüyle içimizden çıkarmaya çalıştığı oku. Fakat ne yazık ki bu ok zehirlidir, düş selleri, zehri yıkayıp dışarı atmaya çalışsa da geriye hep kalıntıların yarattığı bir ağırlık kalır. Yaşımız ilerledikçe sabahları yataktan dinlenmiş ve uykumuzu almış olarak uyanmamız da gitgide zorlaşır. Varoluşumuzun kılcal damarları tıpkı, bir zamanlar açık renkli olan ve siyah mürekkebi sonuna kadar emmiş bir sünger kadar doludur, sünger ise hep daha fazla dolar. Bir zamanlar rengârenk ve mutlu görüntülerden oluşan düşler kâbus benzeri çarpık görüntülere dönüşür, ta ki uyku, yorgunlukla olan savaşını sonunda kaybedip biz de günün birinde tükenerek düşsüz bir hiçliğe geçiş yapana kadar.

Emma uykuyu seviyordu.

Sadece yaşam yorgunluğunun zehri tarafından korkunç görüntülere dönüştürülen, içinde yer alan düşleri sevmiyordu. Korkunçlardı çünkü fazla gerçekçilerdi ve tamamen başından geçenleri yansıtıyorlardı.

Bilincini yitirdiğinde hep olduğu gibi, her şey bir sesle başladı.

Zzzzzzzzzz.

Berber, prezervatifi takıp meme ucunu sıktığı sırada içine zorla girdiği anda ya da kulağının dibindeki ağır soluklar veya öksürük nedeniyle düzensiz aralıklarla yüzüne çarpan nane kokan o nefesle değil. Gördüklerinin gerçek anılar mı yoksa oteldeki saldırı ile otobüs durağında uyanmasına kadar geçen kayıp saatleri kâbuslarla doldurmak için beyninin ona oynadığı eziyetli bir oyun mu olduğunu bilmiyordu.

Başlangıç noktası her zaman titreşen bıçakları, saçlarıyla buluştuğu anda sesi daha da incelip tizleşen tıraş makinesinin sesi oluyordu.

Saçlar.

Zamanın başlangıcından beri cinsellik ve doğurganlığın sembolü. Dünya üzerindeki pek çok kültürde kadınlar, erkeğin içindeki şeytanı baştan çıkarmamak için bu nedenden ötürü başlarını kapatıyorlar. Çünkü aksi takdirde şeytan...

...üzerime çıkar, bana tecavüz eder ve ardından kafa derimi yüzer...

Kafayüzen, biraz uzun olsa da saldırganı tarif etmek için "Berber"den çok daha yerinde bir sözcük çünkü kurbanlarının saçlarına şekil vermiyor, başlarından hayatlarını koparıp alıyordu.

Emma serin tıraş bıçağını alnında hissettiğinde, her zaman olduğu gibi hayal ile gerçeği birbirinden ayırt edemedi, ya bitkinlikten ya da kanındaki uyuşturucu nedeniyle paralize olduğundan. Alnına dayanan cihazın elektriksel titreşimini hissetti, tıraş bıçağı, alnından başlayıp ense köküne inerken canı yanmadı. Canı yanmadı fakat buna rağmen ölüm gibiydi.

Bunu neden yapıyor?

Emma bu sorunun cevabını bulduğunu düşünüyordu.

Saldırgan ona tecavüz ettiği için utanç duyuyordu. Zekâsı ve işlediği suçun farkındalığıyla yaptığı şeyi olmamış saymak yerine sorumluluğunu kurbana devretmeye çalışmıştı.

Emma başını örtmemişti, bütünüyle ortada olan gür bukleleri, eril hayvanı baştan çıkarmış ve ininden çıkmasına neden olmuştu, bu nedenle cezalandırılmak yerine, hiçbir erkeğin ona baktığında yanlış düşüncelere kapılmaması için edepli bir hale getirilmesi gerekiyordu.

Saçlarımı bu yüzden kazıdı.

Amacı beni aşağılamak değildi.

Onu baştan çıkaran şeytanı defetmekti.

Emma bir saç döneğine denk gelen tıraş bıçağının çıkardığı çıtırtıyı duydu, şakaklarına erişebilmek için başını yana çevirişini hissetti, tıraş bıçağı fazla derine girip derisi bir miktar kalktığında canı yandı, ağzının üstünde lateks bir eldiven hissetti, bağırmak için olsa gerek, açılan dudaklarını kapatan lastiğin kokusunu aldı ve düşünmeye başladı...

... beni bekliyordu...

Onu bilinçli olarak seçmişti. Onu tanıyordu!

Onu daha önce de izlemişti. Saçlarını parmağına dolayışını. Arkasını döndüğünde sırtında dans eden buklelerini.

Beni tanıyor. Ben de onu tanıyor muyum?

Emma kendine bu soruyu sorduğu anda dili hissetti. Pütürlü, uzun, tükürükle kaplı. Yüzünü yalıyordu. Burnunun üstüne salyasını bıraktı, göz kapaklarına ve alnına, bu yeni bir şeydi.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Emma yanağının üzerinde nemli bir baskı hissetti, gözlerini açtı ve başında duran Samson'u gördü.

Oturma odasındaki çalışma masasının önünde yerde yattığını anlaması biraz zaman aldı.

Uyanıktı. Fakat yorgunluğun oku onu hiç olmadığı kadar derinden vurmuştu. Bedeni kurşunla doldurulmuş gibiydi, öyle ki kendi ağırlığı onu aşağıya, bodrum katına, parkelerin içinden geçip doğrudan çamaşır odasına düşürse ya da Philipp'in her hafta sonu ofise gitmemek için kendisine düzenlediği çalışma odasına çekecek olsa buna hiç şaşırmazdı.

Ama elbette sağlam parke zeminin içinden geçmedi, çıtırdayan ve alevleri olağan dışı güçlü bir biçimde sağa sola savrulan şömineden iki insan boyu kadar uzakta, giriş katında yatmayı sürdürdü.

Sanki rüzgârın ortasında duruyorlarmış gibi hareket ediyorlardı. Aynı anda yüzünde, ardından tüm bedeninde soğuk bir esinti hissetti.

Emma bunu fark edince kasıldı.

Hava akımı.

Soğuk hava akımının etkisiyle dans eden alevlerin sadece tek bir anlamı olabilirdi.

Sokak kapısı!

Açıktı.

10. Bölüm

üzgünüm, gitmem gerekiyordu.
hoşça kalın!

Küçük not kâğıdının üzerinde fazla yer olmadığından Salim'in düz yazıyla yazdığı veda notu.

Emma nemli parmaklarla, sokak kapısının ahşap çerçevesine tutturulmuş sarı not kâğıdını çıkarıp gözlerini kıstı. Kar yağışı yeniden başlamıştı. Caddenin karşısında, dört yola çok az bir mesafe kala çocuklar, park halindeki arabaların arasında yakalamaca oynuyorlardı fakat postacı ile sarı posta aracı görünürlerde yoktu.

Ne kadar süreliğine yoktum?

Emma kolundaki saate baktı. 11.13.

Öyleyse bilinci kapalıyken geçen süre yaklaşık on beş dakikaydı.

Ve kapının açık kaldığı süre.

Ardına kadar değil, yalnızca birkaç santim kadar ama olsun.

Ürperdi.

Peki şimdi? Ne yapacağım ben şimdi?

Samson tıpkı bir kedi gibi bacağına sürtündü, muhtemelen ona çok soğuk olduğunu anlatmaya çalışıyordu, bu yüzden Emma öncelikle kapıyı kapattı.

Bir anda öylesine kuvvetli bir rüzgâr esti ki bunu yaparken kapıya dayanması gerekti. Rüzgâr bir kez daha uğuldayarak son

saniyede antreye birkaç kar tanesini daha savurmaya çalıştı, ardından kapı kapandı ve bir sessizlik oldu.

Emma solunda duran ve ambalaj kâğıdıyla kapatılmamış olsa, kızarmış yanaklarını gösterecek olan aynalı gömme dolaba baktı.

Muhtemelen nefesinden buğulanmış olurdu.

Peki ya yazı?..

Emma kısa bir an için, aynanın üzerinde gizli bir mesaj olup olmadığını anlamak için kâğıdı parçalamayı düşündü. Ama bunu daha önce de pek çok kez yapmış ve şimdiye kadar aynanın üzerinde herhangi bir yazıya rastlamamıştı.

"Geri döndüm" ya da *"Sonun yaklaştı!"* türünden şeyler yoktu. Philipp ise parçalanan kaplamayı yenilemek zorunda kaldığı için bir kez bile şikâyetçi olmamıştı.

"Üzgünüm," dedi Emma kendine, sözleriyle ne kastettiğinden emin olmayarak. Gün boyu kendi kendine yaptığı sayısız konuşmadaki anlam bütünlüğü gitgide azalıyordu.

Salim'e veda etmediği ve bahşişsiz bıraktığı için mi üzgündü? Philipp'e onca üzüntü yaşattığı için mi? Tavsiyelerine kulak asmadığı, ondan uzaklaştığı ve bedenine dokunmasına aylardır izin vermediği için mi? Yoksa üzüldüğü şey, kendini bu kadar bırakması mıydı? Bir psikiyatr olarak paranoyanın bir zaaf değil de tedavi edilmesi gereken bir hastalık olduğunu elbette biliyordu. *Bunu yapmak için gücünüz varsa.* Verdiği aşırı tepkilerin bu hastalığın belirtilerinden biri olduğunu ve "dişini sıksa" bile kendiliğinden kaybolmayacağını da biliyordu. Aynı dertten muzdarip olmayanlar, ruhsal hastalıkları olan kişilere genellikle önyargıyla yaklaşırdı. Örneğin kendilerine, "her şeye sahip" dünyaca ünlü bir oyuncu ya da sanatçının, elindeki şöhrete, paraya ve sayısız "arkadaşına" rağmen nasıl olur da intihar edebildiğini soruyorlardı çünkü en mutlu anlarında yetersizliklerini kulaklarına fısıldamak için bilhassa

hassas ruhlara yerleşen iblisler hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ruh sağlığı yerinde olanlar, depresiflere sürekli mutsuz olmamalarını, onun gibi paranoidlereyse bu kadar abartmaktan vazgeçip her kiriş çıtırtısında sokak kapısını kontrol etmeyi bırakmaları konusunda nasihatler verirlerdi. Oysa bu, bacağı kırık bir adama, maraton koşusuna katılmasını söylemek gibi bir şeydi.

Peki şimdi?

Tereddüt ederek Salim'in getirdiği, ayaklarının dibindeki paketlere baktı. Lenslerin olduğu dar ve beyaz paket şimdilik koridorda kalabilirdi, ilaçlar ile pandufların olduğu biraz daha büyükçe olan kutu da aynı şekilde. Bir tek yiyeceklerin buzdolabına konulması gerekiyordu ama Emma şu anda kendini koliyi mutfağa taşıyamayacak kadar güçsüz hissediyordu.

Aynı anda hem korkup hem bir şey taşıyamam.

Ayaklarının dibindeki Samson silkelendi, Emma da aynı şeyi yapabilmeyi isterdi; tüm bedenini silkeleyip şu anda ona sıkıntı veren her şeyden kurtulmayı.

"Ona saldırırdın, değil mi?" diye sordu ona. Samson kulaklarını dikip başını yana eğdi.

Elbette öyle yapardı.

Samson, sahibesine o kadar düşkündü ki eve yaklaşan bütün yabancılara hırlardı. Eve izinsiz girilmesine asla izin vermezdi.

Yoksa verir miydi?

Evde yalnız olup olmadığına artık yüzde yüz emin olamayacağı düşüncesi onu felç etse de Philipp'i arayıp eve dönmesini istemek için elinde hiç ama hiçbir şey yoktu.

Belki de bir "şey" vardı?

Aklına bir fikir geldi.

"Sakın kıpırdayayım deme!" diye tembihte bulundu Samson'a, sonra da küçük, beyaz alarm cihazının gizli olduğu, sokak kapı-

sının yanındaki gömme dolabı açtı. Tuş panelindeki rakamların ışıkları, elini cihaza yaklaştırdığı anda yanmaya başladı.

1 – 3 – 1 – 0

"Tanışma günü" tarihleri. Sylvia'nın doğum günü partisinde.

Cihaz, izinsiz giriş sinyali aldığında Emma'ya cep telefonundan haber vermek üzere programlanmıştı. Kendisine ulaşılamadığı ya da doğru şifreyi *(Rosenhan)* söyleyemediği takdirde devreye hemen bir polis ekibi giriyordu.

Emma, üzerinde boş bir ev sembolü olan bir tuşa bastı ve böylece tüm hareket sensörlerini devreye sokmuş oldu. İkinci bir tuşla (EG) giriş katındaki hareket sensörlerini tekrar devre dışı bıraktı.

"Tamam, şimdi hazırız. Ama aşağıda kalacağız, anlaşıldı mı?"

Şayet eve yabancı birileri girmişse, üst katta ya da bodrumda hareket ettiği anda onu duyacaktı.

Giriş katına birinin saklanmış olması pek olası değildi. Oturma odasında hiç perde yoktu, gizlenmek için büyük dolaplar, sandıklar ya da buna benzer eşyalar da. Kanepe tamamen duvara dayanmıştı ve duvarda hiçbir girinti ya da çıkıntı yoktu.

Yine temkinli olmakta yarar var.

Emma sabahlığının cebinden cep telefonunu çıkardı, favori listesini açtı ve acil bir durumda hemen arayabilmek için başparmağını Philipp'in isminin üzerine yerleştirdi. Ardından Samson'la birlikte oturma odasına dönmek istedi ama anahtarı iki kez çevirip çevirmediği konusunda aniden şüpheye düştüğü için tekrar geri dönmek zorunda kaldı.

Kilidi bir kez daha gözden geçirdikten ve aynaya bakma isteğine karşı koyduktan sonra küçük adımlarla, şöminenin yanındaki uyku battaniyesine çoktan varmış olan Samson'un yanına gitti. *Tırnaklarını kestirsem hiç fena olmaz*, diye düşündü, parkeler için

endişelendiğinden değildi. Yerler zaten çizik içindeydi ve evinde misafir ağırlamayı tekrardan kaldırabilecek duruma geldiğinde acilen cilalanmaya ihtiyaç duyuyordu.

Sonraki yaşamlarımdan birinde belki.

Samson bu kadar az dışarı çıktığı için utanıyordu. Bugün yalnızca on beş dakikalığına çıkmıştı, Philipp bu sabah konferansa gitmek için yola koyulmadan önce onunla evlerin etrafında bir tur atmıştı. Emma ise onu her zaman bahçede tek başına bırakıyordu. Samson bahçe eşyalarının olduğu kulübenin yanında, orman gülünün dibinde uslu bir şekilde ihtiyacını giderirken Emma da kapalı sokak kapısının ardında durup geri dönmesini bekliyordu.

Köpeğin bu kadar sakin olması, ikisinin yalnız olduğunun kesin bir kanıtıydı, en azından bulundukları giriş katında. Samson'un bir sinek görmesi bile gerginleşip güçlü bir biçimde kuyruğunu sallamaya başlaması için yeterli oluyordu. Sürekli yanında olduğu için Emma'ya o kadar bağlıydı ki Philipp'in yanında bile hiçbir zaman tam olarak gevşemiyordu, kocası da doğal olarak sevgiyle bile olsa sürekli gözetim altında tutulması gereken misafir rolünü üstlenmiş oluyordu.

Emma, çekmecesi hâlâ açık duran çalışma masasının başına oturdu. Anılarını tetikleyen gazete ekini, tıraş makinesi reklamına ikinci kez bakmadan geri tıkıştırmayı başardı. Ardından bugün için, alışılagelmiş gündelik rutininin dışına çıkmaya ve işine başlamadan önce şu paketi daha dikkatli incelemeye karar verdi.

Bu yüzden paketi iki eliyle kavrayıp çevirdi. Üç paket çikolatadan daha ağır değildi, aslında daha bile hafifti, herhalde bu da onu küçük bir kutu yapardı ama Emma bu konuda bilgi sahibi değildi. Onun için sert bir dış yüzeye sahip, ayakkabı kutusundan daha büyük olan her şey bir paketti.

Onu tıpkı kokteyl karıştırıcısını çalkalayan bir barmen gibi başının yanında salladı ama hiçbir şey duyamadı. Bir tik tak sesi, bir vızıltı, elektrikli bir cihaz ya da (Tanrı korusun) canlı bir varlığı düşündürecek herhangi bir işaret yoktu. Hissedebildiği tek şey, içinde hafif bir şeyin hareket ettiğiydi. İleri geri kayıyordu. Fazla kırılganmış hissi uyandırmıyordu, elbette bu konuda kesin bir şey söyleyemezdi.

Emma paketi kokladı ama sıra dışı bir şey fark etmedi. Dışarıya sızan ve akla kimyevi bir madde ya da zehri getirecek keskin bir koku yoktu. İçeriğin tehlikeli olduğunu işaret eden hiçbir şey yoktu.

Varlığı Emma için başlı başına bir tehdit sayılsa da Almanya'da her gün on binlercesi teslim edilen sıradan paketlerden biri gibi duruyordu.

Ambalaj kâğıdı her kırtasiyeden ya da doğrudan postaneden temin edilebilirdi, tabii dışarıda hâlâ şubeleri kaldıysa. Olay öncesi zamanında bile tek tek kapanmaya başlamışlardı.

Paket ipi, henüz çocukken oynadıklarıyla aynıydı: gri hasır ip.

Emma, alıcı kısmında tuhaf bir biçimde sadece A. Palandt yazan ama göndericinin belirtilmediği paketin ön yüzündeki çıkartmayı inceledi. Bilgiler için ayrılmış alanda ne şirket ne de kişi adresi vardı.

Bu durumda kamuya açık bir kargo otomatından gönderilmiş olmalıydı, isimsiz bir paketi ancak bu yolla göndermek mümkündü. Emma bunu geçen yılki Noel'de annesine sürpriz bir hediye göndermek istediğinde öğrenmişti. İşin aslı Emma, gönderen hanesine hayalî bilgiler girmişti *(Noel Baba, Santa Sokağı 24, Kuzey Kutbu).* Oysa burada bu alana hiç dokunulmamıştı, ki bu da onu Palandt isminde bir komşusunun varlığından habersiz olduğu gerçeğinden neredeyse daha çok huzursuz ediyordu.

Paketi neredeyse tiksintiyle yerine bıraktı ve kendinden olabildiğince uzağa, masanın en uç köşesine itti.

"Bana katılmak istemediğine gerçekten emin misin?" diye sordu Emma, tekrardan Samson'a dönerek. Yalnız geçirdiği onca saat boyunca, normalde gün içinde bir şeylerle ilgilendiğinde onu tıpkı küçük bir çocuk gibi merakla izleyen köpeğiyle konuşmaya alışmıştı. Bugün ise gözüne tuhaf bir biçimde miskin görünüyordu, her zaman olduğu gibi masanın altına, ayak ucuna değil de huzur içinde, şöminenin yanına kıvrılmıştı.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Emma, yine tepki alamayınca. "Beni ispiyonlamadığın sürece sorun yok. Philipp'e bunu yapmayacağıma dair söz verdiğimi biliyorsun."

Fakat tam da bugün kendine engel olamadı. Öğrendiğinde ne kadar öfkeleneceğinin bir önemi yoktu.

Bunu her türlü yapmak zorundaydı.

Kocasını aldatıyormuş gibi hissederek dizüstü bilgisayarını açtı ve "çalışmaya" başladı.

11. Bölüm

Philipp'le birlikte çekilmiş ve Emma'nın kendinden nefret etmediği sadece tek bir fotoğraf vardı, onu da iki yaşındaki bir hırsız çekmişti.

Aşağı yukarı beş yıl kadar önce fotoğrafçı bir arkadaşlarının sergisine giderlerken aniden bastıran sağanak yağmur nedeniyle Hackescher Markt'taki bir turist kapanına sığınmışlardı; önünde uzun bankların durduğu ve yaklaşık bir düzine kötü hava mağduruyla daha paylaşmak zorunda kaldıkları, katlanır masaları andıran bir yemek masası olan bir "patates restoranı"na.

Garsonların uyarısıyla içecekten fazlasını sipariş etmek zorunda kalınca seçimlerini patates köftesi ve elma püresinden yana yaptılar, Emma bir gün sonrasında cep telefonundaki o tuhaf fotoğrafları bulmamış olsaydı, bu sıradan akşamüzeri, hafızalarında bu denli yer etmezdi.

İlk dört tanesi tamamen karanlıktı. Beşincisinde, tıpkı onu takip eden diğer altısında olduğu gibi bir masanın köşesi ve bu bulanık çekimlerin yaratıcısının önce sadece başparmağı, ardından ise tamamı görülüyordu: çevresi ırmik lapasına bulanmış ağzıyla, birinin telefonunu gizlice aşırmış küçük çocuklara özgü, şeytani bir sırıtış olan kabarık saçlı, sarışın bir kız çocuğu.

Flaşsız çekilmiş toplamda yedi tane fotoğrafta Philipp ve Emma görülüyordu. Hatta bir tanesinde gülümsüyorlardı ama en

güzel fotoğraf insanda, zamanın başka bir boyuta geçmiş olduğu hissini uyandırandı. Emma ve Philipp yan yana oturmuş, çatallarını aynı anda, aynı patates köftesine batırmışken birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Fotoğraf, restorandaki müşterilerin, çocuk bağrışlarının ve çatal bıçak gürültüsünün bir anda kesilerek yerini, donan resme eşlik eden bir piyano sesine bıraktığı bir film sahnesini andırıyordu.

Emma kocasıyla birbirlerine hâlâ böylesine sevgi dolu baktıklarını hiç bilmiyordu, fotoğrafın habersiz ve en ufak bir kurguya yer vermeden çekildiğini bilmek onu daha da değerli kılıyordu. Hantal duruşunu fazla "James Deanvari" bulsa da fotoğrafı en az onun kadar seven Philipp için de öyle.

Eskiden, olaydan önce, Philipp onu, akşam yemeğine gelip gelmeyeceğini söylemek için aradığında Emma fotoğrafı her akşam saat beşte görüyordu çünkü onu cep telefonundaki rehbere, Philipp'in numarasına eklemişti. Fotoğrafın bir kopyası, şans getirmesi için en sevdiği çantasının iç gözünde duruyordu, aynı zamanda bir sistem güncellemesi sonrasında nedensiz bir şekilde bilgisayardan kaybolana kadar bilgisayarının ekran koruyucusu da bu fotoğraftı.

Tıpkı kendime güvenim ve yaşama sevincim gibi. Hayatım gibi.

Emma zaman zaman kendine, Berber'in o gece otelde onun da sistemini güncelleyip duygusal belleğini fabrika ayarlarına geri getirip getirmediğini soruyordu. Defolu bir model olduğu aşikârdı: Hasarlı mal, ne yazık ki değişim yapılamaz.

Emma, standart ekran koruyucusunun kaybolması ve can sıkıcı ama gerekli olan günlük görevine başlayabilmek için ekranın alt tarafındaki Outlook ikonuna tıkladı.

Günlük "işi" internete girip Berber hakkındaki en yeni haberleri araştırmaktı.

Bu, hazırladığı suç profili, savcılığın boşboğazlığı nedeniyle gazetelerin eline geçtikten sonra Philipp'in kesin olarak yasakladığı bir şeydi. Bilgileri günlerce kendi çıkarları için kullanmışlardı. Philipp, boyalı basının yayımladığı haberlerin Emma'ya daha çok hasar vermesinden korkuyordu, bu nedenle dikkatli olmalıydı.

Tıpkı aldatan bir kadın gibi gizlice.

İnternette gezinirken gizlilik ayarını etkinleştiriyor ve adresleri hafızasına kaydetmeyen bir arama motoru kullanıyordu. Konuyla ilgili tüm haber ve verileri kronolojik olarak kaydettiği klasöre ise "Diyet" adını vermişti.

Berber henüz geçen hafta yeni bir saldırı gerçekleştirdiği için internet yine güncel spekülasyonlarla doluydu. Yine Berlin'de ama bu defa Potsdamer Meydanı'nda bulunan beş yıldızlı bir otelde, yine bir fahişe, yüksek dozda GHB'yle* zehirlenmişti.

Sonuçta onun kanında da bu maddenin kalıntıları bulunmuştu. Fakat soruşturmayı yürüten polisler bunu kesin delilden saymamışlardı. Emma bir psikiyatrdı. Düşük dozda alındığında canlandırıcı etkisi olan ve çoğunlukla eğlence amaçlı uyuşturucu olarak kötüye kullanılan bu ilaca ulaşması, kendi saçlarını kazımasından bile daha kolaydı.

Boyalı basının makaleleri, işkenceden farksız acılar çekerek hayatını kaybeden bir insandan çok, yirmi iki yaşındaki Natascha W.'nin cinsel eğilimlerinden söz ediyordu. İnternet forumlarındaki okur yorumları incelendiğinde çoğunluğun, kadınları da suçlu bulduğu izlenimi doğuyordu, sonuçta kim para karşılığında kendini hiç tanımadığı adamlara satardı ki?

Kurbanların, duyguları olan canlı varlıklar olduğunu pek çoğu aklına getirmiyordu. Oteldeki gece Emma'nın kapısını çalan Rus kadın, tüm yorumcuların toplamından daha fazla anlayışa sahipti.

---

* Gamma Hidroksi Bütirat. Merkezî sinir sistemini etkileyen bir tür uyuşturucu. (ç. n.)

Soruşturmayı yürüten polislerin kadını bulamaması büyük şansızlıktı. Gerçi bu çok da şaşırtıcı değildi. Hangi fahişe resepsiyonda gerçek ismini verir ya da hangi odaya çağrıldığını söylerdi ki? Bu tür "kızlar" lüks otellerin kaçınılmaz ama görünmez konuklarıydı.

Çat.

Şöminede yanan odun yığınından bir kütük parçası düştü, Samson kılını bile kıpırdatmazken Emma korkudan yerinden sıçradı.

Kısa süreliğine pencereden dışarıya baktı ve gözlerini bahçeye, her yıl Noel ağacı olarak süsledikleri çam ağacına dikti. Dalları, kar nedeniyle aşağıya eğilmişti.

Doğayı izlemek onu sakinleştiren nadir şeylerden biriydi. Bahçesine âşıktı. Kafasının içindeki şu aptal rahatsızlıktan kurtulmak istemesinin başlıca nedeni, ona yeniden kavuşup bakımını yapabilmekti. Bir gün mutlaka terapiye başlayacak ve kendi kendine uyguladığı ilaç tedavisini gözden geçirmesi için bir uzmana görünecek gücü de bulacaktı.

Bir gün ama bugün değil.

Emma e-posta kutusunda, onu kredi kartlarını kapatmakla tehdit eden, *spam* olduğu açıkça belli olan ve "Berber" anahtar sözcüğüyle ilgili, aralarında *Bild* ve ilk önce açtığı *Berliner Zeitung*'da yayımlanan makalelerin de bulunduğu pek çok yeni haber bildirimi almıştı. Yazının yeni bir şey içermediğini anlayınca onu PDF dosyası olarak "Berber_ÜÇ_soruşturmalar_NATASCHA" klasörüne kaydetti.

Aslına bakılırsa, Berber'in Emma için öngördüğü yeri almıştı. Natascha aslında dört numaraydı.

Ben ise sadece, sayılmayan kadınım.

Emma bütün kurbanlar için, "Özel hayat"; "İş hayatı" ve "Kişisel teoriler" şeklinde alt klasörler de açmıştı fakat soruşturmayla ilgili olanlar tabii ki en önemlileriydi.

Philipp'in çıkardığı, saldırganın psikopat ve narsist olarak karakterize edildiği ilk profili hakkındaki *Spiegel* makalesi de oradaydı. Varlıklı, kültürlü, yüksek öğrenim görmüş. Kendine duyduğu aşk nedeniyle bağlanma sorunu var. Kendini kusursuz olarak nitelediği için, yalnızlığından kadınları sorumlu tutuyor. Erkekleri baştan çıkaran ama nihayetinde onlardan sadece tek bir şey, para isteyen kadınlar. Onun gibi yakışıklı bir adamın dürtülerini kontrol edememesinden onlar sorumluydu. Kırpmak eylemini, kadını "çirkinleştirerek" erkekler dünyasına yaptığı bir hizmet olarak görüyordu.

Tecavüzün ardından Emma'ya yaptığı gibi "sadece" saçlarını kazıdığı başka kurbanların da olması mümkündü. Belki de kurbanlarını sadece mecbur kaldığı için değil de saçları olmadığında onları hâlâ çekici bulması halinde öldürüyordu.

Bu düşünce Philipp'i, Berber'in suçlarını işlerken sonucu değerlendirmek için bir gece görüş cihazı takıyor olabileceği tahminine götürmüştü. Emma'nın "teoriler" klasörüne kaydettiği ve tıpkı saldırganın kandan tiksiniyor olabileceği ihtimali gibi sadece bir kuram. Sonuçta Emma'yı tıraş sırasında yaralamıştı. Hastanede, alnındaki yaranın bakımını yapıp üzerindeki kurumuş kanı temizlemek zorunda kalmışlardı. Kurtulmasının nedeni belki de buydu, muhtemelen yara ve kan onu o kadar çirkinleştirmişti ki Berber görevini tamamladığını düşündü.

Philipp davada resmî olarak görev almıyordu, her şeyden önce aralarındaki kişisel bağ nedeniyle, gerçi "bağ" sözcüğü, amirinin "Çılgınca şiddet fantezileri olan, akli dengesi bozuk evli kadın" ifadesi yerine uygun gördüğü nazik bir açıklamaydı.

Elbette ki Philipp, soruşturmaların gidişatını takip edebilmek için bütün kaynaklarını gayriresmî bir şekilde tırtıklıyordu. Emma öğrendiklerinin tamamını onunla paylaşmadığına emindi, aksi takdirde şu anda *Bild* gazetesinin ana sayfasını açarken nefesi kesilmezdi.

Lanet olsun.

Elini, ağzına götürdü. Gözlerini kırpıştırdı.

Fotoğrafın başlığı yalnızca üç sözcükten oluşuyordu, yine de bilgisayar ekranının üçte ikisini kaplıyordu:

BU O MU?

Başlığın altında, bir asansörün tavanındaki kamera tarafından kaydedilen yeşilimsi tonlarda, renkli bir fotoğraf vardı.

Sağ arka köşeden çekilen görüntüde kapüşonlu, gri kazaklı bir adam görülüyordu. Yüzünün dörtte üçü görünmüyordu, görünen diğer yerleriyse kot pantolon ve spor ayakkabı giyen neredeyse her yetişkin, beyaz erkeğe ait olabilirdi.

Emma'yı derinden sarsan şey, iki numaralı kurbanın yaşamını yitirdiği otelin lobisine adım atmak üzere olan zayıf ve uzun boylu adamın görüntüsü değildi.

Adamın, asansörden inerken ellerinde tuttuğu şeydi.

"Görüntüde, Lariana F.'nin öldüğü gece, otelin konuk listesinde kaydı olmayan bir adamın otelden ayrılışı görülüyor," diyordu yazıda. Saldırganın bu olup olmadığı kesin olarak belirlenemediğinden, kişisel verileri koruma kanunu sebebiyle görüntünün bugüne kadar yayımlanmasından kaçınılmış fakat başka bir olasılığın bulunmaması nedeniyle karardan an itibarıyla vazgeçilmişti.

Konuya dair bilgi vermek isteyenler için bilindik telefon numaraları listelenmiş, doğrudan polisle iletişime geçmek için ise bir internet adresi verilmişti.

Yüce Tanrım! Yanılıyor olabilir miyim? Yoksa bu şey...

Emma çalışma masasının üzerinde, içine nefes alıp verebileceği bir kese kâğıdı aradı ama bulamayınca almak için mutfağa gitmeyi düşündüyse de ilk önce fotoğrafı büyütmeye karar verdi.

Hâlâ lateks eldivenlerin içinde olan elleri zumladı.

Parmakları.

Sımsıkı kavradıkları nesneyi.

"Yetkililer bu fotoğrafta Berber'in zafer hatıralarını taşıdığını tahmin ediyor," diye bildirmeyi sürdürüyordu yazı.

Saçlar mı? Bir paketin içinde!

Emma yukarı baktı. Gözleri, çalışma masasında gezindi. Ardından tekrar fotoğrafa döndü.

Sıradan, kahverengi paket kâğıdıyla sade bir şekilde kaplamış küçük bir paket.

Aşağı yukarı önünde duran paket gibi. Salim'in ona komşusu adına verdiği esrarengiz paket.

A.Palandt.

İsmini daha önce hiç duymadığı komşusu.

Emma küçük bir ter damlasının ensesinden süzülüp omurgasından aşağıya indiğini hissetti, ardından Samson'un hırladığını duydu, çatı katındaki alarm çalmaya başlamadan hemen önce.

12. Bölüm

Neydi bu?

Korkuyu iliklerine kadar hissettikten sonra paniğe kapılmak yerine kendini sorunun kökenine inmek için zorladı.

Hareket sensörlerinin neden olacağı kulak tırmalayıcı gürültüyle kıyaslandığında, ses çok zayıf ve fazla uzaktı. Kızılötesi ışınların yakaladığı tek bir hareket, alarmın korkunç bir gürültü çıkarmasına neden olurdu, üstelik tüm evde. Sadece üst katlardan birinde değil.

Ayrıca ses fazla tizdi, hatta neredeyse melodik sayılırdı.

Tıpkı bir...

Emma'nın bir tahmini vardı ama onu aklında tutamadı. Düşüncesi, aniden başlayıp sona eren sinyal sesiyle neredeyse eş zamanlı olarak kayboldu.

"Neydi bu?" diye sordu yüksek sesle ama Samson alışılmadık bir şekilde başını iri patilerinden kaldırmadı bile, bu da sesi sadece kafasının içinde duymuş olabileceği fikrine kapılan Emma'yı endişelendirdi.

Şimdi de akustik halüsinasyonlar mı görmeye başladım?

Dizüstü bilgisayarını kapattı, sandalyesini masanın gerisine çekti ve ayağa kalktı.

Kumaştan ev ayakkabılarıyla merdivene doğru ilerlerken, ayaklarının altındaki parke zemin gıcırdadığı için parmak ucunda

yürüyordu. Koridordaki korkuluklara yaslanıp kulak kabarttı fakat kulağındaki hafif uğultudan başka bir şey duymadı; işitme duyusuna fazla odaklandığında herkesin hissettiği çınlama sesi.

Emma, sokak kapısındaki kontrol paneli üzerinden, hareket sensörlerini devre dışı bıraktı.

Sonra da yavaşça yatak odası, giyinme odası ve büyük bir banyonun bulunduğu birinci kata çıkan merdivenleri tırmandı.

Merdiven ışığını açmayı unutmuştu, yukarıda (birinci kattan artık sadece iki basamak uzaklıktaydı) stor perdeler henüz yukarı çekilmemişti (ilaçların yan etkisi olan migren atakları başladığında bu storlar gün boyunca içeriye ışık girmesini engelliyordu). Emma'nın tırmanışı bu nedenle karanlığa uzanan bir yolculuktan farksızdı.

Kahretsin, bodruma inse en azından duvarda asılı duran yangın söndürücüsünü alabilirdi.

"Samson, buraya gel!" diye seslendi. Birinin karanlıktan sıyrılıp merdivende karşısına çıkmasından bir anda çok korktuğu için yüzünü aşağıya çevirmemişti. Sorusu, sanki Philipp onun güvenliği için eve bir de ses dalgası sensörü bağlatmış gibi, alarmı yeniden başlattı.

Tanrım!

Çığlık atmamak için dudağını ısırdı.

Sesi yeniden duyması elbette tamamen tesadüf olabilirdi ama duyuyordu işte. Esrarengiz sesi. Ve bir hayalden ibaret değildi.

Birinci katta değil de daha yukarıda, çatının altında olduğu apaçık belli olan kaynağa doğru ilerlediği için tiz sinyal sesi artık daha güçlüydü. Ve alarmla birlikte Emma'nın az önceki düşüncesi de geri gelmişti. Aklında birden fazla seçenek vardı.

Bir çalar saat, içlerinde en masumu olduğu kadar en imkânsız görüneniydi çünkü tavan arasında sadece boya kutuları, yer yer

sökülmüş parkeler, yıkık bir alçı duvar ve etrafa saçılmış çok sayıda alet edevat vardı. Ama saat falan yoktu! Olsa bile neden bugün, tadilat durdurulduktan altı ay sonra birdenbire çalmaya başlasındı ki?

Hayır, Emma'nın gizlice, Berlin Havaalanı BER'in ismini verdiği ve görünüşe göre tıpkı onun gibi hiç tamamlanmayacak olan çocuk odası inşaatında bir çalar saat yoktu. O gün saçlarının yanı sıra çocuk hayali de kökünden kazınmıştı.

Şimdilik, demişti Philipp'e. Yüreğine ise *asla*.

Şayet bir saat değilse, o zaman sadece...

...bir cep telefonu olabilir.

"Samson, gel hadi!" diye seslendi Emma yeniden, daha yüksek ve daha canlı bir sesle. Hemen üstündeki çatı katında bir cep telefonunun çalıyor olması fikri korkutucuydu. Telefonun bir sahibinin olması gerektiği gerçeği ise Emma'yı bir panik nöbetinin eşiğine getirdi.

Sadece birkaç metre uzağında olan banyo kapısının çarparak kapanması, bu eşiği atlaması için yeterli oldu.

13. Bölüm

Koşmaya başladı. Düşünmeden, mantıklı bir karar vermeden, hatta seçeneklerini bile tartmadan. Aksi takdirde hiç şüphesiz aşağıya, Samson'un yanına koşardı. Çıkışa.

Onun yerine son basamakları çıktı, neredeyse kör bir şekilde dar koridoru geçtiği esnada ev ayakkabılarından birini kaybetti, bir hışımla yatak odasının kapısını açıp arkasından hızla kapattı. Şansına kapının iç tarafında duran anahtarı çevirip kapıyı kilitledi. Yanına bir sandalye çekti ve tıpkı filmlerde gördüğü gibi sırtını, kapı kolunun altına sıkıştırdı...

...peki bunun bir mantığı var mıydı?

Hayır, olan biten hiçbir şeyin bir mantığı yoktu, hem de uzun bir süredir. *Le Zen*'deki gecenin ardından otobüs durağında bulunduğundan beridir.

Saçlarını yitirmiş.

Onurunu kaybetmiş.

Aklını kaçırmış.

Emma'nın gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu.

Panjurların boşluklarından sızan az miktarda gün ışığında görebildiği tek şey şekillerdi. Yatağa, gardıroba ve meşe ağacından yapılmış oymalı, ağır kapıya ait gölgeler ve ham yüzeyler.

İç çamaşırlarının bulunduğu, büyükannesinden kalan bir komodinin yanına çöktü ve gözlerini, odada parlayan tek nesneye, kapı kolunu dikti.

Gözlerinin yitirdiği gücü belli ki kulakları kazanmıştı. Fazla hızlı olan kendi nefesinin sesi ve üst bedeninin hareketleriyle inip kalkan sabahlığının hışırtısından başka, boğuk ve ezici sesler duyuyordu.

Adımlar.

Ağır adımlar.

Merdivenleri çıkıyorlardı.

Emma yapabileceği en yanlış şeyi yaptı.

Bağırdı.

Yüksek ve tiz bir sesle. Gırtlağından çıkan kendi ölüm korkusunun sesini duydu ve bunun dikkat çekmekten başka hiçbir işe yaramadığını bildiği halde duramadı. Dizlerinin üzerine çöktü, elini ağzının üstüne bastırdı, eklemlerine dişlerini geçirip ağladı ve güçsüzlüğü nedeniyle kendinden nefret etti.

Eskiden en duygusal anlarda dahi hislerini her zaman kontrol edebilmesiyle ne kadar övünürdü. Mesela, meslektaşına yönlendirdiği, sınırda kişilik bozukluğu olan kıskanç hastası, muayenehanesinde yüzüne yumruk attığında. Ya da on bir yaşındaki bir hastası, beynindeki tümör nedeniyle öldüğünde ve öldüğü ana kadar annesiyle birlikte elini tuttuğunda. Yaşadığı yıkımı eve dönüp tek başına kaldığı, öfke ya da hüznünü kendisinin belirleyip kontrol ettiği bir zamanda, yüzüne bastırdığı bir yastığa bağırabildiği ana kadar ertelemeyi hep başarmıştı. Fakat bu soğukkanlılığından geriye hiçbir şey kalmamıştı ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu.

Ben bir enkazım.

Bebeklerin oynadığı bütün reklamlarda ağlamaya başlayan, ne zaman bir erkekle karşılaşsa Berber'i anımsayan, sürekli ağlanıp sızlanan, acınası biri.

Ve dışarıdan zorlanan bir kapı kolunun karşısında ölümün kaçınılmaz olduğunu bilen biri.

Gördüğü son şey, yumruklanan kapının sarsılışlarıydı. Sonrasında gözlerini kapattı, komodine tutunup kalkmak istedi ama tıpkı dengesini sağlayamayan sarhoş biri gibi yeterli gücü bulamayıp kaydı.

Ağlayarak tekrar döşemelerin üzerine çöktü, gözyaşlarının tadını aldı, kaşlarından damlayan terin kokusunu hissetti *(neden onları da saçlarımla birlikte kazımadı ki?)* ve panjurları düşündü, *tam bir gerizekâlı olduğum için bu sabah açmadığım panjurlar.* Şimdiyse o ağır şeyi kaldırmak için yeterli zamanı yoktu. Ve atlamak için.

Birinci kat çok yüksek değildi, ayrıca bahçede oldukça fazla kar vardı.

Belki de başarabilirdim...

Kapı parçalanıp hemen arkasından serin bir hava akımı, gözyaşlarından ıslanmış yüzünü serinletince bağrışları ve düşünceleri kesildi.

Kesik kesik soluklar duydu. Adımlar. Bağrışlar. Kendisinin değil. Eve giren yabancının.

Erkek bağrışları.

Ardından iki el, tıpkı cezalandırılmayı bekleyen küçük bir çocuk gibi yere çömelip korunmak için başına kapattığı kollarını çekti.

Hayır, daha çok ölümü bekleyen bir kadın gibi.

Sonra ismini duydu.

Emma.

Şu anda, muhtemelen acısız geçen son saniyesinde, duymayı en son beklediği ses tarafından bağırılarak tekrarlanan ismini.

Ardından darbeyi hissetti. Yüzünün tam ortasında.

Yanağı sanki yüzüne bir denizanası çarpmış gibi yanmaya başladı, gözyaşları, göz kapaklarını içten içe kemiriyordu. Bulanık bir şekilde, evde iki kişi olduğunu gördü.

Adamlar yan yana duruyorlardı. Zayıf ışığa ve gözlerinin önündeki perdeye rağmen yüzlerini tanımıştı.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

İçlerinden bir tanesiyle evliydi.

14. Bölüm

Philipp ideal erkek sayılmazdı, en azından çoğu kadının sözde hayallerini süsleyen özellikleri taşımıyordu. Taptığı kadına sürpriz yapmak için, ellinci evlilik yıldönümleri gelip geçtikten sonra bile her gün iş çıkışında bir çiçekçi, iç çamaşırcı ya da kuyumcuya uğrayarak küçük bir hediye alan ve günde üç kez sadece "Seni seviyorum," demek için arayan cilalı prenslerden değildi. Asla kavga etmeyen, başka kadınların arkasından bakmayan, annesine her zaman nazik davranan ve kız arkadaşlarına yemek hazırlamaya bayılan biri de değildi.

Bunun yerine, ondan desteğini esirgemeyen, güvenilir bir eşti.

Kendi doğruları olan biri; sivri köşelerine, ona mantosunu tutan elinden daha iyi tutunabildiği bir adam.

Emma'yı kolluyor ve güvende hissettiriyordu. İlişkilerinin başında yaşadıkları tüm zorluklara rağmen.

Philipp'in eski sevgilisinden kopması aylarını almıştı ve "Kilian"la olan ilişkisi, Emma'yla birlikte olmaya başladıktan sonra da haftalarca devam etmişti.

Eski sevgilisinin gerçek ismi bu değildi elbette, ondan gelen her kısa mesaj ya da aramanın ardından Emma'nın endişeye kapılmasını istemediğinden Philipp o dönemde Franziska'nın numarasını cep telefonuna bir futbol arkadaşının ismiyle kaydetmişti. Emma bunu tesadüf eseri öğrendiğinde, ilişkilerini neredeyse kopma noktasına

getiren ilk büyük kavgalarını etmişlerdi. Fakat Philipp'in bunu, kendine açık bir kapı bırakmak için yapmadığına sonunda ikna oldu. Franziska'nın çakırkeyif ve zaman zaman histerik olan aramalarına engel olamadığı gibi, iş hattını değiştirmesi de mümkün değildi. Böylece en azından Emma'yı gereksiz yere yaralamaktan, kendini ise gereksiz tartışmalardan korumaya çalışmıştı. Ama başarısız olmuştu.

Franziska yeni birini bulup onunla birlikte Leipzig'e taşınınca sonunda konu çözülmüştü. "Kilian"ın numarası ise sonsuza dek silinmişti.

Bunun dışında bilindik erkek özellikleri taşıyordu. Philipp başka bir birahaneye daha uğrayacaklarını ona haber vermeden, geç saatlere kadar arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi seviyordu. Horluyor, banyoyu su içinde bırakıyor ve yemek yerken dirseklerini masaya dayıyordu. Bir defasında evlilik yıldönümlerini unutmuştu ve geçirdiği bir öfke nöbeti esnasında, dolu bir kahve fincanını mutfak duvarına fırlatmıştı (leke hâlâ belli oluyordu) ama bugüne kadar asla ve asla Emma'ya vurmamıştı.

Hiç kuşkusuz Emma da ona bugüne kadar bu denli ciddi bir neden vermemişti.

"Üzgünüm," dedi birkaç dakika geçtikten sonra. Onu merdivenlerden aşağıya, mutfağa götürmüştü, bahçenin manzarası oradan çok hoş göründüğü için eskiden hafta sonları birlikte kahvaltı etmeyi çok sevdikleri kare şeklindeki ahşap masanın başına oturmuşlardı. Komşu evin bahçesi öylesine bakımsızdı ki insan kendini bir ormana bakıyormuş gibi hissediyordu.

Emma başıyla onayladı ve "Sorun yok," demek istedi ama sesi, gırtlağının içinde bir yerlerde yarı yolda kaybolup gitti. İçindekini içmeyeceği, tombul bir kahve kupası tutuyordu. Philipp tezgâhın köşesinde, evyenin yanında duruyordu. Ona yaklaşmıyordu.

Böyle istediğinden değil, Emma'nın şu anda buna ihtiyaç duyduğunu bildiği için. Hiç olmazsa birkaç dakika daha, kafasının içinde haykıran korkunun sesi biraz daha alçalana kadar.

"Lanet olsun, gerçekten çok üzgünüm." Dişlerini gıcırdattı ve yaptığı şeye inanamıyormuş gibi ellerine baktı.

"Yo." Emma başını salladı, gırtlağından boğuk bir sesten başka bir şey çıkmasa da tekrardan konuşabildiğine mutlu olmuştu. "Çok doğru bir şey yaptın." Acısını hâlâ yanağında hissettiği tokat panik halinden sıyrılmasını sağlamıştı. Ancak tokattan sonra bağırmayı kesip sakinleşebilmişti.

"Kendimi bütünüyle kaybetmiştim," diye itiraf etti ve aynı anda şöyle düşündü: *Demek hastalarım kendilerini bana teslim ettiklerinde böyle hissediyorlar.*

Geriye dönüp baktıklarında davranışlarının ne kadar anlamsız olduğunu onlar da fark ediyorlar mı?

Emma, banyo kapısını bir yabancının çarparak kapattığını sanmıştı, oysa Philipp'in beklenmedik dönüşü her şeyi açıklıyordu.

Sunum dosyalarını çalışma odasında unutmuş ve otobandan geri dönmüştü. Hatta onu haberdar etmek için telefon bile açmıştı fakat o sırada baygın halde oturma odasında yattığı için çağrısı, mesaj kutusuna düşmüştü.

"Bağırdığını duyunca hemen yukarıya, yanına koştum," dedi.

Kocası birkaç yaş birden yaşlanmış görünüyordu ve bu Emma'nın da fark ettiği üzere sadece sarkıt lambanın ışığından kaynaklanmıyordu. Şakakları kırlaşmış, saçları hafiften seyrelmiş, alnı ise kırışmış görünüyordu, bütün bunlar kırk yaşında olmasından çok, altı ay önce baştan aşağıya değişen şeyle ilgiliydi: hayatları.

Ayağa kalkmak, elini uzatıp bu sabah aceleyle tıraş ettiği çenesinde gezdirmek ve ona şöyle diyebilmek isterdi: *"Endişelenmene gerek yok, her şey düzeldi. Hemen şimdi Tegel'e gidip ilk*

uçağa atlıyoruz, ikimizin de bilmediği bir yere. Yeter ki olabildiğince uzak olsun. Her şeyi arkamızda bırakıyoruz."

Ama bu mümkün değildi. Sokak kapısına kadar gitmeyi bile başaramazdı. Lanet olsun, mutfak taburesini itecek gücü bile yoktu. Sonuçta sadece şöyle dedi: "Eve birinin girdiğini sandım."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Herhangi biri."

Philipp, onca uğraşla tamir ettiği oyuncağının sonunda yeniden çalışacağını ummuş olan fakat ilk denemesinde hâlâ bozuk olduğunu anlayan küçük bir çocuk gibi iç çekti.

"Burada hiç kimse yok Emma. Ben alt katı açınca, banyonun kapısı çarptı. Buranın ne kadar cereyan yaptığını biliyorsun."

Emma başıyla onayladıysa da dudaklarını büzüştürdü. "Bu, zil sesini açıklamıyor ama."

"Hangi zil sesi?"

Emma arkasındaki sese doğru döndü. Philipp'in en iyi arkadaşı ve BKA'daki iş ortağı Jorgo Kapsalos, mutfak kapısı eşiğinde duruyordu. Yatak odasında gördüğü adamların ikincisi de oydu.

Jorgo bu sabah Philipp'i almaya geldiğinde arabada kalmıştı. Şimdiyse onunla birlikte eve girmişti ve her karşılaşmalarında yaptığı gibi Emma'yı süzüyordu: hüzünle ve içten içe umut besleyerek.

Philipp, ortağının gizli bakışlarını görmüyor ya da yanlış yorumluyordu, oysa Emma, Jorgo'nun melankolik bakışlarının altında yatan şeyi biliyordu. Emma, Philipp'i kıskandırmak için Konrad'ı zaman zaman kullansa da Jorgo'nun duygularını asla bu amaçla kullanmayı düşünmezdi. Çünkü ceza avukatından farklı olarak kocasının ortağı kesinlikle eşcinsel değildi. Zavallı adam ona ümitsiz bir biçimde âşıktı. Ve Emma bunu, Jorgo düğün gecesi zilzurna sarhoş bir vaziyette dans ederlerken kulağına,

"Lanet olsun ki yanlış adamla evlendin," diye gevelemeden önce de biliyordu.

"Hangi zil sesi?" diye sorusunu tekrarladı.

"Bilmiyorum. Bir çalar saat ya da cep telefonu. Sanırım çatı katından geliyordu."

İki adam yatak odası kapısını kırıp, yanına geldiklerinden beri ses kesilmişti.

"Odaları gözden geçirebilir misin?" diye ortağından ricada bulundu Philipp.

"Hayır, lütfen yapma!" Emma, tüm bunları daha önce de yaşadığını açıklamak için doğru kelimeleri aradıysa da bulamadı.

Daha önce de bir odayı arayıp yalnız olduğuna ikna olmuştu, hemen sonrasında ise tecavüze uğramıştı. Emma bütünüyle gerçek dışı ve mantıksız olduğunu bilse de bunun uğursuzluk getirmesinden ve aramanın tekrarlanması durumunda felaketin de yineleneceğinden korkuyordu. Sanki kötülüğün bir kuralı varmış gibi. Adı "tehlike" olan bir yabancı ile önceden saptanmış bir sonucun "acı" denklemi.

Düşünceleri hastalıklıydı, bunun farkındaydı. Bu yüzden onları, ruh sağlıkları yerinde olan iki adamla paylaşmak yerine sadece şöyle dedi: "Artık gitmelisiniz. Sizi yeterince uzun bir süre işinizden alıkoydum."

"Saçmalama, hiç sorun değil." Jorgo önemli olmadığını belirten bir el hareketi yaptı. İri yarı bir adamdı, karanlık metro istasyonlarında, karşınıza bir grup sarhoş çıktığında yanınızda olmasını isteyeceğiniz sağlam yapılı, kaslı bir erkekti. "O halde ilk seminere katılmayız. Zaten çok da önemli değil."

Philipp başıyla onayladı. "Benim sunumum da iptal edilebilir. Belki de bensiz gitsen daha iyi olur Jorgo."

"Nasıl istersen." Jorgo omuz silkti, durumdan pek hoşnut görünmüyordu. Emma'yla yalnız kalan kendisi olsaydı daha mutlu olurdu. Kocasının en yakın arkadaşı, başına gelen talihsiz olaydan sonra ona destek olmak istediğini belirttiği çok sayıda e-posta göndermişti. Emma son birkaç tanesini okumaya bile gerek duymadan hepsini silmişti.

"Evet, sanırım burada kalsam daha iyi olacak." Philipp yeniden başıyla onayladı. "Baksana, ne kadar bitkin görünüyor."

Emma'yı işaret edip sanki odada o yokmuş gibi konuşuyordu. Mükemmel erkek kriterlerine uymayan bir alışkanlık daha. "Onu burada yalnız bırakamam."

"Yo, yo. Hiç sorun değil," diye karşı çıktı Emma, gerçi "Hiç sorun değil," cümlesi, hissettiklerinin tam aksini söylese de.

Philipp yanına gidip elini tuttu. "Ah, Emma, seni bugün bu denli altüst eden şey ne olabilir ki?"

Güzel soru.

Gazete ekindeki tıraş makinesi reklamı mı? Bilincini yitirmesi mi?

Salim'in vedası mı? Berber'in asansördeki fotoğrafı mı?

Ya da, bir saniye, hayır...

"Ne paketi?" diye sorduğunu duydu Philipp'in ve düşüncelerini bu sabah ikinci kez sesli olarak dile getirdiğini fark etti.

"Girişteki erzak kutusu mu?" diye sorgulamayı sürdürdü.

"Hayır, üzgünüm, onu henüz yerleştirme fırsatı bulamadım."

Emma kocasına, çalışma masasının üzerindeki paketten bahsetmeyi neredeyse unuttuğunu fark edince kafasının ne kadar dağınık olduğunu anladı. İçinin derinliklerinde bir his, önemli başka bir şeyi daha unuttuğunu söylüyordu ama ne olduğunu o an için hatırlayamadı. Muhtemelen paket zaten daha önemliydi.

"Salim, komşumuz adına gelen bir şeyi almam için bana ricada bulundu."

"Ve?" Jorgo ile Philipp tek bir ağızdan sormuşlardı.

"Fakat adını daha önce hiç duymadım," diye tamamladı Emma.

Lanet olsun, adı neydi? Emma adını bir an için heyecandan unutuverdi ama sonrasında tekrardan hatırlamayı başardı. "A. Palandt adında birini tanıyor musun?"

Philipp başını salladı.

"Gördün mü işte. Ben de aynı şekilde."

"Belki de buraya yeni taşınmıştır?" diye tahminde bulundu Jorgo.

"Bundan haberimiz olurdu," diye yanıtladı Emma neredeyse kafa tutarcasına.

"Seni bu kadar geren şey bu muydu, tatlım?" Philipp elini daha da sıkı tuttu. "Komşuya gelen bir paket mi?"

"Yabancı bir komşu. Hayatım, aşırı tepki verdiğimi biliyorum..."

Philipp'in sessizce iç çekişini görmezden geldi.

"... ama çevredeki herkesi tanıyoruz ve..."

"... ve muhtemelen evi kiracıdan kiralayan biridir ya da belli bir süre için nişanlısının ailesiyle yaşayan ve postalarını buraya yönlendiren bir damat," diye yorumda bulundu Philipp. "Binlerce masum olasılık var."

"Evet, muhtemelen haklısın. Ama yine de pakete bir göz atabilirsen çok sevinirim. Otel asansöründe çekilen güvenlik kamerası görüntülerinden mutlaka haberin vardır..."

Philipp'in yüzü asıldı ve Emma'nın elini bıraktı.

"Yoksa yine internette mi gezindin?"

Sanki anahtar sözcüğü söylemiş gibi aynı şey yeniden oldu.

İki kat yukarılarında.

Zil sesi.

Kapı eşiğine dayanmış, konuşmaları dinleyen Jorgo'nun gözlerindeki hüzünlü bakış kayboldu ve yerini dikkat kesilmiş bir yüz ifadesi aldı.

Philipp de Emma'nın deyimiyle "polis yüzü" ifadesini takınmıştı: gözler kısılmış, alın buruşturulmuş, baş yana doğru eğilmiş, dudaklar hafif aralanmış, dil, üst dişlere bastırılmış.

İki alarm arasındaki boşlukta gerçekleşen kısa bir bakışmanın ardından iki adam, bir baş hareketiyle aralarında anlaştılar, ardından Jorgo şöyle dedi: "Gidip bir göz atayım."

Emma itiraz etme fırsatı bulamadan Philipp'in ortağı koridorda kayboldu. Jorgo kendinden emin adımlarla basamakları çıkmaya başladı, eli, beylik tabancasını saran kılıfın bağlı olduğu kemerin üzerindeydi.

15. Bölüm

"Bu böyle devam edemez Emma," diye fısıldadı Philipp, sanki iki kat yukarıda olan Jorgo'nun onu hâlâ duyabileceğinden endişeleniyormuş gibi. "Bir karar vermek zorundasın."

"Efendim?"

Uzaktan gelen zil sesi Emma'nın sinirlerini geriyor ve kocasının sesine odaklanmasını engelliyordu. Ayrıca kafasının içindeki korkunç görüntülerle başa çıkamıyordu. Yukarıda Jorgo'nun başına gelebilecek şeylerin görüntüsü, örneğin, gırtlağı kesilen polisin umutsuzca bağırmaya çalışırken açılıp kapanan boğazından fışkıran kanın, asla bitmeyen çocuk odasının zeminine akması gibi.

"Sen neden söz ediyorsun, Philipp?" diye sordu tekrardan.

Kocası ona iyice yaklaştı, üzerine doğru eğildi, o kadar ki yanağı, tokatlanan yanağına değdi. "Terapiden Emma. Bunun üstesinden tek başına gelmek istediğini biliyorum ama bugün sınırı aştın."

Emma nefesini kulağında hissedince ürperdi. Bir an için otel odasının karanlığında, hareketsizliğe mahkûm edilmiş, sadece sessiz çığlıklar atabiliyorken kulağının içine giren bir dili hatırlar gibi oldu fakat hemen sonra Philipp yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Bir terapist bulman gerekiyor Emma. Bu konuyu Doktor Wielandt'la görüştüm."

"Polis psikoloğuyla mı?" diye sordu Emma dehşet içinde.

"Dosyanı biliyor Emma. Pek çoğu biliyor. Gerçeklik payını..." Duraksadı, muhtemelen Emma'yı yaralamadan cümlesini tamamlayamayacağını bildiği için.

"... ifademin gerçeklik payını araştırmak zorundaydınız. Bayan Wielandt ne düşünüyor peki? Eğlenmek için hayalî tecavüzler uyduran, hasta ruhlu bir yalancı olduğumu mu?"

Philipp ağır bir nefes aldı. "Çocukken seni derinden etkileyen bir travma yaşadığını düşünüyor..."

"Hadi ama, kes şunu!"

"Emma. Oldukça geniş bir hayal gücün var. Gerçekte var olmayan şeyler gördüğün olmuş."

"O zamanlar altı yaşındaydım!" diye bağırdı.

"Babası tarafından ihmal edilen bir çocuğun ihtiyaç duyduğu yakınlığı, hayalî bir karakter yaratarak telafi etmeye çalışması."

Emma kahkaha attı. "Doktor Wielandt sana bunu yazılı mı verdi yoksa hemen ilk seferinde ezberlemeyi başardın mı?"

"Emma, lütfen..."

"Demek bana inanmıyorsun?"

"Böyle bir şey söylemedim..."

"Demek artık sen de halüsinasyonlar gördüğümü düşünüyorsun, öyle mi?" diye sözünü kesti tıslayarak. "Her şeyi kafamdan mı uydurdum? Otel odasındaki adam, iğne, ağrılar? Kan? Ah, ben neler saçmalıyorum, belki de hamile bile değildim. Belki bunu da hayal etmişimdir? Hem çatı katındaki alarm da sadece kafamın içinde..."

Aniden sustu.

Aman Tanrım.

Zil sesi artık kafasının içinde bile çalmıyordu.

Durmuştu.

Emma nefesini tuttu. Yukarıya, acilen badanaya ihtiyaç duyan tavana baktı. "Lütfen bana sesi senin de duyduğunu söyle," dedi Philipp'e ve eliyle ağzını kapattı. Yaşadığı duygusal patlamadan sonra aniden oluşan sessizlik, korkunç şeylerin habercisiymiş gibi hissetti.

"Sen de duydun, değil mi?"

Philipp yanıt vermedi, onun yerine merdivenden aşağıya inen ayak seslerini duydu. Emma kapıya döndü ve yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan Jorgo'yu gördü.

"Piliniz var mı?" diye sordu.

"Pil mi?" diye tekrarladı Emma şaşkınlıkla.

"Yangın dedektörü için," dedi Jorgo ve elinin içindeki dokuz voltluk pili gösterdi. "Bu tür şeyleri en fazla beş yılda bir değiştirmek gerekiyor, aksi takdirde evinizin her köşesi tıpkı çatı katında olduğu gibi ötmeye başlayacak."

Emma gözlerini kapattı. Zil sesinin masumane bir biçimde açıklanmasına sevinmişti fakat aynı zamanda mantıksız bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Sonuçta yangın sinyali nedeniyle bir sinir krizi geçirmiş ve verdiği aşırı tepki nedeniyle kocasının, sözleriyle ilgili şüphelerinin daha da güçlenmesine sebep olmuştu.

"Tuhaf," dedi Philipp, başının arkasını kaşıyarak. "Bu aslında mümkün değil. Onları daha geçen hafta kontrol ettim."

"Anlaşılan yeterince dikkatli davranmamışsın. Evet, Emma?" dediğini duydu Emma, Jorgo'nun, bir an için ne demek istediğini anlamayarak.

"Pil?" diye tekrarladı Jorgo, Emma başıyla onayladı.

"Bekle, bir bakayım." Jorgo ve Philipp'in yanından sıyrılıp merdiven sahanlığına geçti ve oturma odasına geldiğinde bir anda unuttuğu bir şeyi hatırladı.

Samson!

Telaştan onu tamamen unutmuştu, bilinçaltında onu sürekli olarak huzursuz eden şeyin ne olduğunu ancak şimdi, bakışları şöminenin yanında duran uyku battaniyesine kayınca anladı.

Onu çağırdığımda neden gelmedi?

Samson uykulu bir şekilde başını kaldırmakla yetinip hanımını görünce gülümser gibi oldu. Emma donuk bakışlarını fark edince korktu. Ağır ağır nefes alıyordu ve burnu kuruydu.

"Bir yerin mi ağrıyor ufaklık?" diye sordu ve en alt çekmecesinde elektronik ateş ölçerin bulunduğu raflı dolaba gitti. Aynı anda bakışları çalışma masasına kaydı ve bir anda Samson'un sağlık durumunu düşünemez duruma geldi.

Sebebi masanın hali değildi.

Üzerinde Salim'in getirdiği paketin durduğu masa.

Yanlış.

Üzerinde paketin duruyor olması gerektiği masa.

Çünkü Berber'in asansördeki fotoğrafına bir kez daha bakmak için dizüstü bilgisayarını açmadan hemen önce paketi bıraktığı yerde artık hiçbir şey yoktu.

A.Palandt adına gelen paket yok olmuştu.

16. Bölüm

Üç hafta sonra

"Sonra da seni yalnız mı bıraktılar?"

Konrad onu dinlerken neredeyse hiç kıpırdamamış, üst üste attığı bacaklarını değiştirmemiş ya da kucağında birleştirdiği ellerini gevşetmemişti. Emma nedenini biliyordu: Bir keresinde ona beden kontrolüyle ilgili bir soru sorduğunda bunu ona açıklamıştı.

Saklayacak bir şeyleri olan, zor müvekkillerde dikkati dağıtan en ufak bir hareket, konuşmalarının akıcılığını bozabiliyordu.

Demek ki onun gözünde ben de şu anda onlardan biriyim.

Kızı gibi gördüğü bir arkadaş değil, sözleri titizlikle sorgulanması gereken zor bir müvekkil.

"Philipp, sırra kadem basan pakete rağmen iş arkadaşıyla mı gitti?" Konrad parmaklarını şıklattı. "Hiçbir şey olmamış gibi?"

"Hayır, elbette hiçbir şey olmamış gibi değil."

Emma bakışlarını pencereye çevirdi. Göl, ince bir buz tabakasının altına gizlenmişti. Uzaktan bakıldığında gölün yüzeyi, insanı buz pateni yapmaya davet ediyordu ama Emma görüntünün ne kadar yanıltıcı olabileceğinin farkındaydı. Her yıl Wannsee'nin taşıma gücü hakkında yanılan insanlar, kırılan buzla birlikte

dibe çöküyordu. Neyse ki bugün cesaret denemesi yapıp kaderine meydan okuyan hiç kimseyi görmedi, muhtemelen bunda kötü havanın da etkisi vardı. Göl ve çevresi bomboştu. Yalnızca birkaç ördek ile kuğular kıyıya toplanmış, o esnada yeniden bastıran ve çevreyi soluk bir griye boğan kara kafa tutuyorlardı.

"Philipp'e yalan söyledim," diye açıklamaya başladı Emma. "Aklımın bana oyun oynadığını ve gün boyu çok az sıvı aldığımı söyledim. Bayılmamın ve aslında hiç var olmayan bir paketle ilgili sanrılarımın da nedeni buydu."

"O da buna inandı mı?" diye sordu Konrad şüpheyle.

"Hayır, ama gözünün önünde bir diazepam yutunca günün yarısını uyuyarak geçireceğimi biliyordu."

"Kaygı bozukluğu için kullanılan bir ilaç mı?" diye sordu Konrad, Emma da onun bir doktor değil de avukat olduğunu hatırladı. Onu daha şimdiden, yüksek dozda ilaç kullanımından ötürü ceza ehliyetinin olamayacağı savı üzerinde çalışırken görebiliyordu. Halbuki muhakeme becerisinden yoksun olduğunu kanıtlamak için elinde aptalca bir ilaç suistimalinden çok daha fazlası vardı. Gerçi birazdan bu konuya da geleceklerdi.

"Evet, aslında ilk tercihim lorazepam olurdu. Daha yeni, daha hızlı etki ediyor ve insanı, inanılmaz uyku yapan diazepam kadar uyuşturmuyor. Ne yazık ki elimde olan tek ilaç buydu."

"Sonuç olarak hapı içtin ve onlar da Bad Saarow'daki toplantıya gittiler?"

"Öncesinde odalarda bulunan hareket sensörlerini kontrol edip bodrum dâhil tüm evi aradıktan sonra, evet."

Emma bunu, dudaklarını sıkışından mı yoksa sesindeki tekdüzelikten mi anladığını bilmiyordu ama Konrad'ın, kocasının davranışını fazlasıyla uygunsuz bulduğunu açık bir biçimde hissediyordu. Birbirlerinden oldum olası hoşlanmamışlardı, bunda

Emma'nın, Philipp'in Konrad hakkındaki kart zampara yorumlarına müdahale etmek yerine kıskançlığını beslemeyi tercih etmesinin de payı vardı elbette. Konrad ise telefonu selamsız sabahsız doğrudan Emma'ya uzatan ya da nadiren de olsa karşılaştıklarında çoğu zaman elini dahi sıkmayan görgüsüz "hödüğün" tavırlarına sıklıkla şaşırırdı.

Fakat bu şartlar altında Konrad'ın saygısızlık ithamları asılsız kalıyordu. Philipp'in yerinde kendisi olmuş ve Emma onu aynı sözlerle ikna etmiş olsaydı, isteğini geri çevirmek onun için de zor olurdu.

"Kafamı dinlemeye ihtiyacım var Philipp. Sunumunu benim yüzümden kaçırdığını bilmek beni sadece daha da çok gerecek. Az önce ilacımı aldım. Her şeyi kontrol ettiniz, hem öğleden sonra Sylvia da beni görmeye gelecek, bu yüzden bana ve kendinize bir iyilik yap ve beni yalnız bırak, olur mu?"

Sözleri yalan değildi ama gerçeği de yansıtmıyorlardı.

"İlaç işe yaradı mı peki?" diye bilmek istedi Konrad.

Emma'nın çayını tazeledi. Çayı sıcak tutan küçük mumun yakında değiştirilmesi gerekecekti. Fitili neredeyse bütünüyle balmumunda yüzüyordu.

"Evet, hem de nasıl."

"Uykunu mu getirdi?"

Emma kendisine ikram edilen fincandan bir yudum aldı. Assam karışımının tadı, sanki biraz fazla demlenmiş gibi buruk ve acımtıraktı.

"Diazepam beni neredeyse bayıltacaktı. Tıpkı bir ameliyat öncesinde olduğu gibi uyuşmuştum."

"Korkularından da kurtuldun mu?"

"Başlangıçta değil, hayır. Fakat bunun şeyle de ilgisi var..."

"Ne?"

"Bir... bir şey oldu. Vedalaşma esnasında."

Konrad kaşlarını kaldırdı ve Emma'nın konuşmasını sürdürmesini bekledi.

"Jorgo. Bana elini uzattı..."

"Ve?"

"Ve avucuma bir şey bıraktı."

"Ne?"

"Bir kâğıt."

"Üzerinde ne yazıyordu?"

"Bir erkeğin bana uzun zamandır söylediği en güzel şey."

"Seni seviyorum mu?" diye sordu Konrad.

Emma başını salladı.

"Sana inanıyorum," dedi ve konuşmasına ara verip sözcüklerin üzerine düşündü.

Konrad şaşırmış görünmüyordu ama duygularını gizlemekte ustalaşmış olduğundan bunun pek de anlamı yoktu.

"Sana inanıyorum," diye tekrarladı sessizce.

"Jorgo bunu küçücük bir not kâğıdına karalamıştı. Ve onu aramamı istemişti. Onlar gider gitmez notu okuyunca afalladım."

"Peki sonra?"

Emma, Konrad'a cevap vermeden önce ürperdi. "Sonrasında ne olduğunu biliyorsun."

"Bunu senin ağzından duymak istiyorum."

"Ben, ben..."

Emma gözlerini kapattı. Sokak kapısını gözünün önüne getirdi. İç tarafını. Elini kapı koluna uzatıp anahtarı iki kez çevirişini gördü.

"Akla hayale gelmeyecek olanı yaptım," diye tamamladı cümlesini.

Konrad belli belirsiz başıyla onayladı. "Son altı aydır ilk kez mi?"

"Evet."

Konrad öne doğru eğildi. "Neden?"

Emma başını kaldırdı. Doğrudan gözlerinin içine baktı. Gözbebeklerinde küçücük yansımasını gördü.

"Kan yüzünden," diye fısıldadı. "Bir anda her yer kan olmuştu."

17. Bölüm

Üç hafta önce

Emma oturma odasının ortasında, çalışma masası ile şöminenin arasında, kırmızı bir gölün içinde dizlerinin üzerine çökmüş, kendini tuhaf bir biçimde sakin hissediyordu. Kan, öncesindeki hırıltı ve ağırlaşan soluklara rağmen tamamen beklenmedik bir şekilde bir anda çıkıvermişti.

Alınan derin bir soluk, kasılan üst göğüs kasları. Soluk verirken bedeninden canlı bir şey çıkarmaya çalışıyormuş gibi bir ses, ardından Samson ayaklarının dibine kusmuştu.

"Zavallı bebeğim, neyin var senin böyle?"

Başını okşadı, dokunuşunun altında en az onun kadar üşüyormuş gibi titrediğini hissetti.

Philipp ve Jorgo gideli henüz yarım saat olmamıştı, Emma ise vaktini kaybolan paketi bulmak için evi ikinci kez altüst etmekle geçirmişti.

Ama bu imkânsız!

İnanılmaz yorulmuş ve sırtı terden sırılsıklam olmuş bir şekilde, bir kez daha kolaçan ettiği evin girişinden oturma odasına dönmüştü. Çaresizlik içinde, paketi uyku köşesine taşımış olabileceğini düşünerek son olarak Samson'un battaniyesinin altına

bakmak istemişti. Fakat onun yerine hayvanı acınası bir halde bulmuştu.

"Samson, hey. Beni duyuyor musun?"

Sibirya kurdu yeniden öğürmeye başladı.

Normal şartlarda Emma dehşete düşüp bu acil durumun altından kalkamamaktan korktuğu için öncelikle elleriyle ağzını kapatırdı. Oysa şimdi, henüz az önce yuttuğu diazepam, en güçlü korku nöbetlerini tamamen ortadan kaldırmasa da onları törpülüyordu. Etkisi tıpkı dişçide yapılan uyuşturucu iğnelerin etkisine benziyordu. Acının yakıcı halini artık hissetmiyordunuz ama en derinlerde, hiç kaybolmayan ve iğnenin etkisi geçer geçmez yeniden güçlenmeyi bekleyen belli belirsiz bir alev var olmaya devam ediyordu.

Ya şimdi?

Dışarıya baktı. Yapraklarını dökmüş bir manolya ağacına konan bir karga ona göz kırpıyormuş gibi göründü, elbette bu bir yanılsamaydı. Hâlâ yoğun bir şekilde kar yağıyordu. Emma hayvanın gözlerini göremedi.

Ona ne yapması gerektiğini söyleyen daha çok bilinçaltıydı.

"Evden çıkmak zorundasın!"

"Hayır!" dedi yüksek sesle ama kendi sesini duyamadı çünkü Samson yeniden kustu. Bu defa biraz daha az kan gelmişti ama bu, durumu daha iyi yapmıyordu.

"Evet, bunu gayet iyi biliyorsun. Buradan çıkmak zorundasın, Samson'un yardıma ihtiyacı var!"

"Asla olmaz." Emma başını iki yana salladı ve cep telefonunun durduğu çalışma masasına gitti.

"Peki kimi arayacaksın?"

"Kimi olacak, acil veterinerlik hizmetini."

"Emin misin?"

"Elbette, şunun haline bir baksana."

Samson'a baktı.

"Seni anlıyorum," dedi, kulağa kendi sesinin bilmiş hali gibi gelen kafasının içindeki ses. *"Büyük olasılıkla fazla zamanı kalmadı. Bunu gerçekten istiyor musun?"*

"Onu kurtarmayı mı?"

"Kendini tehlikeye atmayı," diye cevapladı ses.

Emma allak bullak olmuş bir şekilde sözcükleri sindirmeye çalıştı. Ardından telefonunu tekrardan masanın üzerine bıraktı.

"Haklısın."

Kimseyi arayamam.

Çünkü iş telefon etmekle kalmayacaktı. Eninde sonunda kapıya bir yabancı gelecekti. İçeri alması gereken yabancı bir veteriner, Samson'u muayene olması için bu soğukta dışarıya gönderecek değildi ya. Ve gerekli müdahalenin burada yapılamayacağı anlaşıldığında onunla birlikte hayvan hastanesine gitmesi gerekecekti.

"Kahretsin," diye lanet okudu.

Samson artık yan yatmış, neredeyse cenin pozisyonu almış, hızlı hızlı soluyordu. Solgun dili ağzından sarkmış, burnu tamamen kurumuştu. Siyah dudaklarından parke zemine, ince bir şerit halinde kanlı salya uzanıyordu.

"Neyin var senin böyle?"

Ve ne yapmalıyım?

Eve yabancı birilerini sokamazdı, bu durumdayken değil. Evden çıkmasının tek mantıklı alternatifi ise en az bunun kadar korkutucuydu.

Emma bir an için Philipp'i aramayı düşündü fakat bu durumda toplantısını tamamen iptal etmesi gerekecekti ki bunu ona yapmak istemiyordu.

Belki de sadece bir virüstür?

Emma elini Samson'un yumuşak tüylerinde gezdirdi, nefes alırken kaburgalarında neredeyse hiçbir hareket hissedilmiyordu. Zatürre olabilirdi ama belirtiler bunun için fazla güçlüydü ve aniden ortaya çıkmışlardı.

Hiç olmazsa Samson'un gün boyunca neden bu kadar bitkin olduğu artık açıklığa kavuşmuştu.

Benim küçük ayıcığım, bu bana daha çok şey gibi geliyor, sanki biri...

Emma aklından geçen düşüncenin dehşetiyle hızla ayağa kalktı.

... sanki biri seni zehirlemiş!

Ondan izin isteyip Samson'a köpek kurabiyesini uzatan Salim'in görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu.

Hayır, hayır, hayır. Saçmalık bu.

Emma'nın düşünceleri, bilincinde ağır ağır hareket ediyordu, sakinleştiricinin tipik belirtisi. Hâlâ mantıksal çıkarımlarda bulunabiliyordu fakat her şey iki katı zamanını alıyordu.

Salim olamaz. Samson'a her defasında bir şeyler veriyor, bugüne kadar başına hiçbir şey gelmedi.

Karga pencerenin önünden kaybolmuştu. Emma, şu an tam da kendisinin gitmesi gerektiği yöne doğru uçan hayvanın kuyruğunu görebilmişti.

Veteriner Doktor Plank'ın kliniği, Heer Caddesi yönünde, bir sokak çaprazındaydı.

Oraya gitmek için üzerine kalın bir şeyler giymeli, Samson'a tasmasını takmalı, hatta gerekirse onu kucağında taşımalıydı ama onu asıl endişelendiren şey bu değildi.

Asıl sorun kapıyı açıp, neredeyse altı aydan bu yana ilk kez kendi dört duvarının korumasından vazgeçmesi gerektiği gerçeğiydi.

"Hayır, bu olmaz. Bu imkânsız," dedi, bu bariz bir çelişkiydi, daha az önce aksini düşünmüştü. Tıpkı dış dünya ile kendi arasına inşa ettiği duvarı yıkmayı asla başaramayacağını ve artık hiçbir şekilde dâhil olmak istemediği bir dünyaya sadece tek bir adım değil, doğrudan birden fazla adım atması gerektiğini düşündüğü gibi.

Hayır, bunu yapamam.

Doktor Plank ulaşabileceği en yakın doktor olsa da yürüyerek beş dakikadan daha az bir uzaklıkta olsa da ve Berlin'deki çoğu veteriner hafta sonları hizmet vermezken muayenehanesini saat altıya kadar açık tutsa da.

Yine de bunu yapamam.

Bu imkânsız.

Emma, acı içinde yerde yatan hayvanın yanında on beş dakika boyunca kıpırdamadan bekledi ve sonunda dışarıdan yardım almadan şimdilik kendi başının çaresine bakmaya karar verdi.

Ardından Samson ilk solunum durmasını yaşadı.

18. Bölüm

Korku, ruhu kemirir ve insanın içini boşaltır. Bunu yaparken kurbanlarının yaşam sürelerinden beslenir: Kaskatı kesilmiş parmaklarla kaz tüyü montunun fermuarını çekip ter içinde kapıyı açmadan önce Emma'nın üzerine kalın bir şeyler giymesi yarım saatini aldı, sadece bağcıklı botlarını bağlamak için bile kendisine sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca çok sayıda hamle yapmak zorunda kaldı.

Bir yudum çeşme suyuyla içtiği diazepam şu anda etkiden çok yan etki gösteriyordu. Emma'nın inanılmaz uykusu vardı fakat göğsünü sıkan çemberin henüz gevşemeye niyeti yoktu.

Samson şans eseri tekrardan nefes almaya başlamıştı ama hiçbir şekilde uzun süreli ayakta duramıyordu. Bu nedenle Emma bir de yolunu uzatıp kulübeye gitmek zorunda kaldı, bahçenin arka bölümünde bulunan küçük, metal barakaya. Philipp'in kapıldığı çılgınca bir fikre istinaden taşınırken aldığı ve artık Teufelsberg'in bu kadar yakınında oturduklarına göre sıkça kullanacaklarını düşündüğü kızak yanlış hatırlamıyorsa hâlâ duvarda asılı duruyordu.

Belki de bugün Samson'u taşıma görevini üstlenerek bir işe yarardı.

Emma nefes almakta zorlanıyor ve karla kaplı çimenlerden geçen yola odaklanmaya çalışıyordu. Zor bir ameliyatın ardın-

dan ayaklarını ürkekçe sürüyerek ilk yürüme denemelerini yapan hastalar gibi dizlerini kırmadan ilerliyordu.

Attığı her adım bir cesaret denemesiydi.

Yol öylesine eziyetliydi ki sanki sırtında dalış tüpleri, ayağında paletlerle ilerliyor gibiydi. Ayakları, bileklerine kadar kara gömülüyordu ve nefesi kesildiği için birkaç kez durmak zorunda kalmıştı.

En azından titremiyordu, gerçi ruhu o kadar üşüyordu ki bedensel bir soğukluk hissetmesine olanak kalmıyordu.

Ya da "Soğuk Sanrısı" belirtileri gösteriyorum. Donarak hayatını kaybeden insanlardan bazılarının ölmeden kısa bir süre önce aşırı sıcaklık hissetmesi fenomenine böyle deniyordu. Donmuş insan cesetlerinin zaman zaman çırılçıplak bulunmasının sebebi de buydu. Zavallıcıklar ölürken üstlerindeki kıyafetleri parçalamışlardı.

Ah, keşke korku, üzerimden sıyırabileceğim bir gömlek olsaydı, diye düşündü Emma bahçedeyken hiç koku almamasına şaşırarak. Ne karın ne de toprağın, hatta kendi terinin bile.

Rüzgâr ters yönden esiyor ve yakınlarda bulunan Heer Caddesi İstasyonu'ndan geçen hızlı trenin takırtısını bahçelere taşıyordu. Kulakları her zamankinden biraz daha iyi duyuyor, buna karşılık gözleri daha kötü görüyordu.

Attığı her adımla birlikte bahçe biraz daha daralıyor gibiydi. Hissettiği panik nedeniyle görüş açısının daraldığını anlaması biraz zaman aldı.

Önce çalılar kayboldu, ardından kiraz ağacı ve Alp gülü, nihayetinde geriye sadece kulübeye uzanan kara bir tünel kaldı.

Görsel algı bozuklukları.

Emma yaklaşan bir panik atağın belirtilerini tanıyordu: ağız kuruluğu, kalp çarpıntısı, renk ve biçim algısında değişiklik.

Emma şimdi durursa artık asla devam edemeyeceği endişesiyle tökezleyerek ilerlemeyi sürdürdü ve sonunda kulübeye vardı.

Hızla kapıyı açtı ve el yordamıyla, Philipp'in hemen girişteki duvara düzgün bir şekilde asmış olduğu kızağı aldı.

Neyse ki Samson'un kolayca üzerinden düşeceği şu eski moda ağır, ahşap şeylerden değil de kıpkırmızı plastikten geniş bir küreği andıran hafif bir şeydi.

Emma dönüş yolunda kendini biraz daha iyi hissediyordu. Kızağı hemen bulmuş olmasının verdiği başarı hissi, güveninin biraz olsun artmasını sağlamıştı.

Görüş açısı da tekrardan genişlemişti. Çalılar yerinde duruyor ama onun yerine tamamen yapay bir biçimde hareket ediyorlardı. Rüzgârın etkisiyle sağa sola hareket etmek yerine bir akordiyon gibi aşağı yukarı inip çıkıyorlardı. Bu can sıkıcıydı, yine de Emma'nın kulübeye giderken hiç farkına varmadığı ayak izleri kadar korkutucu değildi.

Karın içindeki çizme izlerine baktı. Kendisine ait olamazlardı, bunun için en az üç numara büyüklerdi. Sadece tek yönde ilerliyorlardı.

Kulübeye.

Emma, kapısını açık bıraktığı gri kulübeye doğru döndü.

Hareket mi ediyordu?

İçeride biri mi vardı?

Karanlıkta el yordamıyla kızağı alırken, çim biçme makinesinin arkasına çömelmiş bir adamı kıl payı ıskalamış olabilir miydi?

Emma etrafta hiç kimseyi göremese de izleniyormuş hissini üzerinden atamadı.

DEFOL BURADAN!

"Samson," diye bağırıp adımlarını hızlandırdı. "Samson, gel! Zavallıcığım, lütfen, gel!"

Acı içindeki hayvan gerçekten de söyleneni yaptı ve boğmaca benzeri sesler çıkararak, girişteki merdivenin başında Emma'yı beklediği paspasın üzerinde ayaklandı.

"Aferin sana. Uslu köpek."

Hayvan, Emma'nın eliyle vurarak işaret ettiği plastik kızağın üzerine çıktı ve hırıldayarak içine kıvrıldı.

"Sakın korkma," diye kendine ve hayvana cesaret aşıladı Emma. "Sana yardım edeceğim."

Başını okşayıp dişlerini sıktı ve kızak ipinin yardımıyla Samson'u caddeye kadar çekti. Mantıksız bir şekilde tekrar arkasını döndü ve küçük kapı penceresinin ardında bir gölge görür gibi oldu.

Az önce perde mi hareket etmişti?

Hayır, hareketsizdi, hem arkasında gölge oluşturabilecek herhangi bir ışık da yanmıyordu.

Ama önemi yoktu. Emma görünmez bakışlar tarafından izlendiğini hissediyordu.

DEFOL BURADAN.
YOKSA ÇOK GEÇ OLACAK.

Bakışlar ondan parçalar koparıyor, tüm cesareti, açılan yaralardan dışarı sızıyordu.

Yaşam enerjim sıvı olsaydı, peşimde kırmızı bir iz bırakırdım, diye düşündü. *Bu kullanışlı olurdu, dönüş yolunu bulmak için onu takip etmem yeterli olurdu.*

Kısa bir an için elinden düşen ipi alıp ilerlemeyi sürdürdü. Veterinere doğru.

Penceresinin ardından kem gözler tarafından izlendiğine inandığı karanlık evden uzağa. Geri dönmesini bekleyen gözlerden.

Tabii böyle bir şey yaparsa.

19. Bölüm

"Ne kadar süredir bu durumda?" diye sordu Doktor Plank, Samson'un nefesini dinlerken.

Zavallı hayvan, elektrolit takviyesi ve birkaç dakika içinde kusmasını sağlayacak olan bir ilaçla tedavi altına alındığı bir seruma bağlıydı. Veteriner onu Emma'nın yardımıyla sedyeye yerleştirdiğinden beri Samson bilincini neredeyse bütünüyle yitirmişti. Nefes verirken ara ara titremekten başka hiçbir yaşam belirtisi vermiyordu.

"Ne kadar süredir? Ben, yani, sanırım..." Emma'nın sesi tıpkı dizleri gibi titriyordu.

Sadece üç yüz metrelik kısa bir mesafe yürümüş gibi değil de deli gibi koşmuş gibi hissediyordu. Üç yüz metre onun durumunda bir maratona eşdeğerdi.

İlk kez tek başıma evden çıktım, üstelik ölüme, en az benim deliliğe olduğum kadar yakın olan bir köpekle.

Samson'un tepesinde asılı duran halojen lambanın ışığında baktığında, bunu başardığına kendisi de inanamıyordu. Garajı yıllar önce muayenehanenin bekleme odasına dönüştürülen, köşe başında bulunan yeşil kepenkli, krem rengi geniş binaya gelmeyi. Şansına Emma çok fazla beklemek zorunda kalmamıştı. Yaşlı gözlerle kucağında bir kedi kutusu taşıyan küçük bir kız çocuğu

dışında bekleyen tek kişi kendisiydi. Samson'un durumunun ciddiyeti nedeniyle de içeri ilk olarak o alındı.

"Emin değilim, sabahtan beri çok bitkin halde," diye nihayet cümlesini tamamlamayı başardı Emma. "Sanırım on bire doğru başladı."

Adam homurdandı, Emma bunun hoşnut mu yoksa endişeli bir homurdanma mı olduğuna emin değildi.

Onu son gördüğünden beri kilo almıştı, gerçi üzerinden uzun bir zaman geçmişti, olaydan önceydi, göçmen birliği tarafından her yaz düzenlenen geleneksel semt şenliği sırasında. Bir doksanlık adamın yeni kolalanmış gömleği, göbek çevresinde hafiften gerilmişti. Belirginleşen gıdısı ile tombullaşan yanakları onu eskisinden daha sevecen göstermişti. Plank açık kumral, dağınık saçları, geniş burnu ve düğme şeklindeki hüzünlü gözleriyle artık kocaman bir oyuncak ayıyı andırıyordu.

"Sıra dışı bir şey yedi mi?"

Emma gergin bir biçimde, kısa saçlarını örten bandanasına dokundu. Plank onu çıkarmamasına şaşırmışsa bile bunu belli etmedi.

"Evet, demek istediğim, hayır. Salim'i tanıyorsunuz."

"Postacı mı?"

"Samson'a her zaman bir köpek kurabiyesi verir, bugün de öyle yaptı."

"Hımm."

Plank alnını kaşıdı, Emma bunu görmemiş olmayı diledi, ellerine, kafatasını okşayanlara benzer lateks muayene eldivenleri geçirmişti. Karanlık otel odasındaki o gece.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu veterinere, tek eli Samson'un göğsünde, bakışlarını sanki ilginç bir sanat eserine bakarmış

gibi, beyaz bir vitrinin içindeki çok sayıda sargı bezi paketi ile boyunluklara odaklayarak.

"Şimdilik beklemek zorundayız," diye cevapladı Plank ve serum şişesine ciddi bir bakış yöneltti. Sedyenin üzerindeki sıvı giderini işaret etti. "Ona tahmin üzerine kurulu bir tedavi uyguluyoruz, bulguların büyük bir çoğunluğu zehirlenmeyi işaret ediyor. Kustuğu anda, olası zehirli maddeleri etkisiz hale getirmek için ona aktif kömür vereceğiz. Asistanım şu anda laboratuvar kuryesini çağırıyor. Bunu halleder halletmez zehrin, mesane duvarından geri emilimini engellemek için Samson'un idrar torbasına bir sonda takacağız, sonra bir de bilindik ilaç karışımını vereceğiz."

Emma başıyla onayladı. Bir insana da aynı uygulama yapılırdı.

"Kan tahlilini görmeden sadece tahminler üzerinden hareket edebiliriz."

"Zehirlenme dışında başka bir şey olma ihtimali var mı?"

Plank başıyla onaylayıp aynı anda omuz silkme marifetini gösterdi. "İhtimal dışı. Daha net bir şey söyleyebilmemiz için laboratuvar sonuçlarını beklememiz gerekiyor."

Kan aldığı arka bacağın üzerindeki yara bandına dokundu.

"Düppel'deki hayvan hastanesinde güçlü bağlantılarım var, sonuçlar en geç yarın sabah elime geçmiş olur."

Emma gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Yorgunluktan mı yoksa zehrin, Samson'un bedenini çoktan onarılamaz biçimde ele geçirmesinden korktuğu için mi bilemiyordu.

"Gözetim altında kalması için onu önümüzdeki yirmi dört saat boyunca burada bırakmanız en doğrusu olacaktır Bayan Stein."

Plank, Emma'nın eline yanlışlıkla dokunduğu ve bir an için Samson'un başını beraberce okşadıkları kısa bir süre için sustu. "Burada, evde olduğundan daha güvende olacak." Ardından şaşırtıcı bir soru sordu.

"Ev demişken. Bodrumunuzu kurutabildiniz mi?"

"Anlamadım?"

"Geçen ayki sel baskınından söz ediyorum. Daha önce biz de burada aynı şeyi yaşamıştık. Elektrikli ısıtıcıların sökülebilmesi uzun zaman almıştı. İçimden şöyle demiştim, *eyvah eyvah, zavallı Bayan Stein.* Demek istediğim, hastalanmanız yetmiyormuş gibi üstüne bir de böyle bir şey yaşadınız. Sonuçta zor bir durum. Kocanız bana patlayan tesisatınız nedeniyle yaşadığınız tüm o rezaletten bahsetti."

"Philipp mi?"

Muayene odasının kapısı açıldı ve üzerinde hemşire önlüğü olan ileri yaşlarda, iri yarı bir kadın içeri girdi. Muhtemelen Samson'un tedavisi için gerekli diğer şeyleri hazırlamak için, gıcırdayan Birkenstock sandaletleriyle ilaç dolabına giderken Emma'ya cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi.

Plank ona aldırış etmeden konuşmaya devam etti.

"Ona tesadüf eseri şehir merkezinde rastladım. Tam olarak dört hafta önce olmalı. Akıl almaz bir tesadüf. O gün nöbetçi olduğum için akşam saatlerinde bir otele çağrıldım. Chihuahua'yı hatırlıyor musun?" diye seslendi, yorgun bir şekilde başıyla onaylayan hemşireye.

Plank başını sallayarak sırıttı. "Amerikalı bir kadının oyuncak köpeği bir cam kırığına basmıştı. Çıkarken kocanızın lobide oturduğunu gördüm."

Emma, veterinerin sözlerini işitince, içinde büyüyen bir sıcaklık dalgasının göğüs kafesine yaptığı baskıyı hissetti.

"Kocamı mı? Lobide mi?" diye tekrarladı tıpkı transtaymış gibi.

"Evet. Hatta şöyle düşündüm: 'Hayret, Bay Stein'ın burada ne işi var?' Sonra sehpanın üstünde duran iki kadehi gördüm, ona

selam verdiğimde ise durum biraz toparlanana kadar ikinizin geceyi burada geçireceğini söyledi."

Kapı çaldı ve Plank'ın asistanı tekrardan bekleme odasına geçti.

"Merak ettiğimden ya da onu zan altında bıraktığımdan değil ama sonrasında düşününce, insanın aklına yanlış şeyler de gelebilirdi. Demek istediğim, kim yaşadığı şehirdeki bir otelde kalır ki, tabii şayet..."

"... evinde işçiler yoksa," diye tamamladı Emma ifadesiz bir şekilde.

Çocuk odasıyla ilgilenen işçiler.

Asla kullanılmayacak olan.

Ya da bir sel hasarıyla.

Hiç olmamış olan.

"Demek istediğim, umarım pompalar kalkmış ve beton zemininiz artık kurumuştur Bayan Stein?"

Emma kasılan elini Samson'un tüylerinin arasından çıkardı ve gözlerini uzun bir süredir ifadesizce Plank'a diktiğini fark etti. Sakinleştirici almamış olsaydı muhtemelen yüksek sesle çığlık atardı ama diazepam, duygularına bir nevi susturucu takmıştı.

"Siz iyi misiniz?"

Gülümsemek için kendini zorladı. "Evet, her şey yolunda. Sadece Samson yüzünden biraz afallamış durumdayım."

"Bunu anlayabiliyorum." Plank nazikçe eline dokundu. "Onun için endişelenmeyin. Burada iyi ellerde. Ayrıca dışarı çıkınca danışmadan size cep telefonumun olduğu bir kartvizit vermelerini isteyin. Sormak istediğiniz bir şey olursa beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Emma başıyla onayladı. "Aslında şimdiden bir sorum var," dedi tam giderken.

"Nedir?"

"Şu otel."

"Evet?"

"Hani kocama rastladığınız. İsmini hatırlıyor musunuz?"

20. Bölüm

Emma ağzını açtı ve kar taneleri, diline değdiği anda çocukluğunun tadını almak için bekledi.

Fakat duyusal deneyi başarısız olmuştu.

Kışı solumak, rüzgârın kokusu, karın tadı ve insana kızakla kayılan o ilk seferi, ıslak çoraplarla yapılan eziyetli yürüyüşleri ve bisikletten düştüğü bir anı olduğu kadar, huzurlu bir akşam banyosunu, kuş evine serpiştirilmiş yemleri gagalayan iskete kuşlarını izlerken pencere kenarında duran ve içine çöreğinizi batırdığınız ılık sütü hatırlatan, tarif edilemeyen, sadece yaşanır olan diğer tüm o hisler, Emma bunlardan hiçbirini hatırlayamıyordu.

Sadece üşüyordu. Dönüş yolu, klinikte bıraktığı kızağa rağmen uzun ve yorucuydu. Dikkatli adımlarla, yer yer buzlanmış kaldırıma doğru ilerledi ve ayakkabılarının gıcırtısını dinledi.

Teufelssee Caddesi'nde geçirdiği ilk aralık ayında buranın Noel için yaratıldığını düşünmüştü. Pencereleri tombul mumlarla bezeli küçük ve samimi evler, ön bahçelerinde bulunan ve Noel'e yaraşır biçimde süslenmek için ışık zincirinden başka bir şeye ihtiyaç duymayan, her daim yemyeşil çam ağaçları. Gürültüleriyle çevrenin huzurunu kaçıran ve öğle sonrası ormandan çıkıp caddeye koşan tilkilerin kaçınması gereken araba sayısı çok azdı. Çoğunluğu ileri yaşlarda olan yöre sakinleri bile bütünle uyum içerisindeydi. Pazar arabalarıyla Preußen Caddesi'ndeki

haftalık pazardan dönen önlüklü, tonton teyzeler, ağızlarında pipoyla yürüyüş yolunu kardan arındıran ve çevredekileri "Ho, ho, ho" diye selamlayacak olsalar şaşırmayacağınız kadife pantolonlu, beyaz saçlı erkekler.

Fakat şu anda, muhtemelen ailesi tarafından araba girişini temizlemekle görevlendirilen genç bir delikanlıdan başka görünürlerde hiç kimse yoktu.

Hiç yoktan iyidir.

Emma komşulardan biri tarafından alıkonulup ayaküstü bir sohbetin içine çekilmeye dayanamazdı.

"Bayan Stein, bu ne büyük bir sürpriz böyle. Sizi uzun zamandır göremiyorduk! En az dört mahalle kahvaltısını kaçırdınız."

"Evet, çok üzgünüm. Tecavüzcünün biri penisini, fazlasıyla kuru olan vajinama soktu ve ardından saçlarımı kesti. O zamandan beri kafam biraz dağınık ama yemeğin ortasında aniden çığlık atıp kalkmam, başımı masanın kenarına çarpmam ya da sadece kısa bir an için karşımda oturan adamın, paranoid panik ataklarımın yaratıcısı olabileceğini sandığım için saçlarımı tutamlar halinde koparmam sizi rahatsız etmeyecekse bir dahaki sefere seve seve kahvaltıya katılır, hatta yanımda birkaç kruvasan da getiririm. Kulağa nasıl geliyor?

Emma bu absürt iç diyalog nedeniyle gülümsedi, ardından ağlamaya başladı. Gözyaşları, kardan ıslanmış yüzünden aşağıya aktı. Köşeyi döndü ve sağa sapıp kendi sokağına girdi, birkaç kısa adımdan sonra nefesi kesilerek bir çite tutunmak zorunda kaldı.

Kahretsin, Emma. Seni aptal.

Bu duruma geldiğine inanamıyor, hayır, inanmak istemiyordu. Daha birkaç ay öncesine kadar mükemmel işleyen bir muayenehanenin başındaydı. Bugünse en basit gündelik işleri

bile yerine getiremiyor ve birkaç yüz metrelik gülünç bir mesafeyi dahi aşamıyordu.

Ve bunların hepsi sırf o geceyi evde geçirmediğim için oldu.

Kendine acıma. Kendini suçlama. Kendini öldürme.

Emma bu trajik üçlüyü tanıyordu ve son seçeneği hiç düşünmediğini iddia etse yalan söylemiş olurdu.

Ne kadar gülünç, dedi aklı.

Ne kadar kaçınılmaz, dedi temelde bütün kararları veren ve ne denetim altına alınmaya ne de iyileşmeye yanaşmayıp sadece yara almaya açık olan insani yanı: ruhu.

Ruhsal hastalıklardaki sorun, kendi kendinize teşhis koyamamanızdı. Beyninizi kendi beyninizle anlamaya çalışmak, tek kollu bir cerrahın kendi elini dikmeye çalışmasıyla aynı şeydi. Bu mümkün değildi.

Emma aşırı tepki gösterdiğini biliyordu. Veterinerin otelde Philipp'e rastlamış olmasının masumane bir açıklamasının olduğunu da.

"Le Zen. *Tam bir çakma Asya konağı, sizce de öyle değil mi?*"

Büyük olasılıkla paketle ilgili sırrın da gülünç denecek kadar basit bir açıklaması vardı.

Salim'in ona komşusu adına bir gönderi teslim edip etmediğine saatlerce kafa yormak anlamsızdı çünkü kendi beyni diğer seçeneği, yani aklını yitirmiş olduğu gerçeğini asla kabul etmezdi. Belki de Salim'i bugün hiç görmemişti, belki de kapısını çalan postacı değil yabancı biriydi ve Samson'a köpek kurabiyesi değil, zehir vermişti?

Belki az önce veterinerde de değildi ve yatağa bağlı bir şekilde Bonhoeffer Sinir Hastalıkları Kliniği'nin kapalı servisinde yatıyordu?

Emma bunun mümkün olacağını pek sanmıyordu. Bu türden ağır, görsel ve işitsel şizofreni nöbetleri çok nadir görülürdü ve tek bir travmatik olay sonucunda ortaya çıkmazlardı. Nedenleri, yıllar boyu süren, ağır hasarlarla dolu bir geçmişe dayanırdı. Ama bu düşünce, kendini korumak için düşünmek zorunda kaldığı bir varsayım da olabilirdi!

Temelde özdenetimini ve tüm sosyal iletişim becerilerini kaybettiğini kabul etse de gerçeklik algısını bütünüyle yitirmediğini biliyordu. Elbette bundan yüzde yüz emin olması mümkün değildi, özellikle de ruhu bu denli ağır yaralar almışken.

"Paket oradaydı!" dedi yüksek sesle, düşüncelerinin kısır döngüsünden kurtulmak için. Kendine cesaret vermek istermişçesine düşüncesini bir kez daha tekrarladı.

"Paket oradaydı. Onu elimde tuttum."

Sözlerini üç kez daha tekrarladı ve her tekrarla birlikte kendini biraz daha iyi hissetti. Kararlılığına yeniden kavuşmanın verdiği güçle cep telefonunu cebinden çıkarıp kocasının numarasını çevirdi.

Sadece tek bir çalma sesi duyuldu, ardından mesaj kutusu devreye girdi. A10 karayolunda yer yer bağlantı sorunları oluyordu, belki de bir tünelden geçiyorlardı. Nihayetinde Emma mesajını, eleştirel sorulara maruz kalmadan bırakabildiğine sevinmişti.

"Hayatım, kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama postacımızın pek güvenilir olmadığına dair şüphelerim var. Salim Yüzgeç. Özgeçmişini bir şekilde araştırabilir misin?"

Ona şüphesinin nedenini açıkladı ve kapanışı şu sözlerle yaptı: "Bir şey daha var. Veteriner seninle *Le Zen'de* karşılaştığını söyledi. Ona bir su baskınından bahsetmişsin. Bana bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir misin?"

Ardından telefonu tekrardan pantolonunun cebine soktu ve gözlerindeki karı sildi.

Bütün o süre boyunca hangi çite tutunduğunu ancak bir adım geri gidince fark etti.

Bundan daha iyi günler de görmüş olan bahçe kapısı, paslı demir çerçevesinde yamuk bir şekilde asılı duruyordu. İçi tel örgüyle sarılmıştı ve olması gerekenden çok daha büyük deliklere sahipti. Bir posta kutusu yoktu, isim kartı yerine, kapının kenarına sıradan bir yapışkan bant yapıştırılmış ve suya dayanıklı gazlı kalemle üzerine harfler yazılmıştı.

Harfler yer yer silikleşmişti, Emma emin olmak için yukarıya, bu çevrede alışıldığı üzere mutfak penceresi ile misafir tuvaletinin ortasına, doğrudan evin üzerine sabitlenmiş olan eski tarzdaki emaye tabelaya baktı: Teufelssee Caddesi 16a.

Hiç kuşku yok.

Bakışlarını yeniden çite çevirdi. Küçücük bir an için, yapışkan bandın üzerindeki harflerin de tıpkı masasının üzerindeki paket gibi ortadan kaybolmuş olabileceğinden korktu ama hâlâ oradaydılar:

A. P.

Tıpkı "A. Palandt" gibi.

Emma saniyeden daha kısa bir süre içinde vahim bir karar verdi.

21. Bölüm

Kurduğu mantık basitti:

Kart varsa, paket de vardır.

Basit bir kanıt.

Salim söylediği gibi A. Palandt'a bir bilgilendirme kartı bıraktıysa, öncesinde Emma'ya paketi de bırakmış olmalıydı.

Basit ve mantıklı.

Emma'nın bunu öğrenmek için yapabileceği en akla yakın şey kapıyı çalıp şayet geri dönmüşse A. Palandt'a bunu sormaktı. Fakat bu söz konusu bile olamazdı. Emma'nın bu sabah internette gördüğü şeyden sonra asla. Kapı açıldığında, asansördeki herifi az da olsa andıran bir adamla karşılaşabileceğini düşünmek bile korkudan midesinin bulanmasına yol açtı.

Hayır, yapabileceği tek şey, posta kutusuna hızlı bir bakış atmaktı fakat sorun şuydu ki görünüşe göre bu evin mevcut bir posta kutusu yoktu. Aslına bakılırsa, son zamanlarda pek çok şey eksilmiş gibiydi.

Emma burada tek başına yaşayan o zarif dulun, evini her daim bakımlı tuttuğunu hatırlıyordu. Şimdiyse dış aydınlatmaların lambaları yoktu, topraktan yapılma küçük bahçe süsleri de kaybolmuştu. Emma'nın görebildiği kadarıyla pencerelerin ardındaki perdeler de artık yoktu, pütürlü sıvası, çiçek bozuğunu andıran

gösterişsiz, gri ev bu nedenle sevimsiz olmasının yanı sıra âdeta terk edilmiş görünüyordu.

Sanırım burada hiç kimse yok.

Yaslandığı bahçe kapısı sıkışmıştı ama hemen yanındaki araba girişi ardına kadar açıktı. Planından vazgeçip eve dönmeliydi. Fakat açık duran kapılar Emma'yı sihirli bir şekilde kendine çekiyordu. Dürüst olması gerekirse, bunun nedenini de biliyordu: Mesele sadece paketin varlığını kanıtlamak değildi. Paranoid bir dürtünün etkisiyle A. Palandt'ın kim olduğunu öğrenmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu.

Bu kişinin Berber'le ya da kendisine yapılanlarla bir ilgisinin olması ne kadar ihtimal dışıysa, şüphesinden kurtulmadığı takdirde, tanımadığı bu adamı ve paketin içinde ne olduğunu düşünmeyi sürdürmesinin onu delirteceği de o kadar kesindi.

Böylece Emma eve doğru ilerlerken, garaj girişini kaplayan, bilek hizasındaki karın içinde kayboldu. Bağcık deliklerinden içeri sızan ıslaklığı umursamadı, kar nedeniyle gitgide daha fazla nemlenen baş örtüsünün, kısa saçlarını başına yapıştırmasına da.

Bundan daha fazla rahatsız edici olan, sırtında hissettiğini sandığı delici bakışlardı. Pencere önünde durmuş, evin girişine doğru ilerleyişini izleyen komşular. Kapı, genelden farklı olarak evin caddeye bakan ön tarafında değil, yanında bulunuyordu. Tepesi oluklu sacla kapatılmış ve dalları tıpkı bir perde gibi, sokak kapısına giden tuğla merdivenin üzerine uzanan ön bahçedeki çamlardan birinin gölgesinde kalıyordu.

Emma dört basamağı çıktıktan sonra geriye dönüp caddeye baktı ama kimseyi göremedi. Onu bir arabanın içinden ya da komşu arazilerden izleyen birileri olmadığı gibi, yoldan gelip geçen ve altı aydır ortalıkta gözükmeyen bu kadının neden durup

dururken yabancı bir evin kapısında çömeldiğini kendine soran birileri de yoktu.

Korktuğu gibi A.P.'nin postaları doğrudan, kapısında bulunan bir aralıktan içeri atılıyordu.

Lanet olsun.

Bir posta kutusu olsaydı, ince parmaklarıyla karta bir ihtimal dokunabilirdi, *fakat şimdi?*

Emma metal menteşeyi kaldırıp aralıktan içeri baktı ama doğal olarak hiçbir şey göremedi. Evin içi, dışarıdan daha karanlıktı.

Cep telefonunu çıkardı ve uyuşmuş parmaklarıyla el feneri özelliğini açtı.

Uzaklarda havlayan bir köpeğin sesi, artık sadece ilk defa ziyaretine gelen dostları, bahçesinde oturup konuyu açınca farkına vardığı, Heer Caddesi'nin yoğun uğultusuna karışıyordu.

Ya da korku, algısını keskinleştirdiğinde.

Yalnızca bir şeyle karşılaşmaktan duyduğu korku değil (kapı aniden açılacak olsa ne diyecekti?), aynı zamanda onu ruhsal anlamda aşan bir yükün altına girmekten duyduğu korku. Daha bu sabaha kadar kendi sokak kapısının ardındaki dünya ona dalgalı bir okyanus gibi görünüyor, o ise yüzme bilmeyen biri olarak kıyısında oturuyorken, şu anda kendini açık denizin derinliklerine atmaya hazırlanıyordu.

Ama başka çarem yok.

Telefon fenerinin ışığı bir işe yaramamıştı. Emma dar aralık ve eğri açı nedeniyle sadece birkaç döşeme tahtasını ve dağınık biçimde üzerine saçılmış olan kâğıt ya da mektuba benzer şeyler gördü – bilgilendirme kartı da onların arasında olabilir miydi? Bunu söylemek imkânsızdı.

Pekâlâ, buraya kadarmış.

Emma ayağa kalktığında rahatlamış hissediyordu. Beyni, planını neden tamamlayamayacağına dair mantıklı bir açıklama bulmuştu. Henüz bütünüyle dürtülerinin esiri olmamış olması, iyi ve sağlıklı olduğunun işaretiydi, sonuçta şunları yapmamıştı; saklı yedek anahtarlar aramak için paspasın altına bakmak, misafir tuvaletinin penceresini zorlamak ya da doğrudan kapı kolunu çevirip...

...kolayca hareket ettiğini görmek!

Emma elini geri çekti. Hareket eden kapı kanadı, girişteki koyu renk döşemeye sürterek yerdeki postayı içeri iterken yüksek sesli bir gıcırtı duyuldu. Emma omzunun üzerinden arkaya baktı ama arkasında kimse yoktu; en azından görebildiği kimse yoktu. Başını tekrardan çevirince evin düşündüğü kadar karanlık olmadığını fark etti. Arka odalardan birinden koridora cansız, sarı bir ışık vuruyordu, Emma bu sayede kapının, gelen postalar nedeniyle sıkıştığını fark etti.

Sonra bir şey daha gördü.

Ona çekici gelmekten çok itici gelmesine rağmen yabancı bir eve iki adım atmasını sağlayan, çocuk boyundaki ince nesneye doğru ilerledi.

Fakat Emma koridordaki boş portmantonun hemen yanında duran şeye inanmakta zorlandığı ve gördüklerinin tamamen hayal ürünü, izlenme hezeyanını beslemeye çalışan paranoid beyninin ürettiği bir sanrı olmasından korktuğu için onu daha yakından incelemek zorundaydı.

Emma elini uzattı.

İçerisi, dışarıdan daha sıcak olmadığı için kendi nefesini hissetti.

Soğuk strafora dokundu.

Ve yapay insan başının üzerinde, birkaç saç telinin takılı kaldığı yapışkan bir bant olduğunu hissetti.

Hiç şüphe yok.

Bu bir peruk mankeni.

Emma'nın ellerinde tuhaf bir hissizleşmeye yol açan bu tespitiyle aynı anda cep telefonu titreşmeye başladı.

Telefonunu titreşime aldığı için şanslıydı, aksi takdirde zil sesi, tıpkı kilise çanları gibi tüm koridorda yankılanacaktı.

"Alo?" dedi, hattın diğer ucunda hayvan kliniğinin olduğunu anlayınca. Peruk mankeni dışında evi mümkün olduğunca çabuk terk etmesi için bir başka sebep de Samson için endişelenmesiydi.

"Bayan Stein, Doktor Plank'ın kliniğinden arıyorum, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama tahliller için gerekli ön ödemeyle ilgili bir sorunumuz var. Düppel'deki acil veteriner birimi kredi kartınızın kullanıma kapalı olduğunu söylüyor."

"Bir yanlışlık olmalı," diye fısıldadı Emma dışarı çıkmak üzere ilerlerken, yolun birdenbire kapandığını fark ederek. Bir insan ya da bir eşya nedeniyle değil, ışık yüzünden.

Şu anda izinsiz olarak bulunduğu mülkün garaj girişini evin içine kadar aydınlatan parlak, beyaz ksenon lambası.

Araba bir fokurdama eşliğinde ağır ağır garaj girişine doğru dönerken, koni biçimindeki geniş far huzmeleri, çitleri taradı.

22. Bölüm

Arka çıkış.

Konuşmayı sonlandırır sonlandırmaz düşünebildiği tek şey bu olmuştu.

Emma'nın bedeni kaçış moduna geçmiş ve o an için bütün yorgunluğunu baskılamıştı, hatta kendini zihnen arınmış hissediyordu. Yakalanma korkusu, diazepam sayesinde bata çıka ilerlediği sis perdesini ortadan kaldırmıştı.

En azından şimdilik.

Buranın bir arka çıkışı olmalı, diye düşündü.

Hiçbir şartla ön kapıdan çıkmak istemiyordu. Tekrar mektupların üzerinden geçmek, tuğla merdivenden aşağıya inmek ve şu anda arabasından inen peruk mankeni sahibinin kollarına koşmak.

O halde doğru arkaya.

Ve hemen dışarı.

Şayet bu ev de bölgedeki evlerin çoğu gibi, bir önceki yüzyılın yirmili yıllarında inşa edildiyse, terasa çıkan bir oturma odasının olduğu benzer bir kat planına sahip olmalıydı.

Emma koridor boyunca hızla ilerleyip daha büyük ve daha karanlık bir odaya çıkan sağdan ilk kapıyı açtı.

Başlangıçta panjurların kapalı olmasından endişelendiyse de büyük pencereleri örten, toz ve duman kokusu sinmiş ağır perdeleri kenara çekmesi yeterli olmuştu.

Hakikaten de pencereler evin önünde, dar ve uzun bir havlu gibi yayılan bahçeye açılıyorlardı.

Pencereler eskiydi ve dalgalı camların ardından bakıldığında her şey bir balıkgözü objektifinden bakıyormuşsunuz gibi görünüyordu. Ancak Emma, kocaman bir salkım söğüdün, çok sayıda kurumuş meyve ağacının ve sağda solda duran karla kaplı sapkın kayaların çarpık görüntüsüyle zerre kadar ilgilenmedi.

Girişte ayak sesleri duydu, tozlu havayı içine çekti ve pencere kolunu yavaşça saat yönünün tersine çevirirken mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalıştı.

Sıkışan pencereyi çektiği anda duyulan keskin ses, kulak zarına acı verici bir biçimde baskı yaptı. Öğle teneffüsünü ilan eden bir okul zilinden daha yüksek olan ses, tüm evde yankılanıyordu.

Bir alarm mı?

Palandt, sokak kapısını açık bırakıp bahçe çıkışına alarm taktırmış olamaz herhalde?

Bu çok mantıksızdı, kaldı ki oturma odasındaki sefalet göz önünde bulundurulunca evde korunacak hiçbir şey yoktu.

Emma'nın solunda duran kanepenin bir yanı gazeteyle örtülmüş, diğer yanından ise kumaşın altından yaylar çıkmıştı. Ters çevrilmiş bir bira sandığı, sehpa görevi görüyordu. Çocukça çizilmiş at başları, duvarlardan aşağıya bakıyor, odada bir yemek masası, kitaplık, halı ya da sandalye bulunmuyordu. Onun yerine, kapının hemen yanında duran bir paspasın üzerinde çirkin bir köpek heykeli duruyordu. Şemsiyelik olarak da kullanılabilen, porselenden, oturan bir labrador. Samson'u düşündü.

Şu anda yanımda olmanı ne kadar çok isterdim!

Bunların dışında odada sadece, taşınma sırasında işçiler tarafından alelacele ve yamuk bir şekilde bırakılmış izlenimi veren suntadan bir vitrin duruyordu.

Bir hırsızın ilgisini çekebilecek herhangi bir şey yoktu, yine de az önce insanın içine işleyen bir zil sesi, sessizliği alt etmişti işte.

Emma terliyordu ve ağzı tamamen kurumuştu ancak diazepam ve yükselen adrenalini iyi bir takım çalışması sergiliyorlardı. Korku nedeniyle canlanmış, yorgunluğu azalmıştı. Hatta zilin sadece bir kez çaldığını, bunun da bir hırsız alarmı için oldukça tuhaf olduğunu fark etmişti.

Emma tam kolu bırakıp belli ki sıkışmış olan pencereye yaslanacaktı ki konuşmalar duydu.

Yabancı dilde konuşmalar.

Arnavutça, Slovence, Hırvatça?

Bilemiyordu ama aralarında hiçbirinin A. Palandt'ın arkadaşı olamayacağından emindi çünkü ilk önce kapı zilini çalan, şimdiyse öfke içinde ve yüksek sesle bağırarak koridorda ilerleyen iki adam, ev sahibine hiç durmadan soy ismiyle sesleniyorlardı.

"PAAALANDT??? PAAAAALANDT!!!"

Adamlardan birinin sesi sanki gırtlak ameliyatı olmuş gibi çıkıyordu, boğuk ve hırıltılı. Diğer havlama sesi ise doğrudan bir bull terrierin midesinden geliyormuş gibiydi.

Bağrışlarının arasında birbirlerine kendi dillerinde ve kulağa hiç de sevecen gelmeyen bir şeyler söylüyorlardı.

"AAANTON???!!!!"

Artık ismini öğrenmişti ancak buradan nasıl çıkacağını bilmiyordu.

Emma teras kapısını çekiştirip itekledi ama boşunaydı. Bulunduğu odaya girmek için az önce kullandığı kapının aksine burası sanki yapışmış ya da çivilenmiş gibi hiç yerinden oynamı-

yordu. Fakat hemen sonra öylesine bir kuvvetle açıldı ki Emma neredeyse altında kalıyordu.

Öndeki adam, anlaşılmayan bir cümle yüzünden dostuna doğru dönmemiş olsaydı Emma anında yakalanırdı. Ama şu durumda yana kaçmak için az da olsa vakti olmuştu, aslında arkasına gizlenmeyi düşündüğü boş vitrinin yanından geçti ve şu an için kurtuluşu olan bir şeyin önünü kapattığını ancak o zaman fark etti: bir geçit kapısı.

Açıktı, Emma kapıdan geçtiği sırada arkasındaki adamlar kendi dillerinde söver gibi konuşmayı sürdürüyorlardı.

Beni gördüler mi?

Düşünmekle vakit kaybetmedi, ardına değil, sadece önüne baktı ve bir merdiven gördü.

İki bölümlü evin iç cephesinden yukarı çıkıyordu.

"Yukarısı" iyidir...

...En azından aşağıya inmekten daha iyi... *bodruma,* sadece korku filmlerinde, tehlike anında inerdiniz.

Ama yabancı bir evde, yabancı komşunuzu arayan ve muhtemelen ona yapacakları şeyi gizlice izleyen bir tanıktan hazzetmeyecek olan yabancı adamlardan kaçarken değil.

Böylece Emma dar bir parmaklığa tutunup eski ve yıpranmış ahşap merdivenleri mümkün olduğunca sessiz bir biçimde çıkmaya çalıştı.

Arkasında bir gümbürtü oldu, herhalde herifler vitrini devirmişlerdi. Cam sesleri duyuldu fakat en yüksek ses kendi soluğunun sesiydi.

Hâlâ çok karanlık olan bir üst kata gelen Emma, kabartmalı duvar kâğıdını koridor boyunca elleriyle takip ederek bir kapıya geldi.

Kilitli. Tıpkı onun hemen karşısındaki ikinci kapı gibi.

Lanet olsun.

Koridorun sonunda parlayan bir aralığa doğru yürümeyi sürdürdü. Gözüne bir tünel gibi görünen karanlık koridorun küçük bir kısmını, altından sızan ışıkla aydınlatan başka bir kapı daha. Ama o da açılmadı.

Emma öfke, korku ve çaresizlikten bağırmak istedi ancak onun yerine bodrumdaki adamlar bağırıyordu.

"PAAALAAANDT!"

Sadece bağrışları değil, aynı zamanda adımları da yaklaşıyordu. Merdivenleri az öncekinden çok daha hızlı çıkan sağlam ve ağır çizmeler.

Sola doğru ilerledi, bahçeye mi yoksa caddeye bakan tarafta mı durduğunu bilmiyordu, yön duygusunu tamamen yitirmiş bir halde başka bir kapı kolunu çekiştirdi.

Boşuna.

Çaresizliğin verdiği güçle son bir deneme yapıp kapıya omuz attı ve neredeyse odanın içine uçtu.

Tökezledi, kapı kolundan aşağı kaydı, dizlerinin üzerine, halı kaplı zemine düştü ve dirsekleriyle destek alarak başını yere çarpmaktan kurtardı.

Kahretsin.

Hızla tekrar ayağa kalktı ve kapıyı içeriden kilitledi.

Beni duydular mı?

Başı döndü, tutunabileceği bir şey ararken küçük bir komodin görüp yanına diz çöktü, henüz birkaç saat önce bire bir aynı duruşla saklandığının bilincinde değildi.

Sırtı duvara dönük, bakışları büyük bir yatağa çevrili.

Burası evin kalan bölümlerinden biraz daha sıcaktı, burnuna ter ve hafiften çürümüş başka bir koku daha geliyordu.

Ya bu katın perdeleri, oturma odasındakiler kadar kalın değildi ya da heyecan nedeniyle algıları keskinleşmişti. Her halükârda Emma artık gölge ve şekillerden daha fazlasını görebiliyordu.

Eski tarzda kamelyalı bir yatağın hâkim olduğu oda hiç şüphesiz Palandt'ın yatak odasıydı.

Yatak yapılıydı, kalın, kuş tüyü yorganın köşeleri, üzerini örten kırkyama işi yatak örtüsünün ayak ucundan dışarı bakıyordu.

Yatağın baş kısmına özenle üç sıra halinde, farklı boyutlarda yastıklar dizilmişti.

Tıpkı otellerde olduğu gibi, diye düşündü Emma, yaptığı kıyaslamadan nefret ederek.

"PAAALAAAANDT?"

Üst kata ulaşan adamlar, az önce kendisinin açmaya çalıştığı kapıları zorluyorlardı ama ondan farklı olarak daha az ürkekçe.

Tahtalar çatırdıyor, menteşeler gıcırdıyordu.

Ve Emma nereye kaçacağını bilemiyordu.

Yatağın altına mı?

Hayır. İlk bakacakları yer burası olurdu!

Odada büyük dolaplar yoktu, sadece tekerlekli bir kıyafet askılığı, pencerenin yanında bir dilsiz uşak ve hemen önünde duran, üzeri bir eczaneye yetecek kadar ilaç kutusu, sprey, hap ve başka ilaçlarla dolu bir komodin duruyordu.

Birdenbire hiçbir şey duymaz oldu, kulağında aralıksız olarak devam eden korkunun uğultusu hariç, ardından, deyimde sözü geçen fırtına öncesi sessizlik sona erdi. Yatak odası kapısı bir gümbürtü eşliğinde açıldı, yanına çöktüğü komodinin köşesine çarptı ve gözleri kamaştı.

Parlak, göz kamaştırıcı. Işık.

Tavanda aşırı parlıyor, acımasızca yatağı ve diğer her şeyi aydınlatıyordu.

Dolayısıyla beni de.

Emma gözlerini kapattı, bir tür çocuksu refleksle, görmediği takdirde kendisinin de görülmeyeceğini umut ettiği için değil, yanıldığı için.

Pencerenin yanında duran şey bir dilsiz uşak değil, başka bir peruk mankeniydi. Üstelik aşağıdayken koridorda gördüğünden farklı olarak bu defa çıplak da değildi, straforun üzerinde kırpılmış izlenimi veren uzun, sarı bir peruk duruyordu.

Ben nasıl bir salaklık yaptım? Ne tür bir belaya bulaştım böyle?

İki tane zorba ile bir sapığın ortasına düştüm.

Odaya giren bir çift çizme sesi duydu, gözlerini açmaya hâlâ cesaret edemiyordu... sonra aniden cep telefonu çaldı.

Lanet olsun.

Gürültülü, keskin. Az önceki alarm gibi.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Oda ısısı, bir saunanın sıcaklığına yükseltilmişçesine terliyordu.

Sonunun geldiğini biliyordu. Cep telefonunu cebinden çıkarıp aramayı cevapladığı an imdat diye bağırmaya dahi fırsatının olmayacağını da ama yine de şansını denedi.

Çok geçti.

Telefonu elinde tutuyordu. Gözlerini karanlık bir ekrana dikmişti. Onu ifşa etmek için telefonunu yalnızca iki kez çaldıran kişiye lanetler okudu ve bull terrier sesli adamın pis pis güldüğünü duydu.

Kendi ölümüyle yüzleşeceğinden emin bir şekilde gözlerini açtı ancak hiç kimse yoktu.

Gülme sesi de azalıyor, yatak odasından uzaklaşarak ikinci adamın çizmelerinden çıkan sesle birlikte koridorun sonuna ilerliyordu.

İki adam tekrar merdivenleri inmeye başladı, Emma kendisinin değil de adamın telefonunun çaldığını ancak o zaman anladı.

Kendi telefonuyla aynı bilindik zil sesini kullanıyordu. Adamı güldüren ve keşiflerini yarıda kesmelerine neden olan bir şey söylediği açıkça belli olan biri tarafından aranmıştı.

"Çıkın oradan, Palandt'ı bulduk."

Ya da;

"Komşuyu boş verin, başka bir görev var."

Veya;

"Selam, ben Anton Palandt. Bana Berber de diyorlar. Biliyorum, evimde buluşacaktık ama sorun olmazsa başka bir yere gelebilir misiniz? Şu anda ölmekte olan bir fahişeyle ilgili sorun yaşıyorum."

Arayan kişi ne söylemiş olursa olsun Emma, hayatını kurtarmış olduğunu düşünüyordu.

Şimdilik.

Yavaşça ayağa kalktı, komodine tutunup tavan lambasının parlak ışığı altında ancak şimdi fark ettiği, üzerinde Kiril yazısını andıran işaretlerin olduğu ilaç kutularından birini almayı düşündü. Ancak bu kararını uygulamaya geçirecek zamanı bulamadı.

Hemen önündeki yastıklar ani bir hareketle kıpırdamaya başladı.

Yatak örtüsü bombeleşti ve tıpkı bir bebeğin, hamile bir kadının karnını tekmelemesi gibi bazı bölgelerde şekilsiz çıkıntılar oluşturdu.

Ardından, artık üzeri örtülü olmayan kuş tüyü yorganın altından bir kol uzandı ve kel kafalı, çelimsiz bir adam yatakta doğruldu.

23. Bölüm

Üst bedeni çıplak ve kemikliydi, açlık çeken bir tutsağa benziyordu.

Gözleri kocaman açılmış ve sulanmıştı. Gözlerini bir kez dahi kırpmadı.

Başını ona doğru çevirdiğinde kırpmadı.

Onu göz hapsinde tutarken kırpmadı.

Hatta çığlık atıp odadan dışarı koştuğunda bile kırpmadı. Koridor boyunca, merdivenlerden aşağıya, adamların kollarına koştuğunu düşünerek. Oysa devirdiği ve yere kapaklanmasına sebep olan şey sadece girişteki peruk mankeniydi. Hızla tekrar ayağa kalktı ve komşuları ya da başka izleyicileri umursamadan caddeye doğru koştu. Buzla kaplı parke taşlarından birkaç kez kaysa da ikinci kez yere düşmesine sebep olacak kadar kötü bir şekilde değildi.

Emma koştu, koştu, koştu... Kendi ayaklarıyla savurduğu çakıl taşlarının sesinden korktu. Kendi ciğerlerinden gelen hırıltılı soluklardan korktu.

Elini böğrünün en çok ağrıyan yerine bastırıp koşmayı sürdürdü, ta ki sonunda kendi evinin önüne gelmeyi başarana kadar. Çevresinde başka bina bulunmayan, Philipp'in elektronik blokaj kilitleriyle bir banka kadar korunaklı hale getirdiği ve Emma'nın açmak için bir sinyal aktarıcıya ihtiyaç duyduğu, civardaki tek eve.

Aktarıcı, iki kez ötene kadar kilidin altına tutmanız gereken ve Emma'nın tuğla merdiveni çıkarken kot pantolonundan çıkardığı yuvarlak, bozuk para boyutunda bir çipti.

Kilidin LED ışığının yeşil yandığını görünce az kalsın yere düşürdüğü çip. Bu yetmezmiş gibi bir de sokak kapısındaki küçük pencere perdesinin ardından, dışarıya donuk bir ışık yansıyordu.

Hayır. Bu mümkün olamaz, diye bağırdı Emma düşüncesinde.

Bunun *olmaması* gerek!

Birisi alarmı kapatmış, kapıyı açmış ve içeriden ışığı açmıştı.

Ve bu kişi Philipp değildi çünkü arabası caddede yoktu.

24. Bölüm

"Nereye gidiyorsun?

Topuklarının üzerinde geriye dönen ve ihtiyaç anında 110'u aramak için cep telefonunu bulmaya çalışan Emma, en iyi arkadaşının sesini arkasında duyunca inanılmaz şekilde rahatladı.

Artık açık duran sokak kapısına doğru döndü. "Tanrım, Sylvia. Beni çok korkuttun."

Kız arkadaşı ondan özür dilemek ya da onu en azından doğru düzgün karşılamak yerine Emma'yı merdivende öylece bırakıp evin içinde kayboldu.

Emma yoğun bir bitkinlik hissiyle peşinden gitti. Samson, Palandt'ın evine girişi, davetsiz misafirler, tüm gücünü harcadığı dönüş yolu, bütün bunlar onu tükenme noktasına getirmişti. Bir başka sorunla daha uğraşacak (arkadaşının tuhaf davranışları bunu gösteriyordu) gücü yoktu.

Emma kapıyı kapattı.

Titreyen parmaklarla mantosunu portmantoya astı, kardan ıslanan ayakkabılarını çıkarıp oturma odasına geçti. Ani ısı değişimi nedeniyle yanakları kızardı.

"Her şey yolunda mı?"

Sylvia öfkeyle başını salladı. Genellikle topuz halinde yukarı topladığı koyu renk bukleleri, cansız bir biçimde omuzlarına düşmüştü.

Normal şartlarda ziyarete geldiğinde her zaman bacaklarını yukarı toplayarak kanepede keyfine bakardı. Hafta boyunca olup biten gündelik konular hakkında sohbet ederlerken çoğunlukla Emma'dan ona bir *latte macchiato* yapmasını isterdi. Bugün alışılagelmiş, özel tasarım elbisesinin yerine gri bir eşofman giymişti ve bir heykel gibi kaskatı halde kanepenin ucunda oturuyordu. Gözlerini ise sönmek üzere olan odunlara dikmişti

"Hayır. Hiçbir şey yolunda değil," diye, sıra dışı görüntüsü ile tuhaf davranışının altını çizdi.

Sylvia Bergmann sadece en iyi değil, aynı zamanda en uzun boylu arkadaşıydı da. Emma'nın tüm arkadaş çevresinde onunla boy ölçüşecek tek bir kişi dahi yoktu ve bu sadece mecazi anlamda geçerli değildi. Kırk iki numara ayakkabı giyiyor olması bile pek çok şeyi açıklıyordu; bunun dışında ailesi tutucu bir yaklaşım sergileyip adamakıllı bir mesleği olması için diretmeseydi, ki bunu yaparken muhtemelen fizyoterapist olmak yerine tıp eğitimi alacağını hayal etmişlerdi, hayatını neredeyse profesyonel bir basketbolcu olarak sürdürecekti. Sylvia'nın Weinberg'teki muayenehanesine gelen hastaları, âdeta bir sonar cihazı gibi, kas tutulmalarını ve tıkanıklıkları dokunarak bulduktan sonra sadece kendisinin bildiği enerji ve refleks noktalarına baskı uygulayarak yok olmalarını sağlayan sihirli ellerine bayılıyorlardı. Bugün ise Sylvia, sanki kendi tedavisine ihtiyaç duyuyormuş izlenimi veriyordu. Baştan aşağı kasılmış ve gergin görünüyordu.

"Otur!" diye emretti sert bir şekilde, sanki burası kendi eviymiş, Emma da davet edilen bir misafirmiş gibi.

Emma kendi evinde olmanın rahatlığıyla artık adamakıllı yalpalamasına neden olan bir yorgunluk dalgasıyla savaşıyordu. Gerçi evi ona sabahki kadar güven vermiyordu. Bunun bir sebebi de Sylvia'nın kapıyı kendi başına açmış olmasıydı.

"Sylvie, beni yanlış anlama ama sana anahtarı yalnızca acil durumlar için verdiğimin farkındasın herhalde?"

"Otur!" diye tekrarladı Sylvia tekrardan soğuk bir sesle. "Bu zaten acil bir durum."

"Senin neyin var böyle?" diye sordu Emma ve ayakta durmaya karar verdi. Titreyen dizlerine rağmen mesafeyi korumanın daha doğru olacağını düşündü. En kötü ihtimalde şömine pervazına tutunmak zorunda kalırdı.

"Ne olduğunu mu soruyorsun?" Sylvia imkânsızı başararak kendini daha da kastı. "Bana bunu neden yapıyorsun?" dedi sonunda.

"Neden bahsediyorsun?"

"Bundan!"

Kız arkadaşı, eşofman üstünün cebinden kırmızı kapaklı bir ilaç kutusu çıkardı.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Emma başıyla onayladı. "Sana verdiğim progesteron haplarına benziyor."

Hamile kalma olasılığını artıran bir ilaç. Etken maddesi rahimdeki kan dolaşımının artmasını sağlıyordu. Çocuk sahibi olmak isteyen kadınlara bu cinsellik hormonunu henüz hamile kalmadan kullanmaları tavsiye ediliyordu. Sonrasında ise düşük yapmamak için. Emma ilk ultrason muayenesinden sonra ilacı jinekoloğuna yazdırmış ve yarım kalan paketi en iyi arkadaşına vermişti.

Kanaması başladıktan sonra, *oteldeki gecenin ardından,* ilacı kullanmayı bırakmıştı.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diye tekrarladı Sylvia ve hap kutusunu sehpanın üzerine koydu.

"Lanet olsun, sen neden bahsediyorsun?"

"Çocuklarımın olmasını istemiyor musun?"

"Efendim?"

"Seninle aynı kaderi mi paylaşmamı istiyorsun?"

"Lanet olsun, sana ne oldu böyle?" Emma, bu yaralayıcı suçlamalara nasıl tepki vereceğini bilmeksizin, çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı ve sanki görünmez bir hamuru yoğururmuşçasına parmaklarını açıp kapattı. "Böyle bir şeyi neden isteyeyim ki?" diye sordu gözleri dolarak. "Seni seviyorum Sylvie. En tehlikeli düşmanımın bile Berber'le bir gece geçirmesini dilemem."

Sylvia tek kelime etmeden bir süre yüzüne baktı, sonra da sanki bu tür bir yalanı bekliyormuş gibi küçümseyici bir şekilde başıyla onayladı. "Geçtiğimiz haftalar boyunca aralıksız olarak mide bulantısı, baş ağrısı ve halsizlik çektim," dedi donuk bir sesle.

Kulübe hoş geldin.

"İlk başta sevindim çünkü sonunda başardığımı düşünmüştüm. Ancak test sonuçları negatifti ve âdet gördüm. Bunun üzerine doktora gittim. Bana herhangi bir ilaç kullanıp kullanmadığımı sordu. 'Sadece Utrogest,' diye cevapladım ve bunun için övgü aldım. *'Evet, bunun yardımı olabilir.'*"

Sylvia'nın bakışları Emma'nın yüzünde geziniyor ve akupunktur iğnelerine benzer bir his yaratıyordu. En iyi arkadaşı ağzını açınca Emma istemeden, dişlerini gösteren bir köpekle karşı karşıyaymış gibi bir adım geri attı.

"Tabii en iyi arkadaşının sana hediye ettiği kutunun içinde progesteron varsa. Levonor bilmem ne değil," dedi Sylvia yaptığı korkunç suçlama için fazla kısık bir sesle.

"Levonorgestrel mi?" Emma'yı sıcak bastı. Bugün ilk kez terliyordu. "Bu imkânsız," dedi. Şömine pervazına yaklaştı, daha da sıcakladı.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu Sylvia. "Kanamalar giderek artınca Peter hapları inceledi. Eski karısı da bir ara aynı ilaçları kullanmış ama onun hapları tamamen farklı görünüyormuş."

Peter!

Sylvia'nın, soyadı meçhul erkek arkadaşı. En azından Emma soyadını bilmiyordu, en iyi arkadaşı ondan bahsederken doğru düzgün dinlemediği için olabilirdi. Sylvia onunla olaydan sonra tanışmıştı, o sıralar Emma'nın tahammül edemediği tek şey ilişki hikâyeleriydi. Adamın fotoğrafını dahi görmek istememişti. Peter hakkında bildiği tek şey, sözde "doğru kişi" olduğuydu; birlikte çocuk sahibi olmak istediği, hayallerindeki adam.

"Bunun üzerine hapları bir eczacıya götürdüm. O da onları inceledi."

Kız arkadaşı ağlamaya başladı. Gözyaşları içinde sehpanın üzerinde duran kutuyu alıp Emma'nın bulunduğu yöne doğru fırlattı. Kutu Emma'nın başını uzak mesafeyle ıskaladı ve arkasındaki duvara çarptı. Yere çarpmasıyla birlikte açılan kutunun içindeki haplar tıpkı minik oyun bilyeleri gibi parkenin üzerinde yuvarlanırken, Sylvia ona bağırıyordu: "Onları değiştirdin. Seni kaçık pislik, bana ertesi gün hapı verdin!"

25. Bölüm

Emma yaklaşık üç ay önce Sylvia'ya verdiğiyle aynı görünen kutuya uzaktan baktı.

Ertesi gün hapı mı?

"Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı," dedi Emma, ne olduğuna dair hiçbir fikre sahip olmadan.

"Şimdi de işin içinden şu hikâyelerinden biriyle çıkmaya çalışmana neden hiç şaşırmadım acaba?"

"Sylvia, beni tanıyorsun."

"Tanıyor muyum?"

Bilmiyorum. Ben bile kendimi tanıyıp tanımadığımdan emin değilim.

Emma gergin bir şekilde alt kolunu kaşıdı. Tüm bedeni bir anda kaşınmaya başlamıştı. "Söylediklerinde haklıysan hapları bir başkası değiştirmiş olmalı."

"Ah, elbette, bir şüpheli daha. Sözde sana tecavüz eden şu şüpheli gibi."

Güm.

Nihayet içindekini dökmüştü. *Sözde.*

Tek bir sözcük. Arkadaşlıklarını çöp kutusuna tıkıştırıp kapağı üzerine kapatmaları için daha fazlasına ihtiyaç yoktu.

"Bunu söylemek istemedim," dedi Sylvia boğuk bir sesle. Kötü bir rüyadan yeni uyanmış gibi görünüyordu. Değişmiş, biraz daha yumuşamış bir bakışla, elini üzgün bir biçimde ağzına götürdü.

"Ama söyledin," diye cevapladı Emma ifadesiz bir sesle.

Sözde.

"Biliyorum. Ama kendini benim yerime koy lütfen. Ne düşünmeliyim?"

"Gerçeği."

"Peki ama gerçek ne Emma?"

Bir anlık mola sona ermişti. Sylvia'nın konuşması tekrardan hiddetlenmeye başladı, sarf ettiği her sözcük onu eski öfkesine biraz daha yaklaştırdı.

"Var olmayan bir otel odası mı? Bir türlü bulunamayan görgü tanığı bir kadın mı? Tanrım, kurban profiline bile uymuyorsun. Berber, fahişeleri öldürüyor. Sen tanıdığım en sadık eşsin. Ve yaşıyorsun."

"Saçlarım kazındı ve tecavüze uğradım. Odamda bir adam vardı..."

"Elbette. Tıpkı dolabındaki Arthur gibi..."

Güm ve bitti.

Arkadaşlıklarının kokuştuğu çöp tenekesi, çöplüğe götürülmek için hazırdı.

"Buna nasıl cesaret edersin, seni... seni..." Emma acıdan ne diyeceğini bilemedi. Gözlerini kapattı ve bir hatıra geçidinde kaybolmayı göze aldı.

Bir aynanın üzerinde harfler belirdi.

HEMEN DEFOL.

Babasının sesini duydu.

HEMEN DEFOL. YOKSA CANINI ACITAN BEN OLACAĞIM!

Titreşen tıraş bıçaklarının sesini duydu.

Zzzz.

Bir kapının çarparak kapandığını duydu. O kadar şiddetliydi ki oturma odasını baştan aşağı titretti.

"O gece sadece saçlarımı ve kendime olan güvenimi değil, aynı zamanda çocuğumu da kaybettim," diye bağırdı Emma kapalı gözlerle. Bir yandan da öfkeyle karnına vuruyordu. Bir kez, iki kez. Hep daha güçlü. Ta ki acı yüzünden dizlerinin üzerine çökene kadar. Öğürüp hırıldıyor ve kusacak gibi oluyordu.

"Bana yardım et," dedi, sözcükler öylece ağzından çıkıvermişti. "Bana yardım et, bana ne olduğunu bilmiyorum."

Gözlerini açtı ve kollarını uzatıp arkadaşını aradı.

Fakat ona yardım edebilecek kimse kalmamıştı.

Sylvia çoktan gitmişti.

26. Bölüm

Emma kendini kanepeye atıp öksürdü.

Öğürmekten gırtlağı yanıyor, yumruklar nedeniyle midesi ağrıyordu. Şu anda muhtemelen ondan çok daha kötü durumda olan ama iyi bir tedavi gördüğünü ümit ettiği Samson'u düşündü.

İlaç tedavisi.

Onları değiştirdin! Seni kaçık pislik...

Sylvia gitmişti fakat Emma'nın kafasına, hiçbir anlam veremediği suçlamalarını sürdürdüğü sesini bırakmıştı.

Elinde kalanları başkasına vermek şöyle dursun, hayatında hiç ertesi gün hapı kullanmamıştı. Bir doktor olarak insan hayatından sorumlu olduğunu hissediyordu. En iyi arkadaşına asla yanlış bir ilaç vermezdi. Özellikle de hasta hakları ihlalini protesto etmek için Rosenhan Deneyi'ni tekrar gündeme getiren biri olarak. Buna karşın Sylvia'nın suçlamaları ne kadar kötü, şüphesi ne denli yaralayıcı olsa da Palandt'ın evinde yaşadıklarıyla kıyaslandığında yaptıkları tartışmanın hiçbir önemi yoktu.

Emma oturduğu koltuktan tekrardan kalktı.

Philipp'i aramalıydı.

Başına buyruk gezintisini öğrendiğinde ona sitem edeceğine hiç şüphe yoktu. Ama nihayetinde ona hak verecekti: Anton Palandt araştırılması gereken, oldukça tuhaf bir komşuydu.

Ayaklarını sürüyerek portmantoya ilerledi.

"Alo, Philipp? Soruşturmayı yürütenlere, Teufelssee Caddesi 16a'da oturan kişiyi yakından incelemelerini söyleyebilir misin? Çok sayıda ilaç kullanan, dazlak bir adam, karartılmış bir evde yaşıyor, belli ki birileri tarafından tehdit ediliyor ve şimdi sıkı dur, adam evini peruk mankenleriyle doldurmuş. Yatak odasında duran zımbırtının üstünde bir kadına ait saçlar bile var ama bütün bunları nereden öğrendiğimi şu anda sormasan daha iyi olur."

Ona telefonda söylemek istedikleri bu ya da buna benzer şeylerdi ancak ceketinin cebini yoklayınca bunun mümkün olmadığını anlayıp dehşete kapıldı. Cep telefonu kaybolmuştu.

Hayır! Hayır, hayır, hayır...

Emma dehşet içinde ellerini aşağıya indirdi.

"Kaybolmuş", cep telefonunun başına gelen şeyi tarif etmek için doğru sözcük değildi.

Onu kaybettim, diye düşündü ve onu sadece tek bir yerde cebinden düşürmüş olabileceğini anlayınca da yüksek sesle lanet okudu.

A. Palandt'ın evinde.

Evden kaçarken peruk mankenine takılıp yere düştüğümde.

27. Bölüm

Emma kendini soğuk bir hava akımının ortasında kalmış gibi hissediyordu, psikosomatik bir stres reaksiyonu. Aklının bir bölümü telefonunu almak için geri dönmesi gerektiğini söylüyor, diğer bölümüyse gerçekten aslanın inine geri dönmeyi düşünecek kadar delirmiş olup olmadığını soruyordu.

Ürperdi ve dolaptan açık mavi, kalın havlu kumaştan sabahlığını aldı. Philipp'in ona Barcelona'da geçirdikleri ilk evlilik yıldönümlerinde aldığı ve kokusunun ona olaydan önceki dönemi hatırlatması umuduyla henüz iki gün önce bulup çıkardığı parfümün kokusu üzerine sinmişti. Ne yazık ki Frenk üzümü, amber ve lotus çiçeğinden oluşan karışım, geçmişteki mutluluğun geri dönüşsüz biçimde yitirilmiş olduğunu o anda doğrulamış oldu.

Emma ağır adımlarla mutfağa ilerleyip kahve makinesinin yanında duran telsiz telefonu şarjdan aldı.

Sırtını, titreşen buzdolabına yaslayarak arka bahçeye baktı ve Philipp'in numarasını tuşladı.

Lütfen aç. Lütfen aç...

Yıllar önce bir şimşeğin çarptığı ve çoktan sökmüş olmaları gerekirken hâlâ bahçenin ortasında duran gövdesi parçalanmış, başsız kayın ağacına bir karga kondu. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı, civar evlerin ışıkları, ağaçların arasından tıpkı küçük karpit lambaları gibi keyifle parıldıyordu.

Olaydan önceki dönemde hafta sonları bu saatlerde kendine bir çay koyup bir mum yakar ve klasik müzik dinlerdi, şu andaysa depresif ruh haline eşlik eden yegâne fon müziği, durmaksızın çalan telefonun sesiydi.

Mesaj kutusuna bağlanacağını düşünmeye başlamışken hatta bir çıtırtı oldu ve bir öksürük sesi duyuldu.

"Alo? Efendim?"

Emma buzdolabından uzaklaştı ama sırtındaki titreşimler kaybolmadı. Hatta kocasının telefonunu açan kişinin kim olduğunu anlayınca daha da güçlendiler.

"Jorgo?"

Polis memuru fısıldadı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Philipp nerede?"

"O... bekle biraz." Bir hışırtı duydu, ardından adım sesleri ve kapı çarpması gibi bir şey. Jorgo artık daha yüksek sesle konuşuyordu, sesi sanki boş bir odadaymışçasına tuhaf bir biçimde yankılanıyordu.

"Şu anda müsait değil."

"Pekâlâ."

"Şu anda konuşmasını yapıyor. Telefonu geçici olarak bende duruyor."

Bu bir bahane miydi?

Emma ahizeyi kulağına iyice yaklaştırdı fakat arka planda Jorgo'nun iddiasını onaylayan ya da yalanlayan herhangi bir ses duyamadı.

"Ve sen de en iyi arkadaşının konuşmasını dinlemek istemedin?"

"Salondan sırf senin için ayrıldım. Bir sorun mu var?"

Evet. Yaşamım.

"Konuşması daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Kısa bir süre daha. Baksana, beni ilgilendirmez gerçi ama konu yine *Le Zen'e* gitmesiyle ilgiliyse..."

Emma'nın midesinde dondurucu bir bölme açıldı.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi soluğu kesilerek.

Açıklaması basit olduğu kadar utanç vericiydi. "Philipp'in telefonu, mesajlarını dinlediği sırada arabanın hoparlörlerine bağlıydı."

Emma gergin bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

Lanet olsun.

Önceki arama tamamen aklından çıkmıştı. Jorgo her şeyi duymuştu.

Emma mutfaktan çıkıp tekrar oturma odasına döndü.

"Philipp dört hafta önce o otele iş icabı gitmişti. Bunu biliyorum çünkü ben de yanındaydım. On dokuzuncu katta bulunan tüm odaları bir kez daha gözden geçirdik. Şu veteriner aniden karşısına çıkınca başka ne söyleyebilirdi ki? 'Selam, otel müdürünü bekliyorum. Karımın tecavüze uğradığı odayı bulmak istiyoruz,' mu?"

Emma istemsiz bir şekilde başıyla onayladı.

Bu mantıklıydı.

Midesindeki dondurucu bölme tekrardan kapandı.

"Mesajlarını dinlemedin mi?" dediğini duydu Jorgo'nun, kısa bir sessizlikten sonra.

"Anlamadım?"

"Philipp seni defalarca kez geri aradı. Ama sen ne cep telefonuna ne de sabit hatta cevap verdin."

Çünkü o esnada Palandt'ın evine girmiştim ve telefonumu orada kaybettim, diyecek oldu Emma neredeyse.

Lanet olsun.

Komşusu o telefonu koridorunda bulduğunda, evine giren davetsiz misafirin kim olduğunu öğrenmesi de sadece an meselesiydi.

Kaldı ki beni yatak odasında gördü!

Emma kocaman açılmış, donuk gözleri hatırlayınca ürperdi.

"Philipp'e artık ulaşılabilir olduğumu iletir misin lütfen. Beni sabit hattan arasın. Bu arada, not için teşekkür ederim."

Jorgo sanki telefonun hoparlörünü açmış gibi, arka plandan gelen sesler arttı.

"Hangi not?" diye sordu.

"Hani şu giderken elime tutuşturduğun not. Bana inandığın için teşekkürler."

"Özür dilerim ama şu anda neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Anlamadım?"

Emma kendini sanki çok hızlı koşmuş gibi hissediyordu. Gözleri kararardı. Çalışma masasının başına oturdu ve gözlerini bahçeye dikti, madem aklı raydan çıkmıştı, en azından bakışlarıyla tutunabileceği sabit bir nokta bulmaya çalıştı.

Bu esnada tekrardan bahçedeki parçalanmış kayın ağacına baktı.

Karga gitmişti.

"Ama sen... sen bana..."

Not kâğıdı!

Hızla pantolon ceplerini yokladı ama notu orada bulamadı. Odaklanmaya çalıştıysa da Jorgo'nun notunu nereye koyduğunu hatırlayamadı. Sonrasında çok fazla şey olmuştu, onu veterinerde, Palandt'a giderken yolda, hatta telefonuyla birlikte adamın evinde bile düşürmüş olabilirdi.

"Sana bir not vermedim," dediğini duydu Jorgo'nun, sesi bir anda tuhaf bir biçimde gergin çıkmaya başlamıştı.

"YALAN SÖYLÜYORSUN!" diye bağıracak oldu, fakat bakışları masanın üstünde duran ve aslında gözden kaçamayacak kadar büyük olan nesneye takıldı. Tıpkı "bir sürü ağaç nedeniyle ilk başta hiç önemsenmeyen orman" deyimindeki gibi. Emma ürperdi.

"Başka bir şey var mı?" diye sorduğunu duydu Jorgo'nun, sesi uzaktan geliyor gibiydi.

Ürperme hissinin şiddetli bir titremeye dönüşmesine engel olmak için elinden hiçbir şey gelmedi.

"Hayır," dedi ifadesiz, boğuk bir sesle ve telefonu kapattı, oysa aslında "EVET. BİR ŞEY DAHA VAR. ÇOK KÖTÜ BİR ŞEY!" diye bağırmak istemişti.

Titremesi o kadar şiddetlendi ki elindeki telsiz telefon yere düştü ancak böylesine aşırı bir tepkiye neden olan şey ne Palandt'ın gözleri ne de evinden kaçarken yaşadıklarıydı.

Nedeni paketti.

Salim'in ona bu sabah, esrarengiz komşusu adına teslim ettiği paket.

Yine oradaydı.

Masanın üzerinde.

Yerli yerinde.

Bıraktığı yerde.

Sanki hiç başka bir yerde olmamış gibi.

28. Bölüm

Bir alkolik, kadehinden ilk yudumu aldığında yaptığı şeyin nasıl bilincindeyse, Emma da paket ipini çözerken ne yaptığının farkındaydı. Kendini imha etme yolculuğunun en tehlikeli etabına, anlamsız varoluşunu oluşturan sefaletin derinliklerine doğru harekete geçti.

Üniversitedeki psikiyatri derslerinde öğrendiği ilk şeylerden biri, kökeni Yunanca olan ve "her türlü mantığa aykırı" anlamına gelen "paranoya" sözcüğünün anlamıydı. İşte tam da bu şekilde hareket ediyordu: her türlü mantığı aykırı. Hatta suç işliyordu, gerçi gizlilik ihlali şu anda endişelendiği son şeydi. Bundan çok daha fazla korktuğu şey kendisiydi. Ya herkes haklıysa? Emma'nın tecavüzü sadece dikkat çekmek için uydurduğunu savunan polis psikoloğu. Ona yazılı bir not vermediğini iddia eden Jorgo.

En azından paket tekrar ortaya çıkmıştı.

Emma son birkaç saatte, hatta belki de son haftalarda yaşananların arkasındaki sırrı aydınlatacak anahtarın pakette olduğuna emindi.

Oysa bugüne kadar gerçeklik algısı tamamen bozulmuş olan kaç kişi tanımıştı? Kendilerini kaybedip en kötücül komplo teorilerine ve izlendiklerine dair kurgularına kanıt bulmak için tüm gün boyunca gözlem ve tecrübelerini zihinlerinde evirip

çevirmekten başka bir şey yapmayan kaç hastası olmuştu? Saf değiştirip onlardan birine mi dönüşmüştü?

Emma olayları farklı açılardan görmenin mümkün olduğunu biliyordu. Son birkaç saatte pek çok "çelişkiyi" fark etmiş olsa da paket ile kendisine yapılanlar arasında bir bağlantı olduğuna dair en ufak bir kanıt bulamamıştı. Buna rağmen paketi açarken, kâğıdın kenarıyla başparmağını kanattı.

Bağlantı yerlerini birbirinden ayırdı. Paketi bütünüyle açtı ve sağ eliyle, olası nakliye hasarlarını önlemek için içeriğin üzerine konulan köpükten topları karıştırdı. Sonrasında paketin içinden, ön yüzlerinde yabancı dilde bir yazının olduğu, ilaç ambalajı boyutunda kutular çıkardı:

МОРФЕЙ N60 ТАБЛ

En aşağı on kutu bulunuyordu, beyaz kartonun üzerinde bulut mavisi şeritler vardı, Emma birini açtı.

İçinde gerçekten de ilaç varmış.

Şeffaf filmle kaplı, damla büyüklüğünde kahverengi haplar.

Peki ama ne tür bir ilaç?

Emma okulda İngilizce ve Latince eğitimi almıştı, Rusça değil. Açık kutuyu tekrardan eline aldı.

МОРФЕЙ N60 ТАБЛ

Yazıda dozajla ilgili bilgi verildiğini kendi başına çözebilmişti. Fakat ilacın üreticisi ya da içeriğindeki etken maddeleri için aynı şey geçerli değildi.

Emma özensizce katlanarak kutunun içine tıkıştırılmış bir prospektüs buldu. Kâğıdı açtı ve üzerindeki Kiril yazısını görünce Palandt'ın komodininde duran ilaçları hatırladı. Köpükten topları karıştırmaya devam etti ve bulduğu şey karşısında şaşırtıcı bir biçimde çığlık atmadı, elinde tuttuğu şey, öldürücü bir silahtı. Plastik saplı bir neşter.

Emma'nın nefesi ancak hasar görmüş selofan ambalajı açıp üzeri lekeli bıçağı gördükten sonra kesildi.

Kan mı bu?

Sırtına bir elin uzandığı yanılsamasına kapılıp arkasını döndü ama kimseyi göremedi. Şu anda yanında olmasını çok istediği Samson da artık yoktu.

Bıçağı tiksinti içinde kenara koyup paketi karıştırmaya devam etti.

O sırada gözüne kahverengi bir şişe ilişti, üzerindeki etikette ne bir logo ne de renkli bir baskı bulunuyordu, onun yerine el yazısıyla şöyle yazıyordu:

гамма-гидроксимасляная кислота

Emma gözlerini ovuşturdu ve onları kısa bir andan daha uzun bir süre için kapalı tutmamak için çabalaması gerekti. Kendini uyuklamamak için savaş veren bir araba sürücüsü gibi hissediyordu.

Aslında sağa çekip bir mola vermem gerekiyor. İyi fikir.

Kanepesinin özlemini çekiyordu, *(ah, evet, sadece kısa bir süre için uzanmak, ne güzel olurdu)* ama bu imkânsızdı. *Ya Palandt paketi almaya gelirse?*

Emma lekeli neşteri alıp sabahlığının cebine soktu.

Kendini silaha rağmen tamamen korunmasız hissediyordu çünkü şu an ihtiyaç halinde bir neşteri kullanamayacak durumda olmasının yanı sıra, bunun en zalim düşmanına karşı hiçbir etkisi olmazdı.

Zihnimi tahrip eden iblislere karşı.

Ya uzanır ve diazepamın etkisini uyuyarak üzerinden attığı anda paket yeniden ortadan kaybolursa?

Emma kanıt olarak masanın üzerine dağılmış olan ilaç kutularının fotoğrafını çekmeyi düşündü, *ama neyle?*

Cep telefonu, yabancı uyruklu, kavgasever misafirlerine bakılacak olursa, Emma'nın çözemediği şu hiyeroglifleri okuyabilirmiş izlenimi veren A. Palandt'ın evindeydi... *Bir saniye...*

Bakışları bilgisayarına takıldı.

... bilgisayarım ne güne duruyor!

Kapağını açtı, denetim masasına girdi ve ülke ayarlarından "Rusya"yı işaretledi.

Bu hızlı oldu.

Klavyesinde uygun işaretleri bulmak içinse çok daha fazla zaman harcadı. Deneme yanılma yöntemini kullanmaktan başka çaresi yoktu ve Google Çeviri'ye "МОРФЕЙ & гамма-гидроксимасляная кислота" yazmayı ancak dakikalar sonra başarabildi.

Arama sonuçlarının yazdığı sağ sütuna baktığında bunu yaptığına pişman oldu:

Morfin & Gama Hidroksibütrik Asit

Birincisinin ne olduğunu her insan bilirdi. İkincisini ise her doktor.

GHB. Yüksek dozlarda verildiğinde hastayı yalnızca savunmasız bırakmakla kalmayıp aynı zamanda hatırlama yetisine de etki eden sıvı bir uyuşturucu olan GHB, çok sayıda tecavüzcü tarafından gizlice kurbanların içkisine karıştırıldıktan sonra basında bayıltıcı damla olarak sıkça yer alarak acıklı bir üne kavuşmuştu.

Emma nefes almakta zorlanıyordu.

Paketin içinde Berber'in, bütün kurbanlarını zehirlediği madde vardı.

Görüş alanı, sanki yazın ortasında bir caddenin sıcak asfaltına bakıyormuşçasına parıldıyordu.

Artık araştırmalarını kendi başına sürdürmeyi bırakmasının zamanı gelmişti. Aslına bakılırsa zamanı çoktan aşmıştı. İnanılmaz yalnız, tarifsiz biçimde yorgun ve neredeyse acı verecek kadar

takatsiz bir halde masanın başından kalkıp kanepeye doğru gitti ve bitkin bir vaziyette yastıkların arasına gömüldü.

Düşüncelere daldı.

Paketi ve onu hastalıklı şüphelerinden kurtarmasını beklerken aksi yönde etki eden içeriğini.

Kavgacı zorbaların tehdidi altında, yatak odasının karanlığında sessizce ağlayan A. Palandt'ı ve onu kendiyle ve içindeki boşlukla baş başa bırakan Philipp'i düşündü, artık onu arayamayacaktı.

Cep telefonu Palandt'ın koridorunda, peruk mankeninin yanında durduğu için değil, sonuçta sabit hattı da vardı. Bugün üç suç birden işlemiş olmasının (haneye tecavüz, gizlilik ihlali ve başkasının malına kasıtlı olarak zarar vermek) Philipp'i öfkelendireceğinden korktuğu için de değil.

Hayır, Emma'nın artık kocasıyla konuşamayacak olmasının çok basit bir nedeni vardı, gözleri kapanıyordu.

Algıladığı son şey, hafif sağında, oturma odasının kapısından biraz uzakta hareket eden bir gölgeydi. Gözüne esmer bir erkek silueti gibi görünen gölgenin varlığı onu olabildiğince rahatsız etmesine rağmen ayılmasını sağlayamadı. Ona doğru yaklaştığı her adımla birlikte Emma da kendi bilincinden uzaklaşıyordu. Ağır çizmelerinin çıkardığı sürtünme sesi bile rüyasız bir uykuya dalmasını engelleyemedi.

29. Bölüm

Üç hafta sonra

Emma gözlerini açtığında oryantasyonunu sağlamakta zorlandı. Nerede olduğunu (Konrad'ın ofisinde), kim olduğunu (sanık sandalyesinde oturan paranoid bir hasta) ve neden burada olduğunu (fazlasıyla riskli bir ifade vermek için) biliyordu. Ancak son dakikaların nereye kaybolduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Rafta duran saatin yelkovanı son on beş dakikayı atlamış, Konrad'ın daha az önce tazelediği Hint çayının dumanı kaybolmuştu, oysaki gözlerini sadece bir sefer kırpmıştı.

"Neler oldu?" diye sordu Konrad'a ve esnedi.

"Uyuyakaldın," diye açıkladı Konrad. Artık bacak bacak üstüne atmıyor olması dışında, mükemmel beden duruşunda hiçbir değişiklik yoktu. En ufak bir yorgunluk belirtisi dahi göstermeden koltuğunda dimdik oturmayı sürdürüyordu. Emma yıllardır büyük bir tutkuyla gevşeme egzersizleri yaptığını ve içe dönük bir zihinsel duruşu benimsediğini biliyordu.

"Uyuya mı kaldım? Konuşmamız sırasında mı?" diye sordu inanamayarak ve gerilen ensesini ovuşturdu.

"Cümlenin tam ortasında," diye doğruladı Konrad. "İlaçlar seni uykulu yapıyor, ayrıca burası çok sıcak. Şöminenin ısısını düşürdüm."

Çok yazık.

Duvardaki cam levhaya baktı, arkasında gaz alevlerinin belirgin şekilde küçüldüğünü gördü ve yeniden esnedi.

Konrad kaşlarını kaldırıp yumuşak bir sesle şöyle dedi:

"Bugünlük burada bitirelim mi Emma?"

"Tekrar oraya dönmek zorunda mıyım?"

Emma yutkundu. "Hücresini" düşünmek bile boğazının düğümlenmesi için yeterli bir nedendi.

"Ne yazık ki evet, ama bu gece sana sakinleştirici vermeyeceklerine dair söz verebilirim."

Vay canına, ne büyük ilerleme!

"Sanırım biraz daha kalmak istiyorum."

"Elbette, ama..."

"Yo, sorun değil. Yorgunluk bir hastalık değil, yanılıyor muyum? Hâlâ gücüm var, bu yüzden elimizdeki zamanı değerlendirmeliyiz. Sana her şeyi anlatmak bana iyi geliyor."

"Her şeyi mi?" diye üsteledi Konrad.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Konrad derin bir nefes alıp biraz duraksadı. "Bazı şeyleri geçiştirip hızla başka bir konuya geçtiğini fark ettim."

"Örneğin?"

"Örneğin para."

"Ne parası?"

Emma'nın sorusu, ortaya attığı tezi kanıtlıyormuşçasına yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Veterinerin sana kredi kartının kullanıma kapalı olduğunu bildirdiğini söylememiş miydin?"

"Anladım, onu diyorsun." Emma ellerini kucağında birleştirdi.

"Sorun neydi peki? Bankadan kaynaklanan bir hata mı?"

"Hayır," diye itiraf etti sessizce.

"O halde kartın gerçekten kapalıydı?"

"Evet." Başıyla onayladı.

"Peki az önce sözünü ettiğin şu e-posta. Banka hesabının bloke edildiğini bildiren, spam olduğunu sandığın..."

"Doğruymuş, evet."

Konrad'ın gözleri kısıldı. "Mali sıkıntınız mı vardı?"

"Hayır."

"O halde?"

Emma mahcup bir tavırla boğazını temizledi, ardından toparlandı. "Bana mali sorunumuzun olup olmadığını sordun. Hayır dedim çünkü bu sorunu yaşayan sadece bendim."

Philipp'in parasal yönden sıkıntılı bir duruma düşmesi pek de olası değildi zaten. Ebeveyni kansere yenik düşmeden önce otoyollara dinlenme tesisleri inşa ederek kazandıkları servetlerini ona bırakmışlardı.

"İnternet ve telefon satışı üzerinden çok fazla sipariş vermiştim, pahalı kozmetik ürünlerinden mikrodalgada ısıtılan terliklere kadar bir sürü saçmalık. Kendimi oyalamak için aldığım işe yaramaz ıvır zıvırlar. Aynı dönemde kliniğimin geliri de kesilmişti."

"Sonuçta Philipp seni yarı yolda bırakacak değildi herhalde?" diye sordu Konrad.

"Hayır, ne kadar cömert olduğunu bilirsin. Beraberinde bir servet getirmesine rağmen evlilik sözleşmesi bile yapmadık. Zaten muayenehanemin kredi borcunu ödüyordu. Alışveriş bağımlılığım için kendi paramı kullandım."

"Paran bittiğindeyse bunu ona söylemeye utandın."

Emma bakışlarını yere çevirdi. "Evet."

"Pekâlâ," dedi Konrad sanki listedeki bir maddeyi silermiş gibi ve konuyu değiştirdi.

"Bana Sylvia'yla ilgili anlattıkların üzerine konuşalım. Hangisi seni daha çok öfkelendirdi? Seni hapları değiştirmekle suçlaması mı yoksa 'sözde' tecavüzden bahsetmesi mi?"

Emma yutkundu. "Bunu bilmiyorum. Sanırım her ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Beni, ona zarar vermek isteyen bir kaçık olarak tanımladı."

"Öyle mi yaptı?" Konrad başını yana eğdi. "Asıl yaptığı, algı gücünden şüphelenmek değil miydi?"

Emma alnını buruşturdu. "Arada nasıl bir fark var?"

"Çok büyük bir fark. Biliyorsun ki bazen aynı araba kazasına şahit olan üç kişinin, kazanın oluş şekliyle ilgili dört farklı hikâyesi olabiliyor. Hiçbiri yalan söylemiyor ama kimi insan stres altındayken zihninin oyununa gelir."

"Olabilir ama haplarını bilinçli olarak değiştirip değiştirmediğimi ya da tecavüze uğrayıp uğramadığımı herhalde biliyor olmalıyım."

Konrad başıyla onayladı ve aynı anda ürkütücü bir şey oldu. Değişiyordu, hem de inanılmaz süratli bir şekilde. Babacan gülümsemesi ve gözlerinin çevresinde oluşan çizgiler de aynı hızla yok oldu. Bakışları sabitleşti, hatta neredeyse çalışma masasının üzerindeki kâğıt iğnesi gibi sertleşip sivrileşti. Alt çene kemikleri öne çıktı ve nefes alıp verişleri olabildiğince yavaşladı.

Tavşanın üzerine atlamaya hazırlanan bir tilkiye benziyor, diye düşündü Emma, merhametli akıl hocası gerçekten de çapraz sorgularıyla Almanya'daki tüm tanık ve savcıları korkutan şu kötü şöhretli, meşhur avukata dönüşmüştü.

"Bundan eminsin yani?" diye sordu.

"Evet."

Emma kaşmir örtünün altındaki ellerini yumruk yaptı.

"Rosenhan Deneyi sırasında zorunlu tedavi gördüğünden emin olduğun gibi mi?"

"Konrad, ben..."

"Ne de olsa konferansa gelen dinleyicilere öyle olduğunu söyledin. Onlara bir video izlettin. Kadının saç rengi farklı olsa da seyircilere, elektroşok tedavisi uygulanan kişinin sen olduğunu söyledin."

"Evet, ama..."

Ve nihayet gerçek ortaya çıkmıştı. Her şeyi değiştiren bu "ama" sözcüğü olmuştu. Emma gözyaşlarına hâkim olmak için çaresizce gözlerini ovuşturdu.

"Bu konuda neden yalan söylediğimi ben de bilmiyorum," dedi ve hemen sonrasında söylemini düzeltti. "Ya da biliyorum. Bir meslektaşıma, ismi Stauder-Mertens, sorularıyla beni aptal durumuna düşürmeye çalışan kendini beğenmiş o pisliğe haddini bildirmek istedim. Çok büyük bir aptallıktı. Ama..."

İkinci "ama" havada kaldı çünkü sahtekârlığını düzeltmenin hiçbir yolu yoktu.

"Meslektaşının eleştirel yaklaşımı, yalan söylemeni tetiklemiş olabilir. Ama mazereti olamaz," dedi Konrad.

"Bunu ben de biliyorum."

Pencereye doğru döndü. Gölün üzerindeki karı izledi. Orada olmayı istedi. Buzun altında, cansız bir şekilde sürüklenmeyi.

"Elbette biliyorsun," diye sözcüklerle üzerine gelmeyi sürdürdü Konrad. "Mitomani senin uzmanlık alanın. Patolojik yalan söylemeye neden olabilecek koşulları biliyorsun."

"Konrad, lütfen..."

Ona doğru döndü. Yalvarırcasına yüzüne baktı fakat avukat ona hiç acımadan semptomları saymaya başladı: "Çocukluk döneminde ihmal edilmişlik. Ebeveyn tarafından reddedilme,

örneğin baba. İmgesel bir dünyaya kaçışı ve sorumluluğu üstlenecek, örneğin Arthur isminde hayalî bir arkadaş yaratmayı mümkün kılan, ortalamanın üzerinde bir hayal gücü."

"KES ŞUNU!"

Emma dizlerinin üzerindeki örtüyü çekip kaldırdı. "Söylediklerimin tek kelimesine dahi inanmıyorsan bu konuşmayı neden sürdürüyoruz ki?" diye bağırdı ve kanepeden kalkmak istedi. Ancak o kadar güçsüzdü ki tekrardan geriye doğru sendeleyip kahve fincanını devirdi.

Sehpanın üzerinden, aksi gibi tam da halının beyaz kısmına kocaman damlalar süzülüyordu. Bir zamanlar simsiyahken zamanla hafif kahverengimsi bir hal alan, rengi solmuş kenarlarında oluşan bir leke çok da dikkat çekmezdi.

"Bunun için üzgünüm, Konrad. Kahretsin, istemeyerek oldu."

Gözleri yeniden yaşla doldu ama artık bununla savaşmaktan da vazgeçti.

"Sorun değil," dediğini duydu, refleks olarak ayağa fırlayan Konrad'ın. Leke küçüktü ve kuru temizlemeyle sorunsuz bir şekilde çıkarılabilirdi, yine de Emma kendini çok kutsal bir şeyi kirletmiş gibi hissediyordu.

O şeklindeki bu halı olmak zorunda mıydı!

Bu eski, yuvarlak şeyin onun için ne denli değerli olduğunu biliyordu. Konrad onu yıllar önce, öğrenciyken gittiği bir Tibet seyahatinden getirmişti. Bu halı, aldığı ilk değerli şeydi; uğurlu eşyasıydı, Emma ise onu lekelemişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Konrad, Emma tekrardan kanepeden kalkmaya çalışınca.

Emma, Konrad'ın kişisel banyosunun bulunduğu, çıkışın yanındaki kapıyı işaret etti.

"Su ve sabun almaya."

Konrad yumuşak bir tavırla başını salladı, eski dostu ve yol göstericisi geri dönmüştü. Değişim yine saniyeden daha kısa bir sürede gerçekleşmişti, gülümsemediğinde dahi sözcükleri, kulağa tıpkı eskisi gibi sıcak ve samimi geliyordu: "Halının hiçbir önemi yok Emma. Önemli olan, bana gerçeği söylemen."

"Bunun için çabalıyorum ama beni korkutuyorsun."

Konrad omuz silkti, sanki şöyle demek istiyordu: *"Farkındayım ama ne yapabilirim?"*

"Seni yıldırmama izin verme," dedi Emma'ya yumuşak bir sesle ve tekrardan yerine oturdu. "Ben burada sadece şeytanın avukatını oynuyorum. Savcılık seni duruşma süresince bambaşka yollarla kapana kıstırmaya çalışacaktır."

Emma yutkundu ve arkadaşının onu kollarına almasını ya da en azından elini tutmasını bekledi fakat Konrad sadece yerine oturmasını izlemekle yetindi. Ardından ayağa kalktı, pantolon cebinden büyük bir mendil çıkardı ve cam sehpanın üzerini kuruladı. Halıdaki koyu renk lekeye aldırış etmedi.

"Savcı tüm karanlık sırlarını gün yüzüne çıkaracaktır, öyle de yapmak zorunda. Sonuçta seni ömür boyu demir parmaklılar ardında görmek istiyor."

"Biliyorum."

Emma alnının üzerindeki saç diplerini kaşıdı ancak saçlarının uzunluğunu kontrol etme isteğine hâkim oldu. Bir mendille burnunu sildi, ardından şöyle dedi: "Bütün bunların olmasını istemedim, bana inanıyor musun?"

Konrad parmağını, dudaklarına değdirdi, ardından dudaklarını sıkıca kapatıp kısaca düşündükten sonra şöyle dedi: "Genelde bu noktada bunun bir öneminin olmadığını söylerim. Müvekkilimin söylediklerinin yalan ya da gerçek olmasının benim açımdan bir ehemmiyeti yok. Fakat bu davada durum farklı."

"Arkadaş olduğumuz için mi?"

"Henüz hikâyenin tamamını bilmediğim için Emma. Anlat bana! Sadece dosyalarda yazan ve zaten bildiğim şeyleri değil. Derinlere inmek zorundasın. Ve bunu yaparken canını acıtan konular hakkında da konuşmalısın."

Emma'nın gözleri donuklaştı.

Bakışları Konrad'ı delip geçti, ne demek istediğini elbette anlamıştı. Cesetleri anlatmasını istiyordu.

Pekâlâ...

Bakışları yeniden odaklandı, şömine ve heybetli çalışma masasının üzerinden pencerenin dışına, muhtemelen hayatı boyunca bir daha asla kıyısında gezinemeyeceği göle ilerledi.

Onun yerine, kendinden ne kadar hızlı kaçarsa kaçsın kafasının içinde, her yere götüreceği resimleri vardı.

İçinde kesik uzuvların olduğu varil gibi mesela.

Doğru ya, iyi fikir.

Neden ona varilden bahsetmiyorum?

Ancak öncesinde ona, kulübeye nasıl gittiğini ve postacı tarafından izlendiğini fark etmeden evden neden ikinci kez çıkmak zorunda kaldığını anlatmalıydı... Yani hepsinin bir sırası vardı.

Böylece Emma kanepeye yaslandı ve Konrad'ın isteği üzerine *"canını en çok yakan yere"* gitti.

Bir zamanlar onun için önemli olan her şeyi çok yakında yitireceği, Teufelssee Caddesi'ndeki eski eve.

30. Bölüm

Üç hafta önce

Tamamen hareketsizdi.

Emma oturduğu yerde uyuyakalmıştı, yana düşen başı, kırlentin köşesinde dinlenmeye çekilmiş, oda ise saat yönünün tersine, kırk beş derecelik bir açıyla yana yatmıştı.

Sehpanın üzerindeki çay fincanı, şömine pervazındaki resim çerçeveleri, kuru çiçeklerin olduğu penceredeki vazo, oturma odasındaki her şey yer çekimine kafa tutuyor gibiydi.

Üç adım uzağındaki adam da öyle.

Emma bir an için rüyada olduğunu sandı, her şeyden önce uyku ilacının rüya görmesine izin vermesine şaşırmıştı. Ardından şaşırdığına şaşırdı çünkü normalde uykudayken bilinçli bir şekilde düşünmezdi. Nihayetinde gözlerini açtığını ve çevresindeki her şeyin gerçek olduğunu anladı: sehpanın üzerindeki toz, şöminenin içindeki yanmış kütükler, kısa süreli ama derin uyku safhasında terden sırılsıklam olan sabahlığı. Ve kalın kış çizmelerinden, zemin döşemelerine kar suyu damlayan şu adam.

Şu adam!

Emma doğruldu, bunu öylesine hızlı yapmıştı ki bir an için gözleri kararda ve etrafındaki her şey dönmeye başladı.

Ayaklı abajurun düğmesine uzanıp ışığı yaktı. Az öncesine kadar alaca karanlıkta olan odasına sıcak ve yumuşak bir ışık yayıldı.

"Merhaba," dedi adam ve elini kaldırdı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Emma ve eliyle, sabahlığının cebindeki neşteri yokladı. Uyuduğu sırada evine giren bir yabancıyla yüz yüze gelmesine rağmen, tuhaf bir biçimde beklenilenden çok daha az korkmuştu.

Telaşlı ve gergindi, kendini hiç çalışmadığı bir sınava girmek üzereymiş gibi hissediyordu, yine de donup kalmak ya da çığlık atmaktan çok uzaktı. Belki de bunun nedeni, çaresiz bir biçimde kaderine boyun eğmesinden çok adamın, onu ilk kez gördüğünde olduğundan çok daha az korkutucu olmasıydı.

Yaklaşık bir saat önce.

Yatak odasında ağlarken.

"Bay Palandt?" dedi Emma, davetsiz misafir sessiz bir şekilde başıyla onayladı.

Az önce kafasında hiç saç yoktu, şimdiyse kar yağışı nedeniyle siyah bir renk alan koyu kumral bir peruk takıyordu.

Neredeyse Sylvia kadar uzun boylu ve sıska denecek kadar zayıftı. Siyah yağmurluğu tıpkı bir branda gibi, düşük omuzlarından aşağı sarkıyordu. Genel itibarıyla dış görünüşüne pek özen göstermiyormuş izlenimi veren biri için tuhaf bir biçimde modaya uygun, sarı düğmeleri vardı. Palandt'ın, mevcut hava koşullarına göre fazla ince olan kadife pantolonu, sanki ağabeyinin kıyafetlerini giymek zorunda kalmış gibi üç beden büyüktü. Üstelik en az altmışında vardı.

Komşusunun en dikkat çeken yanı gözlükleriydi. Bej rengi plastik ve camdan oluşan biçimsiz bir şeydi, camları o kadar

kalındı ki gözlerini görebilmek neredeyse imkânsızdı. Onsuz bir şey görebiliyor muydu acaba?

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Emma, Palandt'ın onu yatak odasında hiç fark etmemiş olduğunu umarak. "Buraya nasıl girdiniz?"

Emma minderlerin arasından ayağa kalktı ve kendini özür dilemek zorundaymış gibi hissetti, oysa evine izinsiz giren kişi komşusuydu, *herhalde haneye tecavüz, başkasının malına bilerek zarar vermekten daha ağır bir suç olmalıydı?*

"Çok üzgünüm. Umarım sizi korkutmamışımdır ama kapınız açık duruyordu."

Kapı?

Emma ağlayarak yerde yatarken Sylvia'nın öfkeyle kapıyı çarptığını duyduğunu anımsadı. Öylesine şiddetliydi ki sarsıntıyı oturma odasından dahi hissetmişti.

Muhtemelen kilit yerine oturmadan geri tepmişti.

Kapıyı kontrol etmedim, ne kadar aptalım!

Palandt başını çevirip çalışma masasına baktı.

Pakete!

Noel'de sabırsız bir çocuk tarafından açılmış izlenimi veren paketin içeriği, köpükten topların arasında, masanın üzerine saçılmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi, suçunun bilincinde olan Emma masayı işaret ederek. "Ben... yani... pek iyi değilim. Uyku ilacı aldıktan sonra postalara bakmak aptalca bir fikirdi. Paketin bana geldiğini sanmıştım. Üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Palandt. Zayıf bir sesle konuşsa da sözcüklerinin tınısı samimi ve sıcaktı. "Dediğim gibi, asıl özür dilemesi gereken benim."

Emma farkında olmadan başını sallayınca Palandt devam etti: "Yo, yo. Paketi almak için buraya öylece habersiz bir şekilde girmemeliydim." Elini kadife pantolonunun arka cebine götürdü ve Salim'in bilgilendirme kartını çıkardı. "Kapıyı çaldım ama zili bulamadım..."

"Zil ön tarafta, bahçe kapısının orada."

"Demek öyle, anlıyorum, hazır merdivenleri tırmanmışken tekrar bahçe kapısına dönmeyi göze alamadım. Bacaklarım biraz güçsüz de." Cılız bacaklarının, takatsiz bedeniyle hâlâ bir bütün halinde olup olmadığını anlamak istermişçesine bakışlarını vücudunun alt kısmına çevirdi.

"Her neyse, kimseyi göremeyince buraya da hırsız girmiş olabileceğini düşünüp endişelendim."

"Buraya da mı?" diye sordu Emma, aniden içini bir korku sarmıştı. Sonuçta Palandt'ın neden söz ettiğini gayet iyi biliyordu.

"Ah, evime daha önce defalarca hırsız girdi, biri de bugündü," dedi komşusu ve başının arkasını kaşıdı.

"Hatta bugün yatak odama kadar gelip beni izlediler."

Emma üşümeye başladı. Ağzını açıp şüpheli konumunda olmayan birinin vakit kaybetmeden soracağı soruları sormak istedi: "Kimden bahsediyorsunuz? Sizden ne istiyorlar? Polisi aradınız mı?" fakat ağzından tek kelime çıkmadı.

Aralıksız şekilde başını kaşıyan Palandt'ın peruğunun kaydığını gördüğünden değil. Kulağa "lanet olası kaşıntı..." gibi gelen bir şeyler mırıldandı ve aynı anda ucube gözlüğü bir gözyaşı akvaryumuna dönüştü.

Palandt ağlamaya başlamıştı.

31. Bölüm

"Sakıncası yoksa?.." Palandt burnunu çekti ve sanki oturma odasında belirli bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra aradığını bulmuş olacak ki Emma'ya arkasını döndü ve bir adım sağa gitti. "Sizin için sakıncası yoksa oturabilir miyim?"

Cevabı beklemeden kendini kanepenin çaprazında duran ve Philipp'in pazar günleri, haftalık gazeteyi okumayı sevdiği koltuğa bıraktı. Koyu yeşil deri kumaşla kaplı koltuğun dirseklikleri beton rengiydi, Emma geleneksel tarzda dekore edilmiş eve uymayan, sevimsiz bir endüstriyel tasarım olduğunu düşünüyordu. Ancak koltuk annesinden miras kaldığından Philipp için değerliydi. Palandt da koltukta rahat etmiş görünüyordu, her halükârda hafiflemiş bir şekilde iç geçirip elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi ve gözlerini kapattı.

Çekimser bir şekilde sehpanın önünde duran Emma, komşusunun uyuyakalacağından endişelenmeye başlamıştı ki Palandt gözlerini açtı: "Size karşı çok mahcubum Bayan Stein ama fark ettiğiniz üzere pek iyi değilim."

Bayan Stein.

Emma kısa bir an için komşusunun, adını nereden bildiğini düşündü çünkü kapıda adı yazmıyordu, sonra Salim'in bunu teslimat kartına yazmış olduğunu düşündü.

"Neyiniz var?" diye sordu, aslında bambaşka cevaplar peşinde olmasına rağmen. Mesela, cep telefonunu bulup bulmadığı. Saçlarına ne olduğu. Gerçekte gırtlağına sarılmak için uygun anı kolluyor olmasına rağmen Emma'nın, takatsiz ve acı içindeki Palandt'ın herhangi bir tehlike arz etmediğini düşünmesini istediği ve şu anda "sakinleşme evresinde" bulundukları bir kedi fare oyunu oynayıp oynamadığını.

"Kanser hastasıyım," dedi kısaca. "Karaciğerimde bir tümör var. Akciğerimde metastaz var."

"İlaçlar bunun için mi?" İkisi birden çalışma masasına baktı.

"Morfin ve GHB," diye itiraf etti Palandt açıkça. "Biri ağrılarımı dindiriyor, diğeriyse beni ayakta tutuyor ya da uyumama yardımcı oluyor, aldığım doza göre değişiyor. Bugün kafayı biraz fazla bulmuştum sanırım, bu yüzden uyuyakalıp postacıyı kaçırdım." Üzgün bir şekilde güldü. "Günün birinde bir uyuşturucu bağımlısı olacağımı hiç düşünmezdim. Biliyor musunuz, bütün hayatım boyunca spor yaptım, sağlıklı beslendim, hiç içki içmedim, zaten mesleğim gereği bunu yapmam yasaktı."

Palandt uzun bir sürenin ardından tamamen yabancı da olsa biriyle konuşma fırsatı yakalayan yalnız insanların tipik özelliği olan heyecan ve utançla karışık bir tavırla hızlı konuşuyordu.

"Bir sirkte çalışıyordum," diye anlatmaya başladı. "Bana Daddy Longbein derlerdi, belki ismimi bir yerlerden duymuşsunuzdur. Hayır mı? Eh, zaten üzerinden epeyce zaman geçti. Dediğim gibi, Daddy Longbein, şu örümcek gibi. Benim de bacaklarım uzun olduğu için ama aynı zamanda kendimi küçücük yapabildiğim için.

"Tanrım, ne kadar da esnektim, en çok alkışı bavul numarası için alıyordum."

"Bavul numarası mı?" diye sordu Emma.

"Evet, bedenimi bir el bagajı çantasına sığacak şekilde bükebiliyordum." Palandt hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "O zamanlar lastik gibi esnek kemiklere sahiptim. Şimdiyse ayakkabı bağcıklarımı bağlarken dahi canım yanıyor."

Emma yutkundu. Evin sahibi uykuya dalıncaya kadar, fark edilmemek için kendini bir odanın en kuytu köşesine sıkıştıran bir insanı düşünmekten kendini alıkoyamadı.

Ama Le Zen'de *tek bir kuytu köşe dahi yoktu. Bir lastik adam için bile.*

Emma pencereye baktı. Sokak lambasının altında, yaz aylarında ışığın etrafına toplanan sivrisinek sürüleri gibi kar taneleri uçuşuyordu. Alnına içeriden baskı yapan güçlü bir ağrı hissetti. Emma, gelişini haber veren migren ağrısının gün içinde ne kadar kötü bir hal alırsa alsın, masanın üzerinde duran ilaçların içinden sadece yarım bir hapın tüm acısını dindirmeye yeteceğini düşünmeden edemedi.

Emma, düşüncelere dalmış bir şekilde pakete takılan bakışlarının Palandt tarafından takip edildiğini fark edip şöyle dedi: "Beni ilgilendirmez elbette ama ben bir doktorum."

Palandt ince bir sesle güldü. "Yanılmıyorsam, karaborsada satılan bu ucuz taklitleri neden sipariş ettiğimi bilmek istiyorsunuz?"

Emma başıyla onayladı.

"Evet, aptalca bir fikir olduğunun farkındayım," diye açıkladı Palandt. "Bilmelisiniz ki eskiden hiç sağlık sigortam yoktu. Neden olsundu ki? Hayatım boyunca sağlıklı biri oldum, ters giden bir şeyler olursa da annemin evinde yaşar, birikimlerimle geçinirim diye düşünmüştüm."

"Bayan Tornow mu?"

"Bu onun kızlık soyadıydı. Boşandıktan sonra yeniden bu ismi kullanmaya başlamıştı. Onu tanıyor muydunuz?" Çok sevinmiş görünen Palandt hafifçe gülümsedi.

"Ara sıra caddede karşılaşırdık, çok nazik bir kadındı," diye cevapladı Emma. "Onu uzun zamandır görmüyorum."

"Tayland'da yaşıyor," diye açıkladı Palandt. "Deniz kıyısındaki bir bakımevinde."

Emma başıyla onayladı. Bu mantıklıydı. Yaşlılık dönemlerini, çok daha düşük bir ücret karşılığında daha iyi bakım görebilecekleri Asya'da geçirmeyi tercih eden emekli Almanların sayısı günden güne çoğalıyordu. Ayrıca kışları burası kadar soğuk da olmuyordu.

"O yokken evle ilgilenmemi istedi." Palandt bir şey daha söylemek istedi ancak onun yerine ani bir şekilde elini ağzına kapattı. Bedeni bir anda başlayan bir öksürük kriziyle sarsıldı.

"Özür dilerim..." Bir şey söylemeye çalıştı ama her defasında yarıda kesmek zorunda kaldı, neredeyse hiç nefes alamıyor gibiydi.

Emma ona mutfaktan bir bardak su getirdi. Geri döndüğünde adamın yüzü kıpkırmızı olmuş, hırıltılı bir sesle, anlaşılması zor bir şeyler söyledi: "Rica etsem bana bir hap verebilir misiniz?"

Emma ona masanın üzerinde duran morfini uzattı.

Hızla iki hap birden yuttu. Ardından otuz saniye kadar daha öksürdü ve sonunda sakinleşip gevşedi.

"Bunun için üzgünüm," dedi, gözkapakları seğiriyordu. Gözlüğünü kısa süreliğine çıkarmış, elinin tersiyle gözyaşlarını siliyordu. "Bazen öylesine güçlü ağrılarla uyanıyorum ki ağlamadan duramıyorum."

Gözlüklerini yeniden burnunun üzerine yerleştirdi ve özür dilercesine gülümsedi. "Bununla bir korkuluğa benzediğimi bi-

liyorum fakat onsuz, ayağa kalkıp dışarı çıksanız dahi koltuk minderiyle sohbet etmeyi sürdürürdüm."

Emma istemsizce alnını buruşturdu ve tekrar kanepeye oturdu.

Doğru mu bu?

Palandt'ın ona bu kadar önyargısız yaklaşmasının açıklaması muhtemelen buydu. Özellikle de uyandıktan sonra, sözünü ettiği ağrıları çekiyor idiyse. Gözlüksüz ve gözü yaşlı bir haldeyken Emma'yı yatağın başında dururken görmüş olamazdı.

Belki cep telefonumu da henüz bulmamıştır?

Emma'nın paranoyak yanı, olaylara elbette farklı bir yerden bakmak istiyordu, Anton Palandt'ın hastalığını sadece Emma'nın güvende hissetmesi için uyduran, yetenekli bir oyuncu olarak yer aldığı bir açıdan, *ne de olsa peruk takıyor!* Ancak Emma, bugün yaşadığı ve gözlemlediği bütün o esrarengiz olaylar konusunda masum ve mantıklı bir açıklama bulmak için âdeta can attığından, komşusuna açık bir şekilde şunu sordu: "Saçlarınızı kemoterapi nedeniyle mi kaybettiniz?"

Palandt başıyla onayladı. "Evet, korkunç görünüyor, değil mi?" Peruğunu kısa süreliğine başından kaldırınca Emma başının üstünde çok sayıda yaşlılık lekesi olduğunu gördü. "İnternetten satın aldığım ucuz bir şey. Deli gibi kaşındırıyor. Ama onsuz sokağa çıkmaya cesaret edemiyorum. Kel halimle bir tecavüzcüye benziyorum."

Gevrek bir şekilde güldü, Emma ise bir şey belli etmemek için gülümsedi.

Tamamen tesadüf, dedi iyimser yanı. *Seninle oyun oynuyor,* diye karşı çıktı paranoyak kişiliği.

Emma eskiden terapi seanslarında yaptığı gibi, hastasına tüm dikkatini verdiğini göstermek için oturduğu kanepeden öne

doğru eğildi. "Kaçak ilaç kullanmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştiniz, etki etmiyorlar mı?"

Palandt başıyla onayladı. "Bunlar ucuz taklitler. Bana bu ilaçları ayarlayan heriflere hiç bulaşmamalıydım."

"Adamlar Rus mu?" diye sordu Emma.

"Hayır, Arnavut. İlaçları karaborsadan alıp posta yoluyla gönderiyorlar, elbette gönderici bilgileri olmadan çünkü onları tam anlamıyla yasal yoldan elde etmiyorlar."

"Peki sorun ne?"

"Pislik heriflerin dolandırıcı olması. İlaçları sipariş ettiğimde, fiyatları piyasadaki ürünlerin üçte biri kadar bile değildi, bu yolu seçmemin nedeni de buydu zaten. Diğer türlüsünü artık karşılayamıyorum. Bütün param alternatif tedavilere gitti. Tüm birikimimi ve umutlarımı Şamanlar, gen tedavileri ve şifacılara harcadım. Ama bok herifler ilk teslimattan sonra bir anda benden bin avronun üzerinde bir para istediler. O kadar param yok."

"Ve bu adamlar zorla evinize mi giriyor?"

Emma bu soruyla bir düğmeye basmış oldu. Palandt'ın mülayim ve tonton yüz hatları sertleşti. Dudakları önce bir çizgi halini aldı, ardından tamamen kayboldu, gözlerindeyse hafif dalgın bir bakış belirdi. "Parayı tahsil etmek için, evet."

Sağ elini kaldırdı ve işaret parmağıyla Emma'nın bulunduğu yönü işaret etti. Eli, bir Parkinson hastasınınki gibi titriyordu.

"Başlangıçta tehditler daha nazikti," dedi öfkeyle. Ona şantaj yapanlara duyduğu öfke, şu ana kadar olabildiğince kibar olan sözcük seçimini unutmasına neden olmuştu. "O lanet olası göt verenler bana ilaç göndermeye devam ediyorlar. Her defasında daha berbatlarını. Neredeyse hiçbir tesirleri yok. Sadece gebermemi engelleyecek kadar, onlar paralarını almadan nalları dikmeye kalkmayayım diye."

Palandt alt dudağına bulaşan tükürüğü sildi ve Emma'nın gerildiğini fark etti. Palandt'ın ani ruhsal değişimi karşısında şaşkın ve korkmuş olan Emma nefesini tutmuştu.

"Üzgünüm, kendimi kaybettim," dedi Palandt. İçinde hızla büyüyen öfke dalgası, yine aynı hızla yok olmuşa benziyordu.

Emma, hastalığının bir manik depresif bozukluğa yol açmış olabileceği ihtimali üzerine düşündü. Palandt'ı hafife almamaya karar verdi ve ondan, konuşmasını sürdürmesini rica etti.

"Pekâlâ Bayan Stein, ne diyebilirim ki? Beni korkutmak için her yolu deniyorlar. Örneğin, paketin içine korkunç cinayetlerden bahseden gazete kupürleri koyuyorlar."

Ya da kanlı bir neşter.

"Uyarı amaçlı, orada benim adımın da yazabileceğini göstermek için, anlıyor musunuz? Ancak artık sadece imalarla yetinmeyi bıraktılar. Evimi altüst edip beni dövmekle tehdit ediyorlar. Son gelişlerinde kapımı kırdıkları için artık onu kilitleyemiyorum bile. Ve bugün yine geldiler."

"Neden polise gitmiyorsunuz?"

Palandt bitkin bir şekilde iç geçirdi. "Şu ana kadar bunun hiçbir faydası olmazdı ki. Kim oldukları ya da nerede yaşadıkları konusunda en ufak bir fikrim yok. İsimlerini de bilmiyorum. Böyle bir durumda polis ne yapabilir ki? Bir kanser hastasının evini gece gündüz gözetim altında mı tutacaklar? Korkarım ki bundan daha önemli işleri vardır."

"Size nasıl ulaşabildiler?"

"İnternetteki bir Rus sayfası üzerinden sipariş verdim."

"Ve 'şu ana kadar,' demekle neyi kastettiniz?"

"Efendim?"

"Onları şu ana kadar ihbar edemediğinizi söylediniz. Şimdi ne değişti?"

"Ah, evet, anladım. Şantajcılar bir hata yaptılar. Bir cep telefonu düşürdüler."

Emma'nın vücut ısısı birkaç derece yükselirken, Palandt bir zafer kazanmış edasıyla gülümsedi.

"Bir cep telefonu mu?" diye tekrarladı Emma.

"Evet. Onu koridorda buldum. Sahibinin numarasına oradan ulaşmak herhalde mümkündür?"

Emma omuz silkti. Sağ göz kapağı seğirmeye başlamıştı.

Evet, mümkün. Kaybolduğu takdirde bana ulaştırılabilmesi için kimlik bilgilerimi kaydetmiştim.

Emma'nın midesi bulandı.

"Evinize izinsiz girildiğini kimseye söylediniz mi?"

Palandt başını sallayınca, Emma rahatladı.

"Hayır. Paket kartını görünce, ilaçlarımı almak için önce size gelmeye karar verdim. Evde hâlâ morfinim var ama damlalarım bitti."

Palandt ayağa kalktı. "Beni dinlediğiniz için size çok teşekkür ederim. Tabii su için de. Habersiz gelişimle sizi korkuttuysam beni mazur görün lütfen. Acaba bana bir poşet verebilir misiniz?"

"Poşet mi?"

Palandt parçalanmış paketi gösterdi.

"İlaçlar için. Böylece eve dönüp telefonu gözden geçirebilirim."

"Ne için?" diye sordu Emma endişe içinde.

"Bilmiyorum. Bundan henüz emin değilim. Aslına bakarsanız polis işinden pek anlamam. Ama onlara cep telefonunun sahibinin ismini verirsem, belki ellerinden bir şey gelir."

32. Bölüm

Emma'nın kendini şu andaki kadar bitkin hissettiği çok nadir olmuştu. Üstelik komşusu yüzünden bölünen uykusu onu kısmen de olsa dinlendirecek kadar dahi sürmediği halde neredeyse hiç uykusu yoktu.

Emma eve girdiğinin açığa çıkmasını engellemeliydi. Palandt hiçbir şekilde polisi çağırmamalıydı. Beynindeki bir arıza nedeniyle ölüm döşeğindeki yaşlı bir adamın evine izinsiz girdiği anlaşılırsa nasıl bir duruma düşerdi? İnsanların çoğu daha şimdiden akli dengesinden şüphe duyuyordu. Philipp bile bugün açıkça terapi görmesi gerektiğini söylemiş, en yakın arkadaşı ise onu, kendisini zehirlemekle suçlamıştı. Haneye tecavüz suçu işlediği duyulursa ismi sonsuza dek lekelenirdi. Ve herkes, keşke doktorlar ona Rosenhan Deneyi sırasında gerçekten zorunlu terapi uygulamış olsalardı, diye düşünecekti. Çünkü tam anlamıyla tımarhanelik bir vakaydı.

"İyi misiniz?" diye sordu Palandt, Emma elinde naylon bir poşetle mutfaktan dönünce. "Çok solgun görünüyorsunuz."

"Ne, nasıl, öyle mi? Ah, evet, her ey yolunda. Sadece düşünüyordum."

Ona poşeti uzattı, Palandt masanın başına geçti, Emma ise şöminenin yanında durmaya devam etti.

"Ne hakkında?" diye sordu komşusu, içine tıkıştırdığı her bir ilaç kutusu, bir hışırtı eşliğinde poşet tarafından yutulurken.

Yağmurluğunu çıkarmak isteyip istemediğini sormayı bile düşünemedim, diye düşündü Emma, cılız sırtına bakarken. Aniden aklına bir fikir geldi.

"Ona dokundunuz mu?" diye sordu.

"Anlamadım?"

Palandt ona doğru döndü.

"Telefona," dedi Emma. "Onu hiç elinize aldınız mı?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, evet. Neden?"

"Şey, kocam bir polis."

Bunun oldukça tuhaf bir cevap olması Palandt'ı pek rahatsız etmişe benzemiyordu.

"Öyle mi?"

"Evet. Philipp bu tarz şantaj vakalarıyla çok sık karşılaşıyor," diye yalan söyledi. "Zaten genelde organize suçlarla bağlantılı oluyorlar."

Palandt kısaca öksürdü, ardından şöyle dedi: "Buna hiç şaşırmam. Peşimdeki adamlar kesin bir organize suç örgütüne bağlıdır." Son kutuyu da yerleştirdi ve gitmeye hazırlandı.

Emma önünü kesti. "Bir psikiyatr olarak, tıbbi değerlendirme gerektiren durumlarda ara sıra kocamla birlikte çalışıyorum, bu nedenle işiyle ilgili bazı konularda az çok bilgim var. Ne yazık ki soruşturma faaliyetlerini biraz zora sokmuş oldunuz."

"Parmak izlerim yüzünden mi?" Palandt gözlüğünü çıkardı ve yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu."

"Evet. Şu mafya patronlarının çok iyi avukatları var. Muhtemelen eldiven takmışlardır, bu nedenle telefonun üzerinde şu anda sadece sizin parmak izleriniz vardır."

"Ama bunun bir önemi yok ki numarayı araştırdıkları takdirde telefonun bana ait olmadığı zaten ortaya çıkacaktır," dedi Palandt, yine de sesi biraz tedirgin çıkmıştı.

"Tabii eğer suçlular, sözleşmeli bir telefon hattını kullanacak kadar aptalsa. Fakat bana soracak olursanız, tek kullanımlık bir hat olduğuna eminim."

"Ya."

Palandt ağırlığını sırasıyla bir bacağından diğerine aktarırken, ayaklarının altındaki zemin gıcırdıyordu. Gözleri sıcaklığını korurken yüz ifadesi gerilmişti. Belli ki ayakta durmak ağrılarını tetikliyordu. "Neyse artık. Yine de denemeye değer," deyip gözlüğünü taktı ve artık gerçekten gitmek istediğini belli etti ancak Emma kendini aşıp koluna dokundu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, dikkatli olmanızı öneririm."

Palandt tekrardan durdu. "Neden? Ne olabilir ki?"

"Şöyle söyleyeyim, polisi ararsınız. Ekip gelir, cep telefonunu inceler, aranan numaraları gözden geçirir ancak sonuç olarak hiçbir kanıt bulamaz. Ama polis memurları, numaraları kontrol ettiği için uyuyan yılanı uyandırmış olursunuz Bay Palandt ve nihayetinde, size zaten öfkeli olan ilaç kaçakçılarının daha da öfkelenmesinden başka bir şey elde etmemiş olursunuz."

"Hımm."

Sözleri amacına ulaşmıştı. Palandt'ın kafasını karıştırmıştı.

"Sanırım haklısınız. Başımın daha fazla ağrımasını istemiyorum, bu yüzden işi oluruna bırakacağım. Diğer yandan..." Allak bullak bir halde Emma'nın gözlerine baktı. "Lanet olsun, bunun bitmesini istiyorum. Telefonu almak için kesin geri gelecekler. Hiçbir şey olmamış gibi davranıp her şeyin düzeleceğini umut ederek öylece bekleyemem ki."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Emma, Palandt'a sıkışıp kaldığı bu kısır döngüden çıkmasını sağlayacak bir çözüm yolu sunmayı başaramayarak.

"Onu bana verin," diye öneride bulundu ve konuşurken esnasında bir fikir üretti.

"Size mi?"

"Kocam sayesinde, telefonun kayıtlı olup olmadığını anlamaya yarayan bir hile biliyorum. Her üreticinin gizli bir sistem fonksiyonu vardır."

Elbette bu bütünüyle uydurulmuş deli saçması bir yalandı ama yine de etkili olmuştu.

"Bunu benim için yapar mısınız?"

"Elbette."

O cep telefonunun kime ait olduğunu öğrenmemen için gereken her şeyi yaparım.

Emma kar tanelerinin, sanki seyir halindeki bir arabanın ön camına çarpıyormuş gibi göründüğü pencereye baktı. Kısa bir an için Palandt'dan, telefonu ona getirmesini istemeyi düşündü. Fakat Palandt fikrini tekrar değiştirmeden, bir an önce harekete geçmeliydi.

"Tamam, o halde..." Emma terden ıslanan ve hâlâ nemli olan sabahlığını hafiften çekiştirdi.

"Çıkmadan önce üzerime kalın bir şeyler giyeyim."

33. Bölüm

Bir defasında Arthur ona, ebeveyninin bodruma gizledikleri bir hava durumu şalterinden bahsetmişti. Emma o dönemde hayalî refakatçisinden korkmayı çoktan bırakmıştı, elbette bunda korkutucu kaskını artık takmıyor olmasının da payı vardı. Emma, annesi ile babası fark etmesin diye dolabın içindeki sesle gizlice konuşuyordu.

Arthur'u ilk kez gördüğü o geceden sonra, anne babasının odasına bir daha hiç adım atmamıştı. Gündüzleri bile.

Aynı şekilde annesi de ona uykudan önce masal anlatmak için gelmeyi bırakmıştı. Ta ki bebeğini kaybettiği o güne kadar. Emma nedenini tam olarak bilemese de belli bir süre boyunca bu konuda kendini suçlamıştı. Arthur onu teselli etmiş ve küçük bir erkek kardeşe sahip olamamasının onun suçu olmadığını anlatmıştı. Ayrıca uyku öncesi hikâyelerini anlatan kişi rolünü de üstlenmişti. En azından babası, Emma'nın geceleri dolapla konuştuğunu fark edip ertesi sabah ona çocuk psikiyatrından randevu alana kadar.

Yirmiyi aşkın seanstan sonra babası, kızının nihayet sanrılarından kurtulduğuna sevinmişti. Oysa gerçekte Emma bir arkadaşını kaybetmiş gibi hissediyordu. Ona, mevsimler arası geçiş yapmayı mümkün kılan ve kızlarıyla parka gitmek istemeyen

babaların güneşli bir günü kar yağışıyla değiştirebileceği, hava durumu şalteri gibi eğlenceli hikâyeler anlatan o sesi özlemişti.

Ve bu teori, milyonlarca hediyeyi sadece tek bir gecede dünyadaki bütün çocuklara dağıtmayı başaran beyaz sakallı adamın hikâyesiyle aşağı yukarı aynı ölçüde mantıklı olduğundan, Emma günün birinde o efsanevi şalteri aramaya karar verdi.

Ne yazık ki bulduğu tek şey, kalorifer dairesindeki ana vana olmuştu ve gazı kapatma konusundaki başarısı, evin uzunca bir süre eskisinden çok daha soğuk olmasına yol açmıştı.

Hava durumu şalteri hiçbir zaman bulunamadı. Ne yazık ki. Zira Emma erkenden kararan havayı, dondurucu soğuğu ve özellikle de sokak kapısını kapatıp, sundurmanın altından çıkar çıkmaz sivri dişlerini yüzüne geçiren rüzgârı engelleyecek bir şeye sahip olmayı şu anda da çok isterdi.

"Ne berbat bir hava," diye söylendi, önünde ilerleyen Palandt. Kuş tüyü montunun yakasını kaldıran Emma, ona yetişmekte zorlanıyordu. Komşusunun dik yürüyüşü ve beden kontrolü takdire şayandı. Kanser hastalığına rağmen Palandt'ın geçmişte icra ettiği artistik yeteneğinin etkisi hâlâ sürüyormuş gibi görünüyordu. Emma'ya kıyasla ayaklarını sürüyerek tedirgin ve küçük adımlarla ilerlemiyor, dayak yemiş bir köpek gibi iki büklüm vaziyette kar yığınlarıyla cebelleşmiyordu. Palandt, ilaçların olduğu poşeti bir elinden diğerine aldı ve omzunun üzerinden geriye baktı: "Gerçekten çok naziksiniz. Ama bunu benim için yapmak zorunda değilsiniz."

Siz, kime ait olduğunu öğrenmeden, cep telefonumu geri almak mı? Tam aksine, buna ne denli zorunlu olduğumu bir bilseniz.

Elbette "istek" diye bir şeyden söz etmek mümkün değildi. Bugün kâbus dolu dış dünyaya bir kez bile maruz kalmış olması

Emma için zaten yeterince kötüydü, kastettiği şey ise hava koşulları değil, caddeler, sokak lambaları ve *yabancı insanlardı!*

Diazepamın etkisi azalmaya devam ediyordu, bu sayede artık sürekli esnemekten kurtulsa da yeniden korkunun esiri olmuştu.

Park halindeki her aracın arka koltuğunda bir gölge bekliyordu. Sokak lambalarının ışığı, yürüdüğü yolun yanlış bölümlerini aydınlatıp tehlikelerle dolu koca bir dünyayı karanlıkta bırakıyordu. Karları savuran rüzgâr ise sadece, onu tehlikelere karşı uyarabilecek sesleri yutmak için bu denli gürültülü esiyordu. Korunmasız kulaklarının çevresinde gerçekten öylesine güçlü bir rüzgâr esiyordu ki (Emma aceleden bu kez başını örtmeyi unutmuştu) diğer zamanlarda Heer Caddesi'nin her yerinden yayılan trafik gürültüsünü bastırıyordu.

Sahibinin temkinli davranıp mıcır döktüğü, köşe başındaki bir evin açık duran araba girişinden geçtikleri sırada Palandt, Emma'nın ödünü kopardı. Arkasını dönüp yüksek sesle şunu sordu: "Evime daha önce hiç gelmiş miydiniz?"

Emma ona bakmak için başını kaldırma hatasında bulundu, bu nedenle üzeri karla kaplı çukuru fark etmeyip tökezledi. Dizine kadar çıkan ani bir ağrı hissedip ellerini havaya kaldırdı ve dengesini kaybetti. Ardından bir halka, tıpkı sert bir kelepçe gibi bileğini sardı, kaba bir kuvvet tarafından öne doğru çekildikten sonra ise onu aynı şekilde sarmalayan sert bir şeye çarptı.

Palandt!

Emma'yı kolundan yakalayıp kendine çekmiş ve bunu yaparak onu düşmekten kurtarmıştı.

"Teşekkür ederim!" dedi Emma, rüzgârın sesine göre fazla sessiz ve görünüşe göre gücünü fazla küçümsediği komşusunun kemikli kollarında olmanın verdiği tedirginlikle. Cebindeki neşteri yokladı ancak onu kışlık montunda bulamayacağını anlayınca

yüksek sesle iç çekti. Neşter şu anda, yerine kuş tüyü montunu giymeden önce düşünmeden nemli sabahlığını içine tıkıştırdığı, bodrum katına inen merdivenin üstünde, çamaşır sepetinin içinde duruyordu.

Silahsızım, diye düşündü.

Ve bu düşünceyle birlikte korkuları daha da güçlendi.

Sanırım bu pek de iyi bir fikir değildi. En iyisi ben eve geri döneyim. Arkasını dönüp eve koşmadan önce ona söylemek istediği şey buydu.

"Bu gerçekten de... kıl payıydı," tek söyleyebildiği, bu olmuştu.

Acı, korku ve elbette soğuk nedeniyle gözleri yaşarmıştı. Suyun, göz merceğinin üzerinde donup kalmasından korkan Emma, gözlerini kırpıştırdı.

"Anneme demek istemiştim," diye sorusunu tamamladı Palandt, Emma dengesini tekrardan sağlayınca onu tutmayı bıraksa da ilk kez denge tekerleklerini takmadan bisiklet kullanan çocuğunun yanında duran bir baba gibi ellerini koruyucu bir şekilde uzatmayı sürdürdü.

"Annem burada yaşarken onu hiç ziyaret ettiniz mi?"

Emma başını salladı.

"Hiç şaşırmadım," dedi Palandt, Emma yanılmıyorsa kısık sesle gülüyordu ancak rüzgâr, diğer her şey gibi bu sesi de yutmakta gecikmedi. "Oldum olası yalnızlığı severdi."

Geriye kalan çok az yolu hiç konuşmadan yan yana yürüdüler, ta ki Emma kendini bugün ikinci kez, kapısında 16a yazan evin önünde bulana kadar. Üstü kapalı merdivenleri ikinci kez çıktıktan saniyeler sonra evin içini ilk kez aydınlıkta görecekti.

"Üzgünüm ama benim evim, sizinki kadar keyifli bir yer değil," diye özür diledi Palandt, Emma'nın kuş tüyü montunu almaya yeltendiği sırada, ancak Emma hâlâ üşüyordu.

Duvarda asılı duran cıvalı, eski bir termometreye göre koridorun ısısı on altı dereceyi bile bulmuyordu. Palandt'ın da kabul ettiği üzere diğer odalarda da durum farklı değildi.

"Ne yazık ki mali kaynaklarım, tüm odaları sürekli ısıtmama olanak tanımıyor. Ama oturma odasına geçip şöminenin önüne oturabiliriz, ben de bize çay yaparım?"

Emma teşekkür edip teklifi kararlı bir şekilde reddetti. "Cep telefonunu getirecek misiniz?"

"Evet, tabii, elbette. Bekleyin lütfen."

Palandt ilaç poşetini bir konsolun üzerine bıraktı ve koridorun solunda kalan bir kapıdan çıkıp banyo olduğunu tahmin ettiği bir odaya girdi.

Cep telefonumu orada mı tutuyor?

Emma kısa süreli yalnızlığını, koridora bir kez daha göz gezdirmek için kullandı.

Postalar artık sokak kapısının önünde, zeminin üstünde durmuyordu, portmanto ise hâlâ boştu. Tahminince Palandt'ın kemoterapi peruğu için düşünülmüş olan strafor peruk mankeni de aynı şekilde.

Tavanda sallanan eski ampulün ışığında, canlı izlenimi veren bir gölge oluşturuyordu. Emma biraz daha yaklaştı ve açık renkli bir şeyin parladığını gördü; bütünüyle mat olan yüzeyin üzerinde küçük bir pırıltı vardı.

Elini uzatıp straforun pürüzlü yüzeyinde gezdirdi ve ardından parmaklarına baktı.

Olamaz, diye bağırdı içinden. Elini göğsüne vurdu, ardından kalçasına sürttü, ceketini kullanmayı denedi fakat saç teli, peruk mankeninden topladığı *uzun, sarı, KADIN SAÇI,* parmaklarından bir türlü ayrılmak istemiyordu.

"Her şey yolunda mı?" dediğini duydu, banyodan dönen Palandt'ın. Emma ona doğru döndü; camla çevrili gözlerine zorlama gülümsemesine ve bir buzdolabı poşeti tutan, daracık lateks eldivenler içindeki ince parmaklarına.

34. Bölüm

"Bunları lavabonun altındaki dolapta buldum," dedi Palandt, başta gülümsüyorken hemen sonrasında gözleri doldu. "Üzgünüm," deyip burnunu çekti. "Annemi hatırlayınca hep duygusallaşıyorum. Artık o kadar uzakta ki."

Ellerini kaldırıp ameliyat eldivenleri içindeki parmaklarını oynattı. "Annem peruklarının rengini değiştirirken hep bunları kullanırdı."

Emma'nın içinden bağırmak geliyordu fakat korkunun sanki parmakları vardı ve tam şu anda boynuna dolanmış, nefesini kesiyorlardı.

"Benden farklı olarak o, bu gür saçlı şeyleri takmayı seviyor."

Palandt hızlı adımlarla koridorda ilerleyip poşetin durduğu konsolun yanına gitti. Yağmurluğu, attığı her adımda gıcırdıyordu.

Emma geriledi, korunmak için göğsüne bastırdığı ellerinin altında kalbi deli gibi çarpıyordu. Palandt şu anda çıkış yolunu kapattığı için, başka kaçış olanakları bulmak için etrafına bakındı. Ya da kesin gözüyle baktığı bir saldırı karşısında kendini savunabileceği bir silah. *Kıyafet askılığı mı?* Fazla ağır, ayrıca duvara sabitlenmiş. *Strafor peruk mankeni?* İşe yaramaz, fazla hafif.

Soldaki kapı? Biraz şans ve çok daha az korkuyla belki mutfağa kadar gitmeyi başarabilirdi ama Palandt onu saçlarından yakalayıp geri çekmeden, zamanında ulaşabileceği bir bıçak bulacağını

kim söylüyordu? Ne de olsa bir erkek eli tarafından tutulacak kadar uzamışlardı.

"Şunu tutar mısınız lütfen?"

Emma korkuyla irkildi.

Elinde bir parça naylon hissetti, küçük bir poşet. Palandt buzdolabı poşetini eline sıkıştırmıştı ve yeniden konsolun yanına gidip en üst çekmecesini açtı.

Yüzünde memnun bir ifade ve kurumuş dudaklarla arkasını dönmesi fazla uzun sürmedi. Elinde Emma'nın telefonu vardı.

"İşte buradaymış."

Neşeli bir tavırla telefonu işaret etti. Emma'nın şaşkın bakışlarını yanlış yorumlamış olmalıydı ki şöyle dedi: "Evet, biliyorum. Daha önce telefona dokunduğum için herhalde eldivenlerin artık bir anlamı yoktur ama en azından üzerine yeni parmak izleri eklenmeyecek. İzin verir misin?"

Elini işaret etti.

Emma, buzdolabı poşetini tutan parmaklarına baktı.

Palandt poşeti, cep telefonunu içine yerleştirebileceği şekilde tutmasını istedi.

"Delillere böyle yapılıyordu, yanılıyor muyum?" diye sordu Emma'ya ve duraksadı. "Peki onu ne zaman inceler?"

Emma gergin bir şekilde gözlerini kırptı ve kontrolsüzce titremeye başlayan alt dudağını ısırdı.

Panik hissi, görünmez bir canavara benziyordu. Dolapta ya da yatağın altında gizlenmediğine emin olsanız bile, çarpan bir kalple, belli bir süre daha karanlıkta öylece yatar, huzura güvenemezdiniz.

"İncelemek mi?" diye sordu Emma, bir an için Palandt'a söylediği yalanı unutup. Yüzü ter içindeydi ama görünüşe göre Palandt,

kocaman gözlüğüne rağmen bunu görmüyor ya da Emma'nın alnında yavaştan eriyen kar kalıntıları olduğunu sanıyordu.

"Şu özel fonksiyon," diye hatırlattı ona. "Hani telefonun kime ait olduğunu belirlemeye yarayan..."

Aniden susup elektrik çarpmışçasına titredi. Bu istemsiz tepki, sağ elindeki titreşim ve parıltıyla oldukça uyumluydu.

Cep telefonu.

Aniden ışık saçan cihaz, Palandt'ın lateks parmaklarının arasında titreşmeye başladı, Emma'nın komşusunun, ekranda gördüğü şeyi yorumlaması biraz zaman aldı: İki kişi. Bir adam. Bir kadın. Samimi bir şekilde yan yana oturuyor. İçten bir gönül bağıyla, bir parça patates köftesini birlikte yerlerken bir restoranda habersizce fotoğraflanmışlar. Bu, Philipp'in aradığını haber veren, patates köftesi fotoğrafıydı!

35. Bölüm

Bilginin ağırlığı, zil sesinin dördüncü ve beşinci aralığında Palandt'ın bilincine işledi.

"Bu da ne demek..." diye sordu sessizce. Emma iki elini birden ona doğru uzattı ancak bu defa geri çekilen Palandt olmuştu.

"Bunu açıklayabilirim." Telefonu almaya çalıştı ama Palandt elini geri çekti.

"Siz?" İşaret parmağını doğrudan ekrana vurdu. Ruh hali yine değişmişti. Palandt bir anda kendini kaybetmişti. Ancak bu defa hissettiği yoğun öfke, az önce Emma'nın oturma odasında olduğu gibi şantajcılara değil, Emma'ya yönelikti.

"Bu sizsiniz!"

Emma başıyla onayladı. "Evet, ama düşündüğünüz gibi değil!"

"Buraya mı geldiniz?"

"Evet..."

"Evime izinsiz mi girdiniz?"

"Hayır..."

"O halde yatak odasında duyduğum ses, sizin sesinizdi!"

"Evet, ama..."

"Çığlık atan da sizdiniz..."

"Evet."

"Beni ölümüne korkutmaya çalıştınız!"

"Hayır."

Emma'nın söz dağarcığı, telefondaki fotoğrafı yanlışlıkla çeken küçük çocuğunki kadar daralmış ve kendini ifade etmekte güçlük çekmesine neden olmuştu.

Ve tehlikede olmama?

Palandt'ın gözlerindeki ifade belirgin biçimde değişmişti. Yaşını başını almış ve ağır bir hastalıktan muzdarip olmasına rağmen sevgi dolu bir amcayı andıran halinden eser kalmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla "bambaşka bir yerdeydi."

"Neden hepiniz beni rahat bırakmıyorsunuz?" diye bağırdı.

Hepiniz mi?

Emma elinden geldiğince durumu kurtarmaya çalıştı ve eskiden hastaları seans esnasında sinirlendiğinde yaptığı gibi sakin ve sıcak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Lütfen açıklamama izin verin."

Palandt onu dinlemiyordu bile. "Nerelerde dolaştınız?" diye sordu yüksek sesle. "Dışarı da çıktınız mı?"

Palandt ona yaklaştıkça Emma söylediklerini anlamakta daha çok zorlanıyordu.

"Dışarı mı?"

"Bahçeye. Onu buldunuz mu?"

"Neyi buldum mu?"

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı ve Emma'ya ilk darbeyi indirdi. Yüzünün ortasına bir tokat attı. Yaptığı şeye bir an için kendisi de şaşırdı, Emma sakinleştiğini umut eder gibi olduysa da bunun tam aksi gerçekleşti. Daha da saldırganlaştı, tıpkı ısırma güdüsüne karşı koymayı bırakan bir dövüş köpeği gibi. Emma'ya daha da yüksek sesle bağırmaya başladı, yumruk haline getirdiği elleriyse, başının üzerinde savruluyordu.

"Elbette onu buldunuz. Paketi de zaten bu yüzden açtınız, haksız mıyım? Beni denetlemek için. Ama bu iş böyle yürümez. Bu hiçbir işe yaramayacak!"

Emma daha da geriye gitmek istedi fakat sırtı çoktan duvara yaslanmıştı. Palandt onu omuzlarından yakaladı.

"Hapishaneye girmeyeceğim. Asla!"

Onu sarstı. Emma bir bebek olsaydı, ömür boyu beyin hasarıyla yaşamayı göze almak zorunda kalırdı, onu bu denli sert sarsmıştı. Ardından, ani şekilde başlayan başka bir öfke patlaması esnasında onu duvardan itti. Emma sendeledi ve ayaklı askılığa tutundu ancak duvara baştan savma bir şekilde sabitlenmiş olan askılığın vidası yerinden çıkınca, onunla birlikte yere devrildi.

"Seni lanet kadın," diye bağırdı Palandt, kendini bütünüyle kaybetmişti. Emma'ya bir tekme savurdu. Ona doğru eğilip saçlarını yakaladı ancak fazla ıslak olduklarından, *belki de fazla kısa*, avucundan kaydılar, Emma dirseğini arkaya savurdu. Acı verici bir biçimde başka bir kemiğe isabet etti, çenesi ya da şakağı olabilirdi. Hiçbir fikri yoktu çünkü arkaya değil, sadece ileriye bakıyordu ancak önünde uzanan koridor yanlış yöne, evin daha da içine çıkıyordu.

Onu ayak bileğinden kavrayan (anlaşılan kendi de askılığa takılıp düşmüştü) ve delice sözler haykıran adamın evine: "Bunu yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Hiç param yok! Neden bunu kimse anlamıyor? Neden beni sadece rahat bırakmıyorsunuz?"

Emma arkaya bir tekme savurup ayağını Palandt'ın suratına geçirdi, ardından arkasını döndü ve iki büklüm halde yere yığıldığı sırada burnundan fışkıran kanı gördü.

Buna rağmen Emma'yı bırakmadı ve tökezlemesine neden oldu. Düşerken bir tekme daha savuran Emma, ön dişlerinden

birini kırdı ve bu hamleyle nihayet beklediği başarıyı elde etti: Onu serbest bıraktı ve inleyerek ellerini, kanayan yüzüne kapattı. Emma emekleyerek kapıya kadar ilerledi, nereye açılacağını biliyordu çünkü saatler öncesinde de önünde durmuştu.

Kapı koluna tutunup kendini yukarı çekti, korku ve nefretin birleşiminden oluşan kendi bağrışını duydu, bir silah bulmak için mutfağa gitmeyi düşündü, kendini savunmak için değil, *buna bir son vermek için.*

Fakat sonra Palandt'ın arkasında, sokak kapısında bir gölge gördüğünü sandı. Gözyaşlarından ıslanmış yüzünde bir esinti hissetti, Palandt'ın tekrardan ayaklanıp ağzındaki kanlı salyayı sildiğini gördü. Kuduz bir tilkiyi andıran bakışlarıyla Emma'ya bağırdı: "Pis fahişe, hayatımı mahvedemeyeceksin!"

Emma hızlı bir hamleyle kapıyı açıp aynı hızla tekrar kapattı, duvardan aşağıya dik dik bakan atların bakışları altında koşarak kanepenin yanından geçti ve cam teras kapısına ulaştı. Emma hâlâ sıkışmış durumda olup olmadığını anlamaya çalışmakla vakit kaybetmek istemedi, hem gürültü çıkarmamak gibi bir derdi de yoktu. Bu nedenle kapının yanındaki biçimsiz şemsiyeliği aldı, onu tüm gücüyle havaya kaldırırken belinin kasılmasını umursamadı ve ucuz labrador heykelini cama fırlattı.

Şangırtı bir çığlığı andırmıştı ama bu muhtemelen bir yanılsamaydı, aşırı baskı altındaki zihninin verdiği yanlış bir sinyal. Emma sırtını bahçeye döndü, kollarıyla yüzünü korudu ve geri geri dışarı çıkmaya çalışırken, çerçevede kalan cam kırıkları kuş tüyü montunu kesti.

Koşarak terası geçti ve arka bahçeye çıktı, bilek hizasındaki kara gömüldü, evin çevresinden dolanıp caddeye koşmak için sağa gitmek istedi fakat o taraftan gelen bir erkek sesi duydu. *Palandt'ın sesi değil, belki de suç ortağıdır?*

Böylece dümdüz koşmaya devam etti, amacı bahçenin sonundaki çiti aşıp arazilerin arasındaki toprak yola sapmaktı. Çoğu çevre sakini tarafından köpek tuvaleti olarak kullanılan bu yararsız patika, şu anda ona kurtuluşunu vadediyordu.

Ancak öyle olmadı.

Arkasını döndü ve Palandt'ın sadece birkaç kol boyu uzaklıkta olduğunu gördü.

Ayak izleri ve kuş tüyleri yolunu işaretlerken, Palandt ardında kanlı bir iz bırakıyordu.

Yüzüne indirdiği darbeyle, peruğunu yere savurduğunu tahmin ettiği kel başını gördü ve bir an için onu neden bu kadar iyi görebildiğine şaşırdı.

Ardından ışık kaynağını fark etti. Anlaşılan bahçe lambalarında hareket sensörleri vardı, evi ve bahçeyi oğluna *(Berber'e?)* bırakmadan önce, bakımlarına her daim özen gösteren annesinden kalan bir ayrıntı.

Emma arkasında Palandt'ın sesini duydu, öfkesini ensesinde hissetti ve karlı zemindeki ışıkları takip etti. Gri bir bahçe kulübesine gidiyorlardı.

Yapmalı mıyım?

Sadece evet ya da hayır, doğru ya da yanlış vardı. Artı ve eksileri tartacak zaman yoktu. Emma'nın kulübede karar kılmasının sebebi muhtemelen çitten kayıp gücünü yitirmesi ve Palandt'ın onu yakalayıp yarı yoldan aşağıya çekmesinden duyduğu korkuydu. Belki de aslında bir karar vermiyor ve tereddüt anında kilitlenebilir bir kapıyı açık bir araziye yeğleyen, doğuştan gelen bir hayatta kalma içgüdüsünü takip ediyordu.

Tabii kulübenin kilidi *varsa.*

Emma mazot, ıslak karton ve dezenfektan birleşiminden oluşan keskin bir koku aldı. Bir şey daha vardı. Araba parfümü ve bayat ciğer ezmesi karışımı bir koku.

Bahçe kulübesinin ince alüminyum kapısını çarparak kapattı ve anahtarı bulmaya çalıştı. Ne kilidin ne de kapı pervazının üstünde vardı, gerçi yarı karanlıkta kendi elini bile görmekte zorlanıyordu çünkü dış aydınlatmasından içeriye, kir içindeki küçük kapı penceresi nedeniyle sadece birkaç ışık huzmesi sızıyordu.

Ne var ki Emma'nın emrinde, seksen bin vat gücünde bir arama projektörü olsaydı bile, odayı araması mümkün olmayacaktı. Nefes almak için bile zamanı yoktu.

İçe doğru açılan kapı, Palandt'ın yumrukları altında sarsılıyordu. Emma kapıyı ince bir sürgüyle kilitleyebilmişti ama bu sadece kapının rüzgâr nedeniyle açılıp kapanmasını önlemeye yarardı. Fiziksel bir saldırı karşısında fazla dayanması mümkün değildi.

"Dışarı çık!" diye bağırdı Palandt. "Hemen çık oradan!"

Tüm beden ağırlığını kullanarak kapıya çullanıp onu kırması sadece an meselesiydi. Emma'nın, kendi ağırlığını kullanarak girişi koruması imkânsızdı.

Önüne bir şey itmeliyim.

Odanın içinde gezinen bakışları, kirli bir çalışma tezgâhını, metal bir rafı ve asker yeşili bir sandığı atladıktan sonra, bir biyolojik atık bidonunda durdu. Üzerinde BSR* logosu bulunan ve "BİO" yazısındaki İ harfi yerine bir havuç resmi kullanılmış olan iki yüz kırk litrelik bir çöp bidonu. Kapağının üstünde bir alet çantası vardı.

Emma çantayı yere fırlattı ve şansına içi oldukça dolu olan bidona uzandı. Tekerlekleri olmasına rağmen çok zor çekiliyordu

* Berlin Temizlik İşleri Müdürlüğü. (ç. n.)

ama nasıl olsa sadece birkaç santim mesafe vardı, hem *belki şansım yaver gider ve bu şeyin boyu, kapı kolunun altına sıkıştırabileceğim... "Kadaaaaaaaaarrr!"*

Düşünceleri yerini bir haykırışa bırakmıştı çünkü geç kalmıştı. Bidonu ileri itmekte yeterince hızlı olamamış ve kaybettiği değerli zamanı Palandt'a bırakmıştı.

Palandt kapıya öylesine güçlü bir şekilde omuz atmıştı ki kilidi kırıp kulübenin içine düşmüş ve Emma'yı kenara itmişti.

Dirseği Emma'nın mide boşluğuna geldi, nefesi kesildi, gözleri kararda ve aslında önlenemez olan düşüşünü yine de engellemek için, başlangıçta nereden geldiğini bilmediği bir kulpa tutundu ama sonra, soğuk plastiği hissedince, kenetlendiği şeyin, kendisiyle birlikte yana devrilen atık bidonu olduğunu fark etti.

Düşerken başını alet çantasına çarptı ancak bayılmadı. Yukarı baktı ve kulübe çatısının hemen altında sallanan bir dolu araba kokusunu görünce bağırmak istedi. Ardından Palandt'ı, elinde maket bıçağına benzer bir şeyle karşısında görünce bu defa gerçekten bağırdı.

Aynı anda, bilincini değil ama aklını yitirecek gibi hissetmesine neden olan pis bir kokunun içinde yüzüyor olmasının yanı sıra bu durum "yüzmek" sözcüğünün ikinci anlamını da neredeyse karşılıyordu.

"Hayıııııır!" diye bağırdığını duydu Palandt'ın. Belli ki aklı, Emma'nın şu anda gitmeye hazırlandığı zihnin tarafsız bölgesine çoktan varmıştı.

Tanrım, yardım et! Lütfen, sevgili Tanrım, bitmesini sağla!

Emma bidondan beton zemine taşan koyu kıvamlı, kokuşmuş suyun içinde yatıyordu. Etrafa tatlımsı bir çürük kokusu yayan ve insanda kusma isteği uyandıran atık suyunda.

Emma kusmak istedi ama başaramadı.

Alt baldırı gördüğünde bile.

Ayaklı ama dizsizdi, ön ve arka kemiğin üzerinde çok az miktarda deri kalmıştı, onun yerine her yerini kurtçuklar sarmıştı. Sümüksü kurtçuklar, çürümüş atık ve başka ceset parçalarıyla birlikte bidondan dökülen, parçalanmış uzuvlara yerleşmişlerdi.

36. Bölüm

Ölümün tadı her nefesle birlikte kendine bir yol açıp Emma'nın ciğerlerine doluyor, en tiz çığlık ya da en berbat öksürükle dahi defetmesi imkânsız bir kanca gibi oraya saplanarak en ücra bronşlara yerleşiyordu. Emma, içinde bulunduğu bu durumdan canlı kurtulmayı başarsa bile ki bu pek olası görünmüyordu, ruhunun derinliklerinde bir yerlerde sonsuza dek bir iz kalacaktı; bir dehşet tohumu, korkunç kâbusları besleyen, verimli bir toprak.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Palandt, ağlamaklı bir şekilde. Emma "onu"* demekle, cesedi mi yoksa cesedin cinsiyetini mi kastettiğini bilemezdi çünkü ölüme bu kadar yakın olduğu şu saniyede, kemikli ayağın ve ondan sarkan yarı çürümüş alt baldırın bir kadına ait olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu. Tıpkı maket bıçağını ona doğru sallayan Palandt'ın Berber olduğundan şüphesi olmadığı gibi.

Emma'nın sonu gelmişti. Hâlâ alet çantasının yanında, ıslak zeminde oturuyordu. Bu arada o da silahlanmıştı, kargaşa sırasında eline geçen ilk şeyi alet çantasından çekip çıkarmıştı, uzundu ve ele güzel oturuyordu, hatta sivri uçlu, keskin tırtıkları vardı, peki ama bir dekupaj testeresi ne işine yarayacaktı?

---

* Almancada "o" zamiri ismin cinsine göre değişir. Almancada ceset anlamına gelen *"Die Leiche"* dişil cins bir kelime olduğundan onun da zamiri kadınlar için kullanılan dişil *"sie"* zamiridir. (ç. n.)

Onunla Palandt'ın bacaklarına vurdu fakat kalın pantolonundan ötürü adam bunu neredeyse hiç hissetmedi bile.

"Bu yaptığının cezasını çekeceksin," diye bağırdı ve maket bıçağını saran yumruğunu doğrudan yüzüne indirdi. Emma'nın başı geriye savruldu, sonunda bilincini yitirmişti, testereyi yere düşürdü ancak başını ikinci kez alet çantasının köşesine çarpınca hissettiği acı nedeniyle çelişkili bir biçimde tekrar ayıldı.

Emma kan tadı aldı. Kafa derisinde sanki bir yırtık oluşuyormuş gibi hissetti. Palandt'ın yumruğunu saçlarının arasında duyumsadı. Bir çatırtı duydu, gözlerini açtı ve göz bebeklerinin hemen üstünde dolaşan maket bıçağını gördü. Bıçağın ucu ile göz merceği arasındaki mesafe yok denecek kadar azdı.

Kafa derimi yüzüyor, diye düşündü ve Le Zen'i hatırladı... *Defol buradan. Yoksa çok geç olacak...* İçinden ağlamak gelmişti, bu dünyadan ayrılırken yanında götürdüğü son şey bu korkunç görüntü olmamalıydı.

Bundan çok daha güzel ve yaşamaya değer olan o kadar çok başka an vardı ki. Sabahları uyandığında Philipp'in buruşmuş olan derisi mesela, yüzüne baskı yapan yastığın, yanağında bıraktığı o dalgalı desenin görüntüsü.

Çocuk yapma denemelerine henüz yeni başladıkları sırada, bir süreliğine tuvalet masasının üzerinde duran, kuzu derisinden bebek botları; cinsiyetinin ne olacağını bilmediklerinden açık kahverengiydi.

Bir televizyon programı hakkında yaptıkları saçma bir tartışmanın ardından (Philipp'in eğlenceli, Emma'nın ise onur kırıcı bulduğu) Philipp'in şirket arabasına attığı tekmenin ardından, kapısında oluşan çıkıntı dahi, evet, zaman zaman öfkesini kontrol edemediğini kanıtlayan bu olay bile, Le Zen'deki aynadan daha iyi bir son resimdi.

Lanet olsun, ölmek istemiyorum. Bu şekilde değil.

Palandt elini havaya kaldırdı ve bıçağı sapladı.

Emma tam da şu anda, haftalardır ilk kez korku ve endişe hissetmiyor olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü, muhtemelen içten içe endişelendiği kadar paranoyak olmadığını nihayet kanıtladığı için. Belki de pes etmişti. Şaşırdığı bir başka şey ise ölümün bu denli acısız gerçekleşmesiydi.

"Demek bu şekilde oluyormuş," diye düşündü alnı yarılıp gözlerinin önünde kandan bir şelale oluşmaya başladığında. Palandt, kırmızı bir perdenin ardında kaybolmuştu.

Emma gözlerini kapattı, kendi nefesinin sesini duydu ancak bu ses ondan gitgide uzaklaşıp derinden gelen, boğuk bir haykırışa karıştı.

Palandt'ın sesi, ikinci hamleyi yapmak için doğrulduğundan beri değişmişti. Sanki kilo almış gibi kalınlaşmıştı.

"Emma!" diye bağırdı biraz uzaktan, bedenine dayanılmaz bir ağırlık çöktüğü sırada.

Başı güçsüz bir biçimde alet çantasından yuvarlanarak yana düştü, gerçek dışı bir an için koptuğunu sandı, ardından ölüme yakın bir deneyim yaşadı ve Palandt'ın ondan uçarak uzaklaştığını gördü.

Daha az öncesine kadar (nedenini Tanrı bilir) üzerinde yatan ve göğüs kafesine yaptığı baskı nedeniyle onu nefessiz bırakan komşusu, ondan gitgide uzaklaşıyordu.

Yoksa ben mi ondan uzaklaşıyorum?

Emma'nın gözleri bir ışık gördü, hep anlatıldığı gibi uzaklarda değil, yakındaydı, göz kamaştırıcıydı ve çevresi kırmızıydı. Doğrudan gözlerine vuruyordu.

Sonra ışık yana doğru hareket etti. Herhalde şimdi, ölümün gerçekleştiği ve yaşam boyu en çok değer verdiğiniz insanları

son kez gördüğünüz bölüm başlıyordu, gerçi Emma karşısında ilk olarak neden özellikle bu adamı gördüğünü anlayamamıştı:

"Salim?" dedi.

Yanında diz çöken.

Onu duyup duymadığını soran.

Ona elini sıkmasını söyleyen.

Son sanrısı değil, ilkyardımı olan adam.

Ve Palandt'ı etkisiz hale getirmek için kullandığı el fenerini Emma'nın gözlerine tutan postacıya. Komşusu şimdi, kadın cesedinin olduğu atık bidonunun yanında yatıyor ve Emma'nın, kendi adına çoktandır emin olduğu kadar ölü görünüyordu.

"Her şey düzelecek," dediğini duydu Salim'in ve bu yalanla birlikte bilincini yitirdi.

37. Bölüm

Karın pantolonuna işlediğini ve iç çamaşırını ıslattığını hissediyordu fakat hava o kadar berrak ve tazeydi ki hiçbir kuvvet Salim'in onu götürdüğü plastik bahçe bankından kalkmasını sağlayamazdı.

Bulunduğu yerden her tarafı görebiliyordu: postacının, kemerini kullanarak kapısını kilitlediği kulübeyi, arkasında her an Palandt'ın yüzünün belirmesini beklediği, kapı aydınlatmasının (yapı marketten alınmış ucuz bir lamba) altındaki küçük pencereyi. Oysa Salim onu, uzun bir süre ayağa kalkamayacağı konusunda ikna etmişti.

"O pisliğin işini bitirdim!"

Salim'in kendisi şu anda görünürlerde yoktu. İkinci kez kulübenin çevresini dolaşırken, kara gömülen çizmeleri, sesli bir biçimde gıcırdıyordu.

"Başka çıkış yok," dedi memnun bir şekilde, tekrardan köşede belirince. "O kaçık, elimizden kurtulamaz."

Tabii kendine bir tünel kazmadığı sürece, diye düşündü Emma fakat zemin, beton kadar sertti ve altındaki toprak hiç şüphesiz donmuş olmalıydı. Buna rağmen kendini güvende hissetmiyordu. Ve bunun tek sebebi, alnındaki kesiğin acısını artık adamakıllı hissediyor olması değildi.

Kanamayı durdurmak için mavi renkli bir bezi alnına bastırıyordu, Salim onu arabasının iç camlarını temizlemek için kullanıyor olmalıydı çünkü cam temizliğinde kullanılan deterjanlar gibi kokuyordu ancak mikrop kapmak, şu anda dert edindiği son şeydi.

"Neden?" diye sordu Salim'e. Epey uzaktan, bu saatlerde çoğunlukla eğlence peşinde olanların bindiği hızlı trenin sesi duyuluyordu. Isınmak için önce bara ya da doğrudan bir partiye gitmek için şehir merkezine giden yeni yetmeler ve gençler.

"Onun bunu neden yaptığını bilmiyorum. Birlikte onun evine girdiğinizi gördüm Bayan Stein, bu bana biraz tuhaf geldi. Tökezledikten sonra sanki onunla gitmeye pek istekli değilmişsiniz gibi görünüyordunuz."

"Kastettiğim bu değildi." Emma başını salladı ve Salim'in cep telefonuyla çağırdığı polislerin ne zaman geleceğini düşündü.

"Neden geri döndünüz? Mesainiz biteli çok oldu."

Son mesainiz!

"Nasıl? Ah, evet." Salim'in yüzünde suçlu bir ifade belirdi.

"Samson yüzünden," dedi sıkılgan bir şekilde, Emma ise veterinerin, laboratuvar sonuçlarını bildirmek için henüz aramadığını hatırladı.

Belki de aramıştır?

Boğuşma esnasında onu ikinci kez elinden düşürdüğü için hâlâ Palandt'ın evinin koridorunda duran telefonunun mesaj kutusunda muhtemelen Doktor Plank'ın da bir kaydı vardı.

"Emin değilim ama sanırım korkunç bir hata yaptım," dedi Salim ve ağzından iri buhar bulutları çıkardı.

"Samson'u zehirlediniz!"

Emma'yı şaşırtarak itiraz etmek yerine endişe içinde şunu sordu: "O halde durumu kötü, öyle mi?"

Çenesindeki sakalı kaşıdı ve mümkün olsa kendini tokatlayacakmış gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Dinleyin lütfen. Gerçekten çok üzgünüm. Korkarım zavallıcığa, her zaman sol cebimde taşıdığım köpek kurabiyesi yerine, sağ cebimdeki çikolatayı verdim."

Çikolata.

Elbette!

Çok küçük miktardaki kakao tozu dahi köpekler için öldürücü olabiliyordu.

Emma bunu öğrenince, teobromin zehirlenmesinin tipik belirtilerini daha iyi ayırt edebildi: Kramp. Kusma. Kayıtsızlık. İshal.

Belli ki Samson'un bünyesi çikolataya çok ciddi bir tepki vermişti.

"Bunu evde üzerimi değiştirdiğim sırada fark ettim."

Salim kendini işaret etti. Postacı üniforması yerine vücudunu saran motosiklet kıyafetleri giyiyordu; olmazsa olmaz Harley ceket, deri pantolon ve bunlarla uyumlu, çelik burunlu çizmeler.

"Telefon numaranızı bilmiyordum, rehberde de kayıtlı değilsiniz, bu nedenle geri dönmeye karar verdim."

Dövmeli elleriyle kulübeyi işaret etti.

"Ama burada böyle bir şeyle karşılaşmayı elbette beklemiyordum."

Üzgün bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Herhalde şanssızlığın içindeki şans dedikleri bu olsa gerek, öyle değil mi?" diye sordu ve kemerden kilidi kontrol etmek için bir kez daha kulübeye gitti.

Aynı anda devriye lambasının açık mavi ışıkları, akşam karanlığında parıldamaya ve bir diskodaki dans pistini aydınlatan projektörler gibi, arka bahçedeki karın üzerinde ışık oyunları oluşturmaya başladı.

Polisler gelmişti.

Sirenleri çalıştırmadan, sadece uyarı sistemini etkinleştirerek ve bir ordu dolusu destek gücüyle.

Üç devriye arabası ve içinden siyah üniformalı dört özel harekât polisinin indiği polis minibüsü.

Fazla ince bir takım elbise, deri ayakkabılar ve ceketinin üzerinde bir trençkot bile olmadan, silahsız bir şekilde önden ilerleyen sivil kıyafetli bir polisin önderliğinde, araç girişinden yukarıya, bahçeye doğru koştular.

"Burada neler oldu böyle?" diye sordu sivil polis, Emma'nın yanına gelince, Emma bir an için onu gördüğüne inanamadı.

"Teşekkür ederim," dedi ve banktan kalkıp Philipp'in boynuna sarıldığı anda gözyaşlarına boğuldu.

38. Bölüm

Emma'nın hayalinde, siyah kar maskeli adamlar, sıralı bir şekilde kulübe kapısının önündeki yerlerini aldılar.

Silahlarını doğrultmuş dört adam.

Kaslı bir vücut geliştirici olan en ufak tefekleri (üniformasının altından anlaşıldığı kadarıyla), tahmininee en önde duruyordu ve kemerden kilidi, dövüş bıçağıyla çoktan kesmişti. Kapı kolunun üzerinde duran eli, girişi diğer üçü için iterek açmaya hazırlanıyordu.

Kulübenin dışında, kapı penceresinden görülmesi mümkün olmayan bir açıda Philipp duruyor olmalıydı. Berlin'e vaktinden önce dönmüş olması ne büyük şanstı. Jorgo ona, son olarak konuştuklarında Emma'nın telefonu yüzüne kapattığını söyleyince endişelenmişti. Üstüne üstlük ona hiçbir yerden ulaşamamıştı. Philipp ona, o anda Palandt'ın elinde olan cep telefonundan ulaşmaya çalıştığında, on dakika içinde evde olacağını haber vermek için aramıştı.

Şimdiyse polis şefinin her an verebileceği, kulübeye giriş emrini bekliyordu.

Arka plandaki adamlar, tıpkı filmlerdeki gibi yüksek sesli bağrışlar ve emniyeti açık silahlar eşliğinde kulübeye girecekti. Namlularının üzerine sabitlenmiş olan el fenerleri ise tüm kuytu köşeleri aydınlatacaktı.

Emma, devrilen ceset bidonunu gören Philipp'in, "Yüce Tanrım," diyen sesini duyar gibi oldu. Ya da Salim tarafından muhtemelen kafası yarılan Palandt'ı kan gölünün içinde yatarken görünce. Ancak bunlar yalnızca birer varsayımdan ibaretti.

Emma bütün bunları yalnızca zihninde görüyor, duyuyor ve hissediyordu. Olay yerinden kırk metre uzaklıkta, Palandt'ın evinin önüne park etmiş olan bir cankurtaranın sedyesinde oturuyordu.

"Sanırım buraya dikiş atılmalı," dedi genç bir sağlık görevlisi ya da doktor (kendini tanıttığı sırada Emma onu dinlememişti), adam Günther Jauch'un* gençliğiyle büyük bir benzerlik taşıyordu: uzun boylu, zayıf, kirpi saç modelli ve hafiften kepçe kulaklı. Emma'nın yüzündeki kanı silmiş ve alnındaki kesiği dezenfektan spreyle temizledikten sonra ten renginde bir sargı beziyle sarmıştı. Adam işini bitirdiğinde Emma bahçeden yükselen sözsüz, hırçın bir savaş çığlığı duydu.

"Orada neler oluyor?" diye sordu Emma, cankurtaranın önünde tetikte bekleyen Salim'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Başlıyor," diye açıkladı, gerçi bu da yalnızca bir varsayımdı.

Kadın bir devriye polisi, yetkisiz kişilerin araziye girmesine engel oluyordu. Emma'nın, açık duran sürgülü kapıdan görebildiği kadarıyla, seyir meraklıları henüz dışarı çıkmaya cesaret edememişlerdi; belki Teufelssee Caddesi'ni kuşatan çok sayıda polis aracı gözlerini korkutmuştu. Belki de şiddetini iyice artıran kar nedeniyle pek bir şey görmek mümkün olmadığı içindi.

Jauch'a benzeyen tıpçı, rapor yazmak için şoför kabinine geçmişti, cankurtaranda Salim'le yaklaşık beş dakika yalnız kaldıktan sonra Philipp geri döndü.

"Hiçbir şey yok!" dedi, başını kapıdan içeri uzatarak.

"Hiçbir şey yok mu?" Emma sedyeden ayaklandı.

---

* Ünlü bir Alman televizyon programı sunucusu. (ç. n.)

"Ceset parçaları var, bu doğru. Ama komşu falan yok."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bu mümkün değildi.

Philipp, Salim'e döndü. "Bay Palandt'ı etkisiz hale getirip bağladınız, doğru mu?"

Postacı başını salladı. "Bağlamadım. Ama bilincini yitirmişti."

"Bay Stein?"

Philipp'in arkasında bir kadın polis memuru belirdi ve polis şefinin, onu acilen görmek istediğini bildirdi.

"Olduğun yerden ayrılmıyorsun," dedi ama Emma'nın sedyeden kalkmasına engel olamadı.

Philipp'i birkaç adım takip ettikten sonra kadın polis tarafından yolu kesilince, Emma sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Hemen önümden çekilin!"

Bunu görmeliyim. Boş kulübeyi.

Palandt'ı, Salim'in de görmüş olması, aklını bütünüyle yitirdiğini düşünmesini engelleyen tek şeydi.

"Kocamın yanına gitmek istiyorum. Ben bir görgü tanığıyım!"

Philipp ona doğru döndü. Ebeveynlerin, arsız çocuklarını hizaya sokmak için kullandıkları bir tonlamayla tam "Emma!" diye sesini yükseltecekken birden vazgeçip omuz silkti, bunun üzerine kadın memur, Emma'nın geçmesine izin verdi.

"Belki bize gerçekten yardım edebilirsin," dedi Philipp, gerçi yer yer küçük kar fırtınalarına yol açan yoğun rüzgâr cümlenin yarısını yutmuştu.

Philipp açık duran ve birilerinin, elektrik düğmesini bulmayı başardığı kulübeye girdi.

Kendisi dışında kulübenin içinde yalnızca bir polis daha vardı, bunun polis şefi olduğunu tahmin ediyordu. Burnunun

üzerine kadar çektiği kayak maskesi ve yeni gelenleri karşılarken takındığı yüz ifadesiyle sanki şöyle demek istiyor gibiydi: *"Buraya bakın sizi ödlekler. Çizmelerimle, ceset bulamacının tam ortasında duruyorum ve bu berbat kokudan hiç etkilenmiyorum."*

"Şuna bir baksanız iyi olur," dedi Philipp'e.

"Burada başka ceset parçaları da var."

Philipp, Emma'ya doğru döndü. "Senin dışarıda kalman daha iyi olur," diye öğütledi.

Sanki kulübede yeterince iz bırakmamış gibi, *sorun değil, o halde eşikte beklerim.*

Çürümüş ceset kokusu, dışarıda daha katlanılır boyuttaydı.

Emma kapıdan, kopmuş alt bacağın üzerinden atlarken, çıplak kadın cesedinin kalan parçalarının bulunduğu devrilmiş atık bidonunun yanındaki leş suyuna basmamaya özen gösteren kocasını izledi.

Et atığı gibi, bidonun içine tıkıştırılmış.

Emma tüm çabalarına rağmen, kendisinin yaşamaktan kurtulduğu acıları çekmiş olan kadının bedenini incelemekten kendini alamadı.

Senin yerinde ben yatıyor olabilirdim, diye düşündü ve ismi çok yakında tüm gazete manşetlerinde yer alacak olan, kimliği belirsiz bu canlının yasını tuttu. Basının ilgisini fazlasıyla çekeceğine hiç şüphe olmayan Emma'nın ismi de aynı şekilde gazetelerde yer alacaktı.

"Lanet olsun," diye sövdü Philipp, kulübenin sağ arka köşesinde.

Kapağının duruş şekli nedeniyle Emma'nın içini göremediği minder sandığının içine bakmıştı. Kocasının yüzü, yeşil bir renk aldığına göre, gördüğü her neyse, girişteki kadın cesedinden daha tiksindirici olmalıydı.

Philipp, polis şefine boğuk bir sesle şöyle dedi:

"Etrafta başka sandıklar da var mı?"

"Başka cesetlerin saklanabileceği yerler mi?"

Polis memuru başını salladı. "O kaçığın da saklanabileceği başka bir yer yok. Her yeri aradık."

Emma'nın bacakları titriyordu. Dejavu hissi kaçınılmazdı.

Sır saklayan bir oda.

"Burada hiç kimse yok."

Bu imkânsız.

"O bir sirkte çalışmış," diyen kendi sesini duydu Emma. Cansız, hatta neredeyse fısıldayarak.

"Efendim?"

Adamların ikisi de ona doğru döndü.

"Özel yeteneği, bavul numarasıymış."

Philipp, sanki birdenbire yabancı bir dilde konuşmaya başlamış gibi Emma'nın yüzüne baktı.

"Bize ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Kendini bir el bagajına sığabilecek kadar küçültebildiğini.

"Kadın giyinik mi?" diye sordu ürkekçe, oysa cevabı çoktan biliyordu. Elbette. Başka bir açıklaması olamazdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Lanet olsun, cesetten bahsediyorum. Sandığın içindeki." Artık neredeyse bağırıyordu. "GİYİNİK Mİ?"

Çünkü tek mantıklı açıklama buydu.

Yeni ceset parçaları bulmadılar.

Buldukları şey, Daddy Longbein'dı.

Kendisini küçülten ve sandıktan fırlaması an meselesi olan Palandt'ı...

"Kahretsin, hayır," dedi Philipp sakin bir şekilde ve sözleriyle, Emma'nın en kötü beklentilerini çevreleyen balonu iğnelemeye başladı.

"Ayrı ayrı uzuvlar var. Bir beden. Bir baş, bütün bir bacak. Çıplak. Kurtçuklarla kaplı!"

Fakat sonra her şeyi değiştiren bir şey söyledi. "Ama burada kıyafetler var, sandığın yanında."

Polis şefi eğildi ve tabancasının namlusuyla yerden bir mont kaldırdı.

Sarı düğmeleri olan siyah bir yağmurluk.

O halde Palandt kıyafetlerini çıkarmış! Ama neden?

Emma o dakikada bulmacayı henüz çözmemişti.

Bakışları belki de onuncu kez, BSR logolu atık bidonuna ve BİO yazısındaki İ'nin yerine kullanılan havuca gittiğinde de çözmüş değildi.

Ancak devrilen bidonun yanına diz çöküp korkunç kokuyu yok sayınca taşlar aniden yerine oturmuştu çünkü mantıklı olan tek şeyi yapıp nefesine odaklanmıştı.

Kendi nefesine değil.

Cesedinkine.

İlk önce göğüs kafesi hareket etti. Ardından da çıplak bedeninin tamamı.

Sadece eskiden Daddy Longbein olarak anılan ve hastalığına rağmen, saklandığı bidondan yıldırım gibi fırlayan bir adam böylesine hızlı olabilirdi.

"Yaşıyor!" diyebildi Emma yalnızca, ardından kıyamet koptu.

39. Bölüm

Üç hafta sonra

"On yedi bıçak darbesi."

Konrad, cinayet masasının hazırladığı soruşturma raporunu açık bir şekilde kucağına bıraktı. Emma'ya bir bardak su uzattıktan sonra ifadesini daha iyi anlamak adına dosyayı, masasından almıştı.

"Üçü göze. Çoğu boyun ve gırtlağa, alna yalnızca iki tane, sonuncusu ise sol kulağa."

Emma omuz silkti. "Öz savunma."

"Hımm."

Konrad elindeki dosyaya, zevkine uygun bir şey bulamadığı bir yemek menüsünü inceler gibi baktı.

"Öz savunma mı?"

"Evet."

"Emma, adam aldığı ilk bıçak darbesinden sonra kendini savunamayacak duruma gelmiş. Şah damarını kesmişsin."

"Ama buna rağmen..."

"Ama buna rağmen kana susamış biri gibi kendini kaybettin. Maket bıçağıyla..."

Başını belgelerden kaldırıp kısa bir an için kaşlarını çattı. "Onu nereden bulduğunu söylemiştin?"

Koyu gri tonları, kendi ruh halini yansıttığından olacak Emma, Wannsee üzerinde uzanan, kara bulutlarla kaplı ancak şu an için yağışsız olan gökyüzünü izlemek için bakışlarını şimdiye dek pencereden hiç ayırmamıştı. Fakat şu an doğrudan Konrad'ın gözlerine bakıyordu. Aşağı yukarı üç saattir sohbet ediyorlardı ancak Emma'dan farklı olarak en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Görünüşe göre betondan bir mesanesi vardı. Ona kalsa rahatlamak için hemen banyoya giderdi ama bunun için bile yeterince gücü yoktu.

Hastalıkları, bilgisiz insanlar tarafından çoğunlukla yoğun mutsuzluk olarak yanlış şekilde tanımlanan depresiflerin ne denli acı çektiğini, son haftalarda kötü bir biçimde öğrenmek zorunda kalmıştı. Gerçekte öylesine derin bir ruhsal boşluğa düşüyordunuz ki sürekli bahsi geçen o meşhur battaniyeyi başınızın üstüne çekecek gücü dahi bulamıyordunuz. Güçsüzlük belirtilerini azaltan ilaçları ilk kez kullanan depresyon hastalarının intihara kalkışmasındaki nedenlerden biri de buydu. Bu ilaçlar onlara yaşamak için gerekli gücü vermek yerine, onu sonlandırmak için gereken cesareti sağlıyordu.

"Maket bıçağı hâlâ yerde duruyordu," diye cevapladı Konrad'ın sorusunu. "Kısa bir süre öncesinde, beni onunla öldürmeye çalıştığını herhalde hatırlıyorsundur?"

"Evet. Bunu söylediğim için beni affet lütfen ama hukuki açıdan bakıldığında bu saldırı çoktan sonlanmıştı. Üzerinden on beş dakika geçmişti. Yarana pansuman bile yapılmıştı."

"Peki ya kanlar içinde ceset bidonundan fırladığında? Bunu nasıl değerlendirmek gerekiyor, 'hukuki açıdan'?" Emma parmaklarıyla, havaya tırnak işareti yaptı.

"Kaçış olarak." Konrad manikürlü parmak uçlarını ağzına götürdü ve iki elinin işaret parmaklarıyla dudaklarına dokundu.

"Kaçış mı?"

"Çıplak ve silahsızdı. Bir tehlike teşkil etmiyordu. En azından savcının görüşü bu yönde olacaktır, kaldı ki yanında silahlı bir polis vardı."

"Ateş etmeyen bir polis!"

"Çünkü bunu yapması mümkün değildi. Sen ve Palandt yerde bir yumak oluşturmuştunuz. Seni vurma ihtimali yüksekti. Ayrıca o anda tehlike oluşturan o değil, sendin..."

"Ne?" Emma burnundan soluyordu. "Bu resmen saçmalık. Hasta adamın biri, bir kadını parçalara ayırıp atık bidonuna tıkıştırıyor, ardından kıyafetlerini çıkarıp kendisini çıplak bir ceset olarak kamufle etmek için ceset parçalarını bir sandığa aktarıyor. Öncesinde beni tekmeleyen, bana vuran ve takip edip saçlarımı kazıyan bu herif sonunda saklandığı yerden dışarı fırlıyor ve sanık sandalyesinde oturan taraf ben oluyorum, öyle mi?"

Konrad'ın cevabı kısa ve özdü, bu nedenle de iki misli acı vericiydi: "On yedi bıçak darbesi," dedi sadece. "Bir tür hezeyan içindeydin. Yanındaki iki adam, kocan ve polis şefi, seni Palandt'dan ayırmakta büyük güçlük çektiler. Bıçağı çevrene öylesine delirmiş bir halde saplıyordun ki onların dahi yara almasına neden oldun."

"Çünkü korkudan deliye dönmüştüm."

"Meşru savunma sınırının aşılması. Bu nadir görülen bir durum değil ancak ne yazık ki seni temize çıkarmaz. En fazla bir mazeret olarak görülebilir, ne yazık ki bu da..." Bu defa havaya tırnak işareti çizen Konrad olmuştu, "...'hukuki açıdan' savunmanın, gerçek bir zorunluluk halinden söz etmesi şöyle dursun, sadece zayıf bir iddiası olur."

Emma gözlerinin arkasında, ağlamak üzere olduğunun habercisi olan bir baskı hissetti.

"Başım gerçekten belada, değil mi?"

Konrad başını sallama gereği duymadı.

"Ama bütün bunların gerçekte ne anlama geldiğini nasıl bilebilirdim ki?"

Gözleri şimdi daha da çok acıyordu. Yanağından, görünmez yaşları sildi. Henüz ağlamaya başlamamıştı.

Henüz.

"Yanıldın. Bu gayet insanca bir durum Emma. Pek çoğumuz bu durumdan yanlış sonuçlar çıkarıp Palandt'ın bir suçlu olduğunu düşünürdük."

Konrad dosyayı kapatıp öne doğru eğildi. "Oysaki sana kötülük etmek istemedi. En azından başlangıçta. Savunmanı bu denli zorlaştıran şey de ne yazık ki bu."

Emma, Konrad'ın içe işleyen bakışlarına dayanamıyordu. Tekrar yükselen ve yaydığı ısı nedeniyle, yüzü neredeyse yanacak gibi olan gazlı şöminenin alevlerine bakmaya da öyle. Belki de yalnızca farkına vardığı şeyin utancını yaşıyordu.

"Sonrasında ne oldu?" diye sordu Konrad sakince. Dünyanın en iyi dinleyicisi tekrar o duygusuz yüz ifadesini takınmıştı.

"Palandt hakkında yanıldığımı nasıl anladığımı mı soruyorsun?" Emma iç çekti ve su bardağına uzanıp dudaklarını ıslattı. "Keşke o akşam yaptığım en büyük hata bu olsaydı." Kısa bir an için tekrardan göle baktı ve gözlerini kapattı.

Işığı ve dünyayı olanların dışında bırakınca, en karanlık saatlerinden bahsetmek ona daha kolay geliyordu.

40. Bölüm

Üç hafta önce

Emma evinde ve kendi yatağında olduğunu biliyordu. Palandt'ın kulübesinde verdiği mücadelelerden sonra bedensel ve ruhsal olarak tükenmiş bir halde ve bir insan öldürmüş olmanın bilinciyle derin bir uykuya daldığını da öyle.

Dolayısıyla rüya gördüğünün farkındaydı ama bu, bir şeylerin daha iyi olmasını sağlamıyordu.

Emma otelin banyosunda yere çömelmiş, fayanslardan yukarıya, aynanın üzerindeki mesaja baktı.

HEMEN DEFOL.
YOKSA CANINI ACITACAĞIM.

Kapı çaldı ama kapının önünde Rus kadının yerine, kendisi duruyordu. Başının bazı bölgeleri, tepesinde kuruyup kalmış, koparılmaya hazır otları andıran bir avuç saç ve tutam tutam tüylerle kaplıyken yer yer kelleşip kabuk bağlamıştı, bu haliyle ışın tedavisi gören bir hastayı andırıyordu.

Fakat en kötüsü, mevcut olan değil (alnında ve yanağındaki kurumuş kanlar, yanlış şekilde iliklenmiş bluzu, burun deliklerindeki sümük), eksik olandı: yüzündeki ifade. Gözlerindeki canlılık.

Otel odasının karanlığında hepsi söndürülmüştü. Geriye kalan tek şey, tıraş makinesinin kulaklarındaki sesi ve üst kolunda hissettiği baskıydı. İğnenin girdiği ve şu anda, içi oyulan bir diş gibi zonklayan yerde.

1904 numaralı odanın kapısını çarparak kapattı. Çıplak ayaklarla asansörlere koştu. Fakat kapısı açıldığında asansöre binemedi. Bir atık bidonu neredeyse tüm kabini kaplıyordu. Ön yüzündeki etikette EMMA yazan ve ikinci M harfi, bir bağ havuçtan oluşan kahverengi kapaklı bir canavar.

Emma, sanki yüzlerce metre derinliğindeymiş gibi, bidonun diplerinden gelen bir ses duydu, *hayır, hissetti!* Derinindeki bir şeyin, bir kez serbest bırakıldığında bir daha asla yakalanamayacak olan bir şeyin dışarıya çıkmaya çalıştığı bir dehşet kuyusu.

"Seni lanet olası sürtük," diye ağlıyordu Anton Palandt. "Bunu yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Hiç param yok ki. Neden hiç kimse bunu anlamıyor? Neden beni rahat bırakmıyorsunuz?"

Emma biraz daha yaklaştı. Bidonun içine baktı ve bunun gerçekten de Palandt'ın içinde oturduğu bir kuyu olduğunu gördü. Hareketsiz gözlerinden kurtçuklar çıkıyordu. Yalnızca dudakları hareket ediyordu.

"Hiç param yok ki!" diye bağırdı derinlerden, çürük ve leş kokan, kan içindeki çıplak ceset, yüzüne atladığı sıradaysa Emma uyandı.

Kalbi, göğsünün altında patlayacak gibiydi. Bedenindeki her şey seğiriyordu: sağ göz kapağı, şah damarı, alnındaki kesik.

Eliyle başındaki sargıyı yokladı ve orada olmasına sevindi. Başının büyük bir kısmını kapatıyor, dolayısıyla saçlarını da örtüyordu, şu anda onlara dokunmak onda kusma isteği uyandırırdı.

Gerçi doktor, ona bunun için de bir ilaç vermişti.

Ağrı için ibuprofen, bulantı için Vomex, midesi bu karışımla altüst olmasın diye de pantoprazol.

Kesiği yapıştırmayı başarmışlardı. Acil olarak dikilmesi gereken tek şey, paramparça olan hayatıydı, en azından Berber'i öldürdüğünden beri.

Berber. Berber. Berber.

Bu ismi ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, insan olduğu gerçeği değişmiyordu. Bir insan. Bir insan.

Ben bir insan öldürdüm.

Emma kendisine tepeden baktı ve bileğinden, yatağın ahşap başlığına kelepçelenmiş olsaydı, buna hiç şaşırmazdı.

Philipp, oturma odasında verdiği ilk ve daha ziyade kısa denebilecek ifadesinden sonra yatağına gidebilmesini sağlamıştı. Yarın sabahki sorgulamanın bu kadar kısa sürmeyeceği kesindi.

Ve muhtemelen daha az dostça geçecekti, özellikle de adli tıp raporu sunulduğunda.

Bıçağı kaç kez sapladığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama sayamayacağı kadar çok olduğunu biliyordu. Ve amacının sadece kendini savunmak değil, sonuna kadar gitmek olduğunu da.

O akşam kulübede sadece Palandt'ı değil, tehlikeyi sonsuza dek ortadan kaldırmasına engel olmaya çalışan herkesi öldürürdü.

İntikam.

Size zarar verildiğinde bundan daha fazla ihtiyaç duyduğunuz başka hiçbir his yoktu. Ve onu tecrübe ettikten sonra sizi daha fazla suçlu hissettiren de.

Emma eliyle elektrik düğmesini ararken Philipp'in özenle baş ucuna bıraktığı ve artık soğumuş olan çay fincanını devirdi. Saat on bir buçuğa geliyordu. Bir saati aşkın bir süre boyunca uyumuştu.

"Benim hiç param yok ki," diye fısıldadı başını sallayarak, yatakta daha dik oturabilmek için sırtına bir yastık yerleştirdiği sırada.

Gördüğü kâbustan neden özellikle bu cümleyi hatırlamıştı?

Emma, rüya analizinin bir psikoterapi yöntemi olarak kullanılmasına sıcak bakmıyordu. Geceleri görülen her rüya, gün içinde bir anlam ifade etmek zorunda değildi. Mesele şuydu ki bu cümle gündüz gözüyle bakıldığında da pek bir anlam içermiyordu.

Palandt bunu neden söylemişti?

Philipp'in profil analizi bazı noktalarda gerçekle örtüşmüyor olsa da, refah seviyesi, cinsel suçluları tanımlayan evrensel ve neredeyse sabit denebilecek, ayırt edici özellikler vardı. Dürtülerinin, cinsellikten çok güce yönelik olması, içgüdülerle harekete geçme... para ise bir seri tecavüzcü için ya nadiren önem taşırdı ya da hiç taşımazdı.

Buna rağmen Palandt bu cümleyi, en zor ve en sıkıntılı durumda olduğu anda söylemişti. Artık düşünerek değil de hayatı için çaresizce mücadele veren, kapana kısılmış bir hayvan gibi dürtüleriyle hareket ettiği bir sırada.

Ve böyle bir anda, mali sıkıntılarından mı söz ediyordu?

Kendisi o dehşet anında, ne kullanıma kapanmış kredi kartını ne de hesaptaki açığı Philipp'ten acilen kapatmasını istemeyi bir an bile düşünmemişti.

Bunun dışında, oldukça tuhaf olan bir şey daha vardı: Palandt gözle görülür şekilde hastaydı ve yabancı adamlar tarafından eziyet görüyordu. Zaman zaman şaşırtıcı bir biçimde güçlü bir izlenim

vermiş olsa da taşlar yine de tam olarak yerine oturmuyordu. Berber, şantajcıları başından savamayacak kadar güçsüzken, kadınlara tecavüz edip onları öldürecek gücü nasıl bulabiliyordu?

Emma yatak örtüsünü üzerinden attı.

Birisi ona ipek bir pijama altı giydirmişti, muhtemelen onu yatırmadan önce bunu Philipp yapmıştı. Ayağında spor çorapları vardı, bu iyiydi, böylece kafasını meşgul eden korkusu hakkında (Berber'in oluşturduğu tehlikenin hâlâ ortadan kalkmadığını) Philipp'le konuşmak için aşağıya inmeden önce terliklerini aramak zorunda kalmayacaktı.

Sargısının yerinde olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Nefesinin, ağzındaki tat kadar kötü kokup kokmadığını anlamak için eline hohladı, ardından kırmızı ışığı gördü.

Şarj aletinin hemen yanında duran ev telefonunun ekranındaki küçük ışığı.

Cihazın yakın zamanda şarj edilmesi gerektiğini gösteriyordu.

"Benim hiç param yok ki. Hapishaneye girmeyeceğim, asla," diye bağrışını hatırladı Palandt'ın. Sonra aklına atık bidonundaki ceset geldi, burada da bir uyuşmazlık vardı.

Berber'in diğer kurbanları, olay yerinde bırakılmıştı.

Bu düşünce, aklına bir fikir getirmişti.

Emma komodinin üzerindeki telefona uzandı, çağrı numarasının görünmesini engelledi ve Philipp'in yakın zamanda hafıza kaydını değiştirmemiş olmasını umdu.

41. Bölüm

"Lechtenbrinck?"

Hans Ulrich'in kendine has bir sesi vardı. Sanki hastaymış gibi genizden ve altmış yaşındaki bir profesör için fazla tiz bir tonda konuşuyordu.

Emma, Charité Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı Başkanı'nın sesini nerede olsa tanırdı.

Ancak Profesör Lechtenbrinck'in gerçekte kiminle konuştuğunu anlamaması için kendi sesini değiştirmeye çalıştı, oysaki Emma'yı hatırlaması neredeyse imkânsızdı. Sadece birkaç kez konuşmuşlardı.

"Ben cinayet masasından Komiser Tanja Schmidt," diye tanıttı Emma kendini, onu oturma odasında sorgulayan polis memurunun adını vererek. Ona Stein/Palandt davasında soruşturmadan sorumlu departmanın adını verdi. "Batı yakasında gerçekleşen bir şiddet olayının kurbanı, Anton Palandt bu akşam size getirildi."

"Bu numarayı nereden buldunuz?" diye bilmek istedi öfkelenen Lechtenbrinck.

"Bilgisayarda kayıtlı," diye yalan söyledi Emma. Gerçekte ev telefonunun hızlı arama özelliği sayesinde, dokuz numaralı tuşa kayıtlıydı. Philipp ile Lechtenbrinck uzun zaman önce Berlin'de, bir kurbanının ceset parçalarını, plastik poşetlere koyup aylarca açık alanlara yerleştiren yapboz katili davasında birlikte çalışmış-

lardı. Katilin yakalanmasından önceki son hafta neredeyse her gün telefonla görüşmüş ve bu güçlü mesleki bağ, yerini teklifsiz bir şahsi tanışıklığa bırakmıştı, Lechtenbrinck'in kişisel numarasının hâlâ kayıtlı olmasının nedeni buydu.

"Böylesi bir saygısızlık kabul edilemez," diye söylendi adli tıp uzmanı. "Bu numara sadece acil durumlar ve özenle seçilmiş kişilere özeldir. Derhal silinmesini talep ediyorum."

"Gereği neyse yapacağım," diye söz verdi Emma. "Ama sizi hazır bulmuşken..."

"Otopsinin tam ortasında arıyorsunuz."

Mükemmel!

"Dinleyin, işinizi gerçekten bölmek istemiyorum. Konu şu ki birazdan sanık Emma Stein'ı ikinci kez sorguya alacağız ve atık bidonundaki kadın kurbanın ölüm sebebini bilmemizin bize oldukça yardımı dokunacaktır."

"Of..."

Soluk verişinden, zayıf noktasını bulduğunu anlamıştı. Adli tıpçılar, kitap ve filmlerde çoğunlukla iş işten geçtikten sonra devreye sokulan tuhaf tipler olarak gösterilmekten nefret ederlerdi. Oysa sadece ceset kesmekle kalmıyor, bilhassa tanık ve şüphelilerin sorgusunda sıkça anahtar işlevi görüyorlardı. Lechtenbrinck bir defasında sırf otopsi odasından, sorgu odasındaki polislere telefonla bağlıyken bir sanığın suçunu kanıtlamayı başarmıştı. Katil, kurbanın ölümünü ne zaman trajik bir kaza olarak göstermeye çalışsa Lechtenbrinck cesetteki yaraları inceleyerek âdeta eş zamanlı olarak bir karşı delil sunabiliyordu. Görünüşe göre ünlü uzman, bir soruşturmanın sonucunu belirleyen kişi olma fırsatını bugün de kaçırmak istemiyordu.

"Ölüm nedeninin nispeten sıradan olduğunu söyleyebilirim. Rapor henüz tamamlanmamış olsa da ileri yaşa bağlı iskemi kaynaklı çoklu organ yetmezliği olduğunu tahmin ediyorum."

"Siz benimle... alay mı ediyorsunuz?" diye haykıracaktı Emma az kalsın ve ikinci sorusunu sorarken telaştan sesini değiştirmeyi unuttu. "Doğal nedenlerle mi ölmüş? Kadının çok sayıda uzvu kesilmişti."

"Öldükten sonra. Tipik bir dolandırıcılık vakası gibi görünüyor."

Emma, Lechtenbrinck'in bir beyin kanaması geçiriyor olmasından şüphelendi. Ya da kendisinin çünkü sözleri hiçbir anlam taşımıyordu, tabii onunla alay etmiyorsa.

"Dolandırıcının, alt bacağı olmadan bir atık bidonuna girdiği tipik bir dolandırıcılık vakası, öyle mi?"

"Dolandırıcı o değil ki. Tabii ki Anton Palandt'tan bahsediyorum."

"Anlamıyorum."

Lechtenbrinck'in nefesi yeniden ağırlaştı ama saf bir kadın polise bir şeyler öğretebilen tecrübeli bilirkişi rolünü oynamak gitgide daha çok hoşuna gidiyor görünüyordu.

"Dinleyin Bayan Schmidt. Olay yerini bizzat incelemedim, yine de zanlının kötü koşullarda yaşadığına bire on bahse girerim. Günün birinde annesinin evine gelmiş ve onu yatakta ölü bulmuş olmalı..."

"Annesini mi?" diye araya girdi Emma, Lechtenbrinck hissedilir bir öfkeyle sözlerini sürdürdü: "Bunu söylememiş miydim? Atık bidonundaki ceset büyük olasılıkla Palandt'ın annesine ait, kurbana ait diş protezinin analiz sonuçlarını bekliyoruz ama seksen yaşın üzerinde olduğu kesin." Ardından savını açıklamaya devam etti, Emma gerisini bir dalgıç çanının içindeymiş gibi takip etti; kıpırdamadan ve sağır kulaklarla.

"Neyse, anlık bir üzüntünün ardından oğlu kendine şöyle diyor: 'Vay canına, annemin banka hesabına ben de erişim sağlıyorum. Sırf öldüğü için polisi çağırmam gerektiğini de kim söylüyor?' Ve nihayetinde annesinin emekli maaşını alabilmek için ölümünü yetkili mercilere bildirmeme kararı alıyor."

"Benim hiç param yok ki!"

"Komşulara uzun süreli bir yurt dışı seyahatinden söz ediyor, kür ya da benzeri bir şey, ama dürüst olmam gerekirse Berlin'de yaşlı bir insanın aniden ortalarda görünmemeye başlaması zaten kimsenin umurunda olmaz. Ancak eninde sonunda çevreye kötü bir koku yayılacağı için zanlı bir atık bidonunda bir cenaze düzenliyor. Kalıntıları öylece çöp bidonuna tıkıştırıyor, bu tam anlamıyla bir rezalet çünkü uzuvları kesilmemiş bir cesedin oraya sığması, normal şartlarda mümkün değil. Sonra da atık bidonunu bodrumda ya da kulübede bırakıp içine ya kedi kumu karıştırıyor ya da çok miktarda Febreze kullanıyor. Klasik şeyler işte."

Demek ki gördüğüm kâbus beni doğru şekilde yönlendirmiş, diye düşündü Emma.

Palandt, Berber değildi ve Emma da bir seri katili değil, çektiği para sıkıntısı nedeniyle, ölmüş annesinin huzurunu bozmaktan başka suçu olmayan öfkeli bir dolandırıcıyı öldürmüştü.

Bu durumda tehlike hâlâ ortadan kalkmış değil!

Emma zihninden geçen bu son düşünceyi, ahizeye haykırmamayı nasıl başardığından emin değildi. Teşekkür edip alelacele vedalaşmış olduğunu düşünse de sonrasında konuşulan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bitkin bir şekilde tekrardan yastıklarının içine gömüldü.

Ben bir insan öldürdüm!

Berber'i değil!

Palandt'ın onunla en ufak bir ilgisi yoktu.

Peruğunun, ilaçlarının, paketin... Paranoyak ruh hali yüzünden gerçekleri çarpıtmış ve suçsuz birinin ölümüne neden olmuştu.

Emma gözlerini kapattı ve Palandt'ın bedeninden akan kanı düşünmeden edemedi. Onu defalarca bıçakladıktan sonra akan kanı.

Samson!

Uyandığından beri aklına hiç gelmemişti. Hiç olmazsa onun daha iyi olmasını umarak, mesajlarını ev telefonundan dinleyebileceği numarayı aradı. Polis, cep telefonuna delil olarak el koymuştu.

"Üç yeni mesajınız var," dedi robotu andıran elektronik ses. Gerçekten de ilk mesaj, Samson'un hayati tehlikeyi atlattığını haber veren Doktor Plank'tandı. *Tanrı'ya şükür.* Ancak onu almak için, pazartesi günü çıkacak kesin sonuçları beklemesi gerektiğini söylüyor ve ödeme konusunu nasıl halledeceklerini soruyordu.

İkinci mesaj, endişeli bir sesle, birkaç dakika içinde yanında olacağını haber veren Philipp'tendi.

Hemen arkasından duyduğu bir başka ses ise öylesine heyecanlı çıkıyordu ki Emma başlangıçta kim olduğunu anlayamadı, elbette bunda Jorgo'nun neredeyse fısıldıyor olmasının da payı vardı.

"Emma? Az önce için üzgünüm. Demek istediğim, sana yalan söylemek istememiştim. Elbette sana o kâğıdı verdim."

Kâğıt!

Emma'nın telaştan unuttuğu başka bir şey daha. Telefon, şarjı azaldığı için ötmeye başladı. Onu şarj istasyonuna geri yerleştirmeliydi ama bunu yaparsa konuşma yarıda kesilecekti, bu nedenle Emma aşağıya inip şarjının dolu olmasını umut ettiği ikinci telefonu almaya karar verdi.

Yataktan kalktı.

"Kocanın cep telefonunda bir casus programı var." Dediğini duydu Jorgo'nun. "Gelen her çağrı otomatik olarak kaydediliyor."

Bir casus programı mı? Lanet olsun, bu da ne demek oluyor şimdi?

Yatak odasına gelmeden telefon üç kez daha öttü.

En azından şarjı, Jorgo'nun bir sonraki cümlesini dinlemesine yetecek kadar dayandı:

"Kocanın daha sonra konuşmamızı dinlediğinde, kâğıdı öğrenmesini istemedim. Bu yüzden beni lütfen kendi telefonumdan ara. Lütfen. Bu çok önemli. Bir şey bulduk. Philipp bunu sana söylemek istemiyor ama ben bilmen gerektiğini düşünüyorum. Otelde, şu Le Zen'de..."

Biip.

Telefon kapanmış, ekran ise bodrum katındaki koridor kadar kararmıştı.

Jorgo'nun son sözleri kafasında ağır ağır yankılanırken, Emma el yordamıyla elektrik düğmesini aradı.

"Bir şey bulduk..."

İlk önce mutfağa gitti ama ikinci ev telefonu yerinde yoktu.

"Philipp bunu sana söylemek istemiyor..."

Emma oturma odasına doğru ilerlerken Jorgo'nun sesi kesildi, onun yerine kafasının içinde tekrardan tıraş makinesinin sesini duyar gibi oldu fakat bu defa uzun ve içe işleyen bir zırrr sesi şeklinde değil, cızırtılı ve kesik kesik çıkıyordu.

"Otelde, şu Le Zen'de..."

Bir matkap gibi.

Bir haşere.

Emma bugün öğleden sonra Palandt'ın paketini yırtarak açtığı masanın başına geçti. Ev telefonunu burada da bulamadı,

onun yerine masanın üzerinde, zır sesinin kaynağını keşfetti: Philipp'in cep telefonu.

Her çalışında titreşimle eş zamanlı olarak kendi çevresinde daireler çiziyor, arayan kişinin ekranda beliren ismi, uğursuz bir biçimde yanıp sönüyordu.

Emma arkasını döndü fakat kocasını aniden arkasında göreceğine dair şüphesi doğrulanmadı.

Tereddüt içinde telefonu eline aldı ve çağrıyı cevaplamak için yeşil renkli ahize sembolüne bastı.

"Otelde ne buldunuz Jorgo?" diye sordu endişeyle.

"Bana yardım et!" diye bağırdı telefonun diğer ucundaki ses.

42. Bölüm

Emma bu sesi şimdiye kadar hiç bu haliyle duymamış olsa da onu hemen tanımıştı.

Sanki boğulurcasına ve hırıltılı çıkıyordu.

"Sylvia?" dedi Emma, kız arkadaşı ona hıçkırıklarla karşılık verdi. "Neler oluyor?" diye sordu Emma. "Yaralı mısın? Sana nasıl yardım edebilirim?"

Ve neden Jorgo'nun cep telefonundan arıyorsun?

"Ben... ben ölüyorum," diye kekeledi Sylvia. Sesinden yansıyan panik ve ölüm korkusu hâlâ hissediliyordu ancak ilk haykırışındaki güçten eser yoktu.

"Hayır, beni duyuyor musun? Ölmeyeceksin. Yardım çağıracağım ve her şey düzelecek."

"Hayır. Asla... bir daha... hiç!"

Emma, Sylvia'nın ondan gitgide uzaklaştığını duyabiliyordu. Kulağını, ahizeye ne kadar yaklaştırırsa yaklaştırsın, sesi gitgide azalıyordu.

Kız arkadaşını, boğazına saplanmış bir maket bıçağıyla, öksürerek çıkardığı bir kan gölünün ortasında otururken hayal etti. Emma neler olduğunu anlatması için ona ne kadar yüksek sesle yalvarıp yakarsa da Sylvia artık tek kelime etmiyor, sadece hırıltılar çıkarıyordu.

"Neredesin?"

Emma bağırmayı sürdürdü çünkü bu soru her ikisine de yöneltilmişti: Sylvia ve Philipp, şu anda ikisinin de yardımına çok ihtiyacı vardı.

Emma ahizeyi kulağından ayırmadan hızla oturma odasına gitti. Philipp'in anahtarlarının konsolun üstünde, ceketininse vestiyerde asılı olduğunu gördü, öyleyse dışarıda değildi. Emma yukarıdan daha yeni inmişti, ayrıca yanına almadan asla evden ayrılmadığı cep telefonunu da oturma odasında bırakmıştı, *Bunu sadece...*

"Sylvia, hâlâ orada mısın?" diye sordu Emma fakat yalnızca soğuk bir sessizlikle karşılaştı.

...laboratuvarına gittiğinde yapar...

Emma eski bodrum kapısına baktı. Bodrum katına inen merdiven boşluğunun ışığı, zemin ile kapı arasındaki geniş aralıktan koridora vuruyordu.

...cep telefonunun çekmediği bodrum katına!

"Sylvia, hatta kal. Bodruma seninle birlikte inemem. Bunu yaparsam bağlantı kesilir ama hemen döneceğim, duyuyor musun? Sakın kapatma!"

Hiç tepki yoktu.

Emma bir an için telefonu kapatıp acil ambulans hizmetini aramanın daha mantıklı olup olmayacağını düşündü ama ya kız arkadaşı evde değilse? Bu durumda bağlantıyı kesmemek, bulunduğu yeri belirlemek için muhtemelen tek yoldu.

Telefonu konsolun üzerine bıraktı, hızla bodrum kapısını açtı ve beton merdivenlerden aşağıya inerken bağırmaya başladı: "Philiip! Çabuk. Yardımına ihtiyacım var. Philipp?"

Bodrum oldukça alçaktı, tavanlar o kadar aşağıdaydı ki evi satılığa çıkaran o zamanki sahibi, evi gezdikleri sırada Emma'nın

bile başını eğmek zorunda kaldığını görünce, fiyat indirimi talebini kabul etmişti.

Taşındıktan sonra merdiven tavanını ahşapla kapladıkları için hareket alanı artık daha da kısıtlanmıştı. Emma başını eğip daralarak sağa doğru kıvrıldıktan sonra doğrudan "laboratuvara" çıkan merdivenleri hızla indi.

Philipp, başlangıçta yer paspasları ve elektrik süpürgesini koymak için düşünülmüş ardiyenin keten bezinden eski perdesini sürgülü bir kapıyla değiştirmiş ve kendine küçük bir çalışma odası yapmıştı. İçerisinde minik bir çalışma masası, internet bağlantısı olan bir dizüstü bilgisayar, bilimsel kitaplarla tıka basa dolu iki metal duvar rafı ve büyüteçler, cımbızlar, mikroskoplar ve başka malzemelerle dolu olan çok sayıda plastik kutu vardı. Bunları fotoğrafları incelemek ve suçlu profillerini oluşturabilmek için imza ya da ihtiyaç dâhilindeki diğer suç delillerini analiz etmekte kullanıyordu.

Philipp aşağıda, dünyanın geri kalanından ayrılan "mağarasında" işine tamamen odaklanabiliyordu. Çalışırken çoğu zaman kulaklıkla müzik dinliyordu, dinlediği şeyler Emma'nın birkaç saniye içinde işitme kaybı yaşamasına yol açabilecekken, Philipp'i sakinleştiriyordu: Rammstein, Oomph, Eisbrecher.

Bu nedenle Emma'nın seslenişlerine karşılık vermemesi hiç şaşırtıcı değildi. Emma sürgülü kapıyı açıp başındaki kulaklığı çıkarınca, korkudan ödünün patlaması da öyle.

"Lanet olsun..."

"Philipp... ben..."

Emma, Philipp'in gri renkli lateks eldivenler içindeki ellerine baktı.

Kulaklıktan yayılan davulun boğuk vuruşları küçücük odaya yayılıyor ve düzensiz soluklarına eşlik ediyordu.

Emma'nın nefesi kesilmişti fakat az sayıdaki basamağı koşar adımlarla indiğinden ya da Sylvia için endişelendiğinden değil. Philipp'in önünde duran şeyler için, masum bir açıklama bulmayı başaramadığından.

Maket bıçağı.

Eldivenler.

PAKET!

Ev ayakkabılarının nerede olduğunu merak etmeye başlamıştı. Şu mikrodalga fırında ısıtılabilen pandufların olduğu, ayakkabı kutusu boyutundaki paketin. Philipp yiyecek siparişini buzdolabına yerleştirmişti, lensleri ise banyoda duruyordu.

Peki ya sıradan paket kâğıdıyla sarılmış, hafif olan paket? İşte buradaydı. Philipp'in masa lambasının hemen altında, dizüstü bilgisayarının yanında, küçücük çalışma masasının üstünde duruyordu.

Kâğıdı kesilmiş.

Paket açılmıştı.

İçeriğin bir kısmı, ayaklı büyütecin altına yayılmış, bir kısmıysa hâlâ pamukla kaplı kutunun içinde duruyordu.

Mikrodalgada ısıtılabilen ev ayakkabıları görünürde yoktu.

Emma belli ki yanılmıştı, alıcı ismine yakından bakmayı akıl etmemişti. Çünkü içinde gerçek görünümlü, uzun, kumral ve gür saç tutamlarının olduğu bu paket kendisine gelmemişti.

Philipp'e gelmişti.

43. Bölüm

"Bu nedir?" diye sordu Emma.

Zihni mantıklı ama her şeyden önce masum bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

"Bunu Berber'den mi aldın?"

Elbette. Katil onunla irtibata geçti. Philipp sadece işini yapıyor ve ganimetlerini inceliyor.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Philipp ve koltuğundan kalktı.

"Tabii ki saçlardan," dedi Emma ve Philipp'in, çalışma masasındaki çekmecelerden birini açıp koyu renk saç öbeğini içine gizlediğini görünce kalbinin çevresini buz gibi bir çember sardı.

"Hangi saçlardan?" diye sordu. "Neden söz ettiğini bilmiyorum, tatlım."

Bu arada açık duran bilgisayarını da Emma'nın ekranı görebileceği şekilde çevirmişti.

"Ne... nasıl... nerede?.." Emma kekeleyen kendi sesini duydu. Tek sözcükten ibaret soruları, bir tür slayt gösterisi şeklinde ekranda görünen fotoğraflarla aynı sırada değişiyordu.

Kadın fotoğrafları.

Güzel kadın fotoğrafları.

Eskort kızlar. Farklı kapıların önünde habersiz şekilde fotoğraflanmışlardı. *Otel odası kapıları,* hep aynı adamın açtığı ama önlerinde duran fahişelerin değiştiği.

"Sen mi?" dedi Emma, açıkça görüleni hâlâ yadsımaya çalışarak.

"Bu kadınlarla mı buluştun?"

Eskort kızlarıyla? Kurbanlarla?

"O halde onları sen mi öldürdün?"

"Emma, sen iyi misin?" diye sordu Philipp, Emma'ya olabildiğince sahte gelen, şaşkın bir yüz ifadesiyle ve boşluk tuşuna bastı. Bunun üzerine ekranda başka bir kurbanın fotoğrafı belirdi.

Emma kendi fotoğrafını görünce çığlık attı.

Elinde tekerlekli bir bavulla, önünde durduğu koyu renkli kapıyı tam açtığı sırada çekilmişti. Fotoğraf, diğerleri gibi karanlık çıkmıştı ama ahşap kaplamalı kapının üzerindeki oda numarası, açık bir şekilde görülüyordu:

1904.

"Sendin!" diye bağırdı Emma, Philipp'in yüzüne. "Berber sensin!"

Nasıl böylesine yanılabildim?

Buna nasıl izin verdim?

Esrarengiz komşusuna gelen paketin telaşına kapılıp diğer paketi hiç dikkate almamıştı.

Ve bununla birlikte, kendi evindeki düşmanı.

Emma, paranoid düşüncelerinin labirentinde kaybolmuş ve masum insanları felakete sürüklemişti.

"Seni pislik!"

Kocası gülümsedi ve şeytani sırıtışına hiç uymayan endişeli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Emma, lütfen, sakin ol. Kendinde değilsin." Aynı anda bilgisayarındaki bir tuşa daha bastı ve ekran karardı.

"Ne yapacaksın?" diye bağırdı Emma. Ne yapacağını bilmiyordu. Şaşkınlık ve korku içinde bir an için donup kaldı. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Neden bahsediyorsun? Korkarım ki yine gerçek dışı şeyler görmeye başladın, tatlım."

Evet. Aynen öyle. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama paranoyamı sürekli olarak beslemeye çalışıyor.

Emma etrafına bakındı, Philipp'in ona saldırma olasılığına karşı içgüdüsel olarak kendini savunmak için kullanabileceği bir eşya bulmaya çalıştı. Bu sırada bodrum tavanına yerleştirilmiş küçük bir kamera fark etti, Emma'nın görüntüsü sürekli kaydedilirken, kocasının hiç görülmeyeceği biçimde ayarlanmıştı.

"Beni kameraya mı kaydediyorsun?" diye sordu Philipp'e sarsılmış bir şekilde.

"Ama hayatım, bodrumu güvenli hale getirmemi sen istemiştin," diye cevapladı ikiyüzlü bir biçimde. "Eve birilerinin girmesinden endişe duyuyordun."

"Kameralardan hiç söz etmedim," diye bağırdı Emma. Philipp'in amacıyla ilgili henüz en ufak bir fikri dahi yokken, yerine dehşet verici başka bir şeyi fark etti:

Sylvia.

Jorgo'nun cep telefonundan aramadı!

Kendi telefonundan aradı.

En azından bu noktada Philipp'in ona onca zamandır nasıl bir oyun oynadığını anlamıştı.

Daha önce eski sevgilisinde yaptığı şeyi yapmıştı!

Sylvia'nın numarasını başka bir isimle kaydetmişti.

Peki ne tür bir adam böyle bir şeyi yapardı?

Gizleyecek bir şeyleri olan bir adam.

Bir ilişki.

Sevgilisi gün içinde aradığında, kısa mesaj gönderdiğinde ya da telefonuna cevapsız çağrı bıraktığında fark edilmesini engellemek için.

Emma'nın midesi büzüştü.

Elbette, ne kadar zekice.

Jorgo, Philipp'in ortağıydı, sık sık araması çok doğaldı, aptal karısı, telefon ekranına bakıp soru sorduğunda en azından açıklanabilirdi.

Ne kadar kurnaz ve kalleşçe.

Sylvia, Philipp'in telefonunda Jorgo olarak kayıtlıydı, Sylvia ise ona Peter diyordu.

Ayrıca son derece güzel ve upuzun saçları var. Tıpkı benim gibi.

Tıpkı Berber'in diğer kurbanları gibi.

"Ama neden hepsini öldürmek zorundaydın?" dedi Emma boğuk bir sesle. Öğrendiği şeyler nefesini kesmişti. "Fahişeler, sevgililerin. Hatta Sylvia! Neden ölmesi gerekiyordu?"

Bir zamanlar en iyi dostu olarak gördüğü kadının isminin anılması, sanki sihirli bir sözcük söylenmiş gibi Philipp'in yüzündeki şeytani gülümsemenin silinmesine ve ilk kez endişeli görünmesine neden oldu. "Ne olmuş Sylvie'ye?" diye sordu, az önce ölümle pençeleştiği sırada onu aramaya çalıştığını gerçekten bilmiyormuş gibi.

Emma'nın içindeki saldırgan ve dizginlenemez öfkeyi açığa çıkaran şey belki Philipp'in gözlerinde kısa bir an için beliren zayıflığı fark etmiş olmasıydı. Ya da son sevgilisinin ismini kısaltarak söylemesi.

Fakat yeniden harekete geçmesini sağlayan asıl şey muhtemelen çaresizliğin getirdiği cesaretten başka bir şey değildi.

44. Bölüm

"Emma, dur!" diye bağırdı Philipp ancak Emma'nın kaçmayı denemeden teslim olmaya niyeti yoktu.

Philipp'in onu tutmak için uzattığı kolunu itip arkasını döndü ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden yukarı koşmaya başladı ancak belli ki yeterince hızlı değildi.

Philipp onu ayağından yakalayıp durdurmakta zorlanmadı. Ondan daha uzun, daha güçlü ve daha hızlıydı. Ayrıca bandajının altında canlı bir böcek varmışçasına zonklayan ve her hareketinde daha fazla ağrıyan bir yarası da yoktu.

Emma sendeledi ve avuç içlerini sert bir şekilde basamağın beton köşesine çarptı.

Sırtüstü döndü ve tıpkı birkaç saat önce Palandt'a yaptığı gibi ona da tekmeler savurdu. Ancak şu anda ayağında sadece çorap vardı ve ağır botları olmadan Philipp'in değil elinden kurtulmak, canını bile yakamazdı.

"Emma!" diye bağırdı kocası, artık iki ayak bileğini birden tutuyordu. Basamak kenarları Emma'nın sırtını deşiyordu ama buna rağmen deli gibi tepinmeyi sürdürdü.

Ta ki, "Kes şunu!" diye bağıran Philipp öne atılıp ona vurana kadar.

Sert bir şekilde. Bu sabah onu kendine getirmek için attığı tokattan daha sert.

Emma'nın başı geriye savrularak beton merdivene çarptı ve gözleri karardı. Gözlerini yeniden açtığında Philipp'e kırık bir kaleydoskopun ardından bakıyormuş gibi hissetti.

Dudağının kanadığını gördü, demek ki ayağını isabet ettirmeyi başarmıştı.

Bu hiç iyi değil.

Aldığı bu küçük darbe, yaralı bir hayvan gibi sadece sinirlenmesine yol açmış ve güç kaybından çok, kazanmasına neden olmuştu.

Emma, kocasıyla başka nasıl mücadele edeceğini bilmiyordu. El bileklerini saran parmaklarının yaptığı baskı bile neredeyse dayanılmazdı.

Emma durmasını istiyordu.

Nihayet sona ermesini.

Acıların. Şiddetin.

Yalanların!

Emma'nın aniden durgunlaşması Philipp'i tekrardan harekete geçirmişti. Yukarı tırmanıp tüm ağırlığıyla Emma'nın üzerine uzandı, tıpkı hiç vakit kaybetmeden merdivenlerin üstünde sevişmek isteyen âşık bir erkeğin, istekli karısına yaptığı gibi, oysa amacı bu değildi, *tam tersiydi.*

"İmdat!" diye bağırdı Emma ama kime seslendiğini bilmiyordu. Zihninin içinde, merdiven boşluğunun kötü ışıklandırılmış gerçekliğinde olduğundan daha yüksek sesle bağırıyordu.

Gözlerini kapattı ve yalnızca başını arkaya eğdiğinde görebildiği yan duvarların sade ağaç kaplaması, tırabzanın altındaki plastik saksı ve girişteki sigorta kutusu kayboldu, merdivenin başında bulunan, Philipp'in "Laboratuvar" kapısı da öyle.

Elbette Philipp de kayboldu. Ne yazık ki giden sadece görüntüsü olmuştu. Sözcüklerinin gitmeye niyeti yoktu.

"Her şey düzelecek," dediğini duydu Emma. Gaddar bir sevecenlikle. Nefesinin kokusunu aldı, başının altına ilerleyen bir eli (muhtemelen sağ) hissetti, alnının üzerinde gezinen eli (muhtemelen sol elinin üst tarafı) fark etti, işte bunu yapmamalıydı.

Lateksin yüzünde bıraktığı o his, kauçuk ve talk pudrasının o tipik kokusu, kalbine bir bıçak gibi saplanıp her dokunuşunda içinde dönüp durdu.

Emma gözlerini açtı ve Philipp'in gülümsediğini gördü, muhtemelen otel odasının karanlığında da böyle gülümsemişti. Başı ona gittikçe yaklaşıyordu, Emma kendi başını, yüzüne geçirmeyi düşündü. Ama onu ciddi şekilde yaralayabilecek gücü yine bulamayacak ve sadece daha çok sinirlenmesine neden olacaktı.

Emma ağlamaya başladı, Philipp'in onu sakinleştirmek için "Hişşt" sesleri çıkarması, aklına bir yılanı getirdi. Hemen sonra diziyle, bacaklarının arasına vurdu.

Philipp inleyerek parmaklarını gevşetti ve böylece Emma'ya, elinin yan tarafıyla, alt çenesine vurma fırsatı vermiş oldu.

Philipp bağırıp yana döndü, ardından elini ağzının üzerine bastırıp bir miktar kan tükürdü. Aldığı darbenin şiddetinden dişi kırılmış olmalıydı. Gerçi kanamanın yoğunluğuna bakılacak olursa dilini de ısırmış olabilirdi.

Bu arada Emma'yı serbest bırakmıştı, artık herhangi bir baskı hissetmiyordu, ne bedeninin üstünde ne de el ve ayak bileklerinin çevresinde.

Nihayet ayağa kalkıp yukarı koşmaya başladı ancak yine yeterince hızlı olamadı. Philipp onu yeniden yakalamıştı, bu defa onu ayağından geri çekmeye çalışıyordu. Kendine.

Dibe.

Emma el yordamıyla tırabzanı bulmaya çalıştı, tutunmak istedi, kaydı ve elini sert bir çıkıntıya çarpıp istemsizce ona tutundu.

Çıkıntı, ona bir kulpmuş gibi gelse de duvara sabitlenmemişti, gerçi merdiven boşluğunda bir kulpun olması pek mantıklı değildi, *tabii eğer...*

... bir yangın söndürücüye ait değilse.

Emma bocaladığı sırada bir şans yakaladığını fark etti. Bedeni henüz dengesini sağlamaya çalışırken yangın söndürücüyü havaya kaldırdı, yumruklarından güç alıp arkasını döndü, yalpaladı ve öne doğru, Philipp'in üzerine düşmeye çalıştı. Fakat yer çekimi aklındaki şeyle uymadığından tekrar sırtının üstüne, basamakların üzerine düştü.

Düşerken ağır yangın söndürücüyü Philipp'in üzerine atması mümkün olmamıştı.

Gördüğü son şey, Philipp'in havaya kalkan eliydi, ardından her şey bembeyaz oldu. Bodrum, duvarlar, merdiven, Philipp ve kendisi. Bir anda her şey kum fırtınasını andıran bir toz bulutunun altında kalmıştı.

Emma bir tıslama duydu, görünüşe göre tozu ve tıslama sesini de kontrol eden sağ elini kullanarak daha güçlü bir baskı uyguladı ve çok kısa bir an için toz bulutunun ortasında bir delik açıldı.

Deliğin ortasında Philipp duruyordu.

Emma'nın ona sıktığı köpüğün altında kaybolmuştu. Philipp gözlerinden silmeye çalıştığı köpüklerle, ağzı kana bulanmış bir hayalete benziyordu.

"Eeeeemmaaaaa," diye bağırdığını duydu, sendeleyerek korkuluklara tutundu. Sonra yeniden harekete geçti. Yavaş ve temkinli. Adım adım Emma'ya yaklaşıyordu.

Emma ise karnının üstünde sürünerek basamakları çıkıyordu.

Neredeyse en üst basamağa gelmek üzereydi ki Philipp onu ayağının arkasından yakalayarak geri çekti.

Emma tutunabileceği bir şey bulmaya çalıştı fakat kirli sepetini devirip çamaşırların üstüne saçılmasına neden oldu.

Palandt'ın kulübesindeki ceset bulamacını hatırladı, kirli çamaşırlara sinmiş olan çürük kokusunu aldı. Kot pantolonu, bluzu, iç çamaşırları. Philipp onları üzerinden çıkarıp kirli sepetine atmış olmalıydı. Şu anda ona yardımı dokunabilecek hiçbir şey yoktu, *kendimi bir sabahlıkla nasıl savunabilirim ki?*

SABAHLIK!

Bu düşünceyle birlikte başına bir ağrı saplandı, bir basamak daha aşağıya çekilmiş, çenesini merdivenin ahşabına çarpmıştı.

Philipp kendini kaybetmiş, hem Emma'nın ismine benzeyen hem de acı, ızdırap ve ölümü andıran bir şeyler haykırıyordu.

Fakat Emma tutunmaktan vazgeçmedi. Yüzükoyun yatar vaziyette sabahlığına kenetlendi.

Sağ cebini karıştırdı.

Kahretsin.

Sonra sol cebini.

Ve nihayetinde onu buldu.

Philipp onu kendine doğru çevirmek için belinden yakaladığı sırada Emma'nın parmakları, plastik sapı kavradı.

Emma kocasının gücüne boyun eğdi ve onu kendi hamlesi için kullanıp elini havaya kaldırdı.

Kanlı neşteri tuttuğu elini.

Palandt'ın paketinden çıkan neşter.

Ve hızlı bir hamleyle neşteri boydan boya Philipp'in gırtlağından geçirdi.

45. Bölüm

Üç hafta sonra

Ağlamaması tuhaftı.

Psikiyatri kliniğinde yalnız geçirdiği tüm o saatler boyunca Philipp'i düşünmek bile gözyaşlarına boğulması için yeterli olmuştu, oysa şimdi, Konrad'ın önünde tüm korkunç eylemlerini kelimelere dökmüş ve ilk kez her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmışken göz pınarları kurumuş gibiydi. Gözlerinin arkasında, baş ağrısına neden olan o belirsiz baskıyı hissediyor olsa da yanakları kupkuruydu.

"Bitti artık," dedi Emma ve ikisi de bununla, anlattıklarını kastetmediğini biliyordu.

Kendi elleriyle, aynı günde iki adamın hayatını almıştı.

Komşusuna gelen bir paket yüzünden.

Paketi kabul etmemiş, cep telefonunu Palandt'ın evinde kaybetmemiş ya da paketi hiç açmamış olsaydı bir neşteri olmayacaktı.

"Bunu fark etmedin mi?"

Konrad, Schopenhauer eserlerinin olduğu kitaplığın önünde duruyor ve bulunduğu yerden karşıya bakıyordu. Elinde karton bir klasör vardı, Emma onu hangi arada aldığını bilmiyordu. Konrad'ın ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçtiğini dahi fark

etmemişti. Son sözünün üzerinden en az iki dakika geçmiş olmalıydı, o süre boyunca gözlerini yere dikip yuvarlak halının üzerindeki çay lekesini, Yeni Zelanda haritasıyla karşılaştırmıştı.

Elleri karıncalanıyor, dili, ağzının içinde uyuşmuş gibi hissediyordu, tipik yoksunluk belirtileri. En yakın zamanda haplarını alması gerekiyordu ama Konrad'dan bir kez daha su istemekten çekinmesinin üstüne, mesanesinde hissettiği baskı neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı.

"Neyi fark etmedim mi?" diye sordu, biraz gecikmeli olsa da. Yorgundu ve tepki verme hızı, çakırkeyif bir kadınınkiyle eşit düzeydeydi.

"Sana tecavüz edenin kendi kocan olduğunu, Emma. Bunu fark etmemiş olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Konrad'ın ona, "sen" diye hitap etmesi dışında sözlerinde en ufak bir samimiyet yoktu. Sadece tek bir cümlesiyle Emma'nın yeniden yerini değiştirmesini sağlamıştı. Artık kanepede değil, sanık sandalyesinde oturuyordu.

Asıl ait olduğum yer zaten burası.

"Vücudumda, felç edici ve zihin işlevlerini bozan bir madde vardı," diye cevaplamaya çalıştı Emma, kendine daha önce defalarca sorduğu bu soruyu.

Konrad cevabı tatmin edici bulmadı.

"Kendi kocan, tıpkı David Copperfield gibi aniden otel odanda beliriyor ve bunu bir gün sonra, kendi evinizde, senden çok daha kolay bir şekilde alabileceği bir şey için yapıyor, öyle mi? Üstelik bunu senin rızanla yapabilecekken!"

"Bir tecavüzcü için asıl meselenin seks değil de güç olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Yine de ona binlerce kez dokunup onu defalarca hissettin, o gece ise içinde en ufak bir şüphe dahi duymadığını mı söylüyorsun?"

"Ne düşündüğünü biliyorum Konrad. Az önce bunu zaten yüzüme vurmuştun. Bir kez yalan söyleyene artık inanılmaz, değil mi?"

Konrad ona üzgün bir bakış yöneltti ancak itirazda bulunmadı.

"Ama yanılıyorsun," dedi Emma. "Evet, aptallık edip Rosenhan Deneyi videosundaki kadının ben olduğumu söyledim. Ama şu anki durum tamamen farklı."

"Peki neden?"

"Sonuçta Philipp'in laboratuvarında, bütün kurbanların saçları bulundu. Hepsinin!"

"Seninkiler hariç!"

Konrad klasörü açtı ve içinden büyük ebatlarda dört adet siyah beyaz fotoğraf çıkardı.

"Bu yüzler sana ne söylüyor?" Fotoğrafları, cam sehpanın üzerine yaydı.

Emma bakışlarını kadınlardan kaçırdı. Yüzlerini tanımak için iri gözlerini, çıkık elmacık kemiklerini, özellikle de gür ve kabarık saçlarını görmesine gerek yoktu. Fotoğraflarda gülüyor, dudaklarını büzüştürüyor ya da cüretkâr ve müstehcen bir tavırla kameraya bakıyorlardı. Gerçek hayatta bunu yapma şansları kalmamıştı.

"Kurbanlar," dedi Emma.

"Çok doğru, bunlar Berber'in öldürdüğü eskort kızlar." Konrad ona anlamlandırması zor bir bakışla süzdü. "Bu kadınlarla çok fazla ortak özelliğin var Emma. Onlara korkunç şeyler yapıldı. Eşsiz güzellikte saçları var, hatta bu açıdan biraz seni andırıyorlar. Amatör biri, bir adamın bu tür kadınları tercih etmesini hiç şüphesiz belirgin bir kurban profilinin olmasına bağlayacaktır. Bana temel noktalarda doğruyu söylemiş olsan bile, sen ve o zavallı kadınların arasında çok büyük bir fark var, bunu söylerken de artık yaşamıyor oldukları gerçeğini kastetmiyorum. "

...Bana temel noktalarda doğruyu söylemiş olsan bile...

Emma kendini, diazepam aldığı o günden bile daha bitkin hissediyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu kadınların saçları kazındı ve öldürüldüler ama..." Konrad parmağıyla tek tek fotoğrafları işaret etti, sonra da söylediği tüm sözlerin sonuna bir ünlem işareti koydu: "Ama! Bu! Kadınlar! Tecavüze! Uğramadı!"

Sessizlik oldu. Tamamen değil çünkü gazlı şöminenin aralıksız uğultusu çalışma odasını kaplıyordu ama Konrad'ın yaptığı çıkıştan sonraki sükûnet yine de boğucuydu. Emma bir şey söylemek istedi. İçinin derinliklerinde gömülü sözcüklerin olduğunu hissediyor, anlamlı ve mantıklı bir cümle kurmak için onları bir araya getirmesi gerektiğini biliyordu ama tek söyleyebildiği, "Yalan söylüyorsun," oldu.

"Yalan mı söylüyorum?" diye sordu Konrad. "Adli tıptan gelen raporda, cinsel ilişkiye zorlanmaya yönelik herhangi bir bulgu yoktu. Kurbanların hiçbirinde."

"Ama haberlerde..."

Konrad sözünü kesti. "Haberleri unut. Yanlış bilgileri büyük harflerle orta sayfaya basan ilk gazete tiraj yapmak için yalan söyledi. Ve alelacele derlenen tüm haber bantları, tweetler, paylaşımlar ve gerçekliğini artık kimsenin sorgulamadığı, hatta kopan yaygara ne kadar büyük olursa inandırıcılığı o kadar artan internet haberleri, yalanı yaymayı sürdürdü. Daha sonra bunları hatırı sayılır magazin dergileri, haftalık gazeteler ve televizyon sunucuları takip etti. Onlar da yalan söyledi ancak bu defa soruşturmayı yürüten yetkililerin ricası üzerine."

"Ama... ama neden?"

"Bilgiler halktan neden saklanır?" Kendi sorusunu kendi cevapladı. "Ses getiren eylemler söz konusu olunca, başkaları-

nın gerçekleştirdiği suçlarla övünmeyi seven, ruh sağlığı bozuk kaçıklarla uğraşmak zorunda kalan polislerin ne çektiğini sana anlatmama gerek yok sanırım."

Mitomani hastaları.

"Bu nedenle medya kuruluşlarına suçluyla ilgili net bilgiler verilmez. İtirafların gerçekliğini tespit edebilmek için."

Konrad sözlerine biraz daha ağırlık kazandırmak için konuşmasına ara verdi. "Normalde bu yöntem kopya katilleri ayırmak için kullanılır. Kurbanları değil."

Ayağa kalktı. Mahkeme salonundaymış gibi kollarını arkasında kenetleyip ofisin içinde gezinmeye başladı.

"Kendi saçlarını kesip ihbar hattını arayan kaç kadınla karşılaştığım konusunda bir fikrin var mı? Tecavüze uğradıklarını ama kaçmayı başardıklarını söyleyen kadınlar."

"Ben onlardan biri değilim," dedi Emma ve kendini gergin hissettiğinde yıllarca yaptığı gibi, elini saçlarının arasından geçirme hatasında bulundu.

"Savcıyla konuştum. Ne düşündüğünü bilmek ister misin? Philipp'i yaşadığın para sıkıntısı nedeniyle kendine bağlamaya çalıştığını. Seni terk etmek istiyordu, bu yüzden ona hamile olduğun yalanını söyledin. Ancak bu yalanı sonsuza dek sürdüremeyeceğin için çocuğun düşmesine neden olacak bir tecavüz olayı uydurdun. Ve yaşadığın ruhsal travma nedeniyle sana acımasını istedin. Ama bütün bunların işe yaramadığını ve onu elinde tutamayacağını anlayınca onu öldürdün, bu da seni tek mirasçısı yaptı."

"Konrad, sen... nasıl... nasıl böyle bir şey yapabileceğimi, ben... demek istediğim. Neler yaşandığını biliyorum. Aklımı kaçırmadım sonuçta."

"Öyle mi?"

Öyle mi?

Bunu gerçekten sordu mu?

Konrad ona adım adım yaklaştı, o kadar ki Emma elini kaldırsa bakımlı sakalına dokunabilirdi.

"Bırak beni," dedi Konrad'ın ona dokunmak istediğini anlayınca. "Çekil!" diye itiraz etti fakat ısrarcı bir tavırla değil, daha çok formalite icabı. Elini, onunkinin üstüne koyunca onu itmeye de çalışmadı.

"Sen duygusal istismara uğradın," diye fısıldadı yumuşak bir şekilde. "Fiziksel istismara değil!"

"Hayır, ben..." Gözlerini kapattı. "Ben tecavüze uğradım, artık şeytanın avukatını oynamayı bırak lütfen, yoksa..."

"EMMA!"

Konrad o kadar yüksek sesle bağırdı ki Emma ürperdi.

"Gözlerini aç ve beni dinle. Burada duruşma taktiklerinden bahsetmiyoruz. Seninle bir avukat olarak değil, dostun olarak konuşuyorum." Derin bir nefes aldı. "Kocan seni istismar etti. Fakat sadece ruhsal olarak. Sana fiziksel anlamda zarar vermedi. Diğer kurbanlara da öyle."

Emma iç çekti.

Hayır, hayır, bu imkânsız.

"Philipp, Berber değil miydi?"

"Hayır."

Konrad'ın gözlerinde, emin olmasından kaynaklanan üzgün bir ifade vardı. Emma başını çevirdi. Palandt ve kocası hakkında yanılarak bir gün içinde iki masum insanı öldürdüğünü anlatmaya çalışan o bakışa katlanamadı.

46. Bölüm

"Öyleyse kimdi?"

Emma'nın tüm bedeni kaşınıyordu. Kollarını, bacaklarını ve karnını kaşımak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Hatta mümkün olsa, artık içinde olmak istemediği derisini tamamen yüzmeye çalışırdı.

"Kadınları Philipp öldürmediyse bunu kim yaptı?" diye sorusunu tekrarladı.

"Düşün Emma," dedi Konrad ve ayağa kalkıp sehpanın üzerinden, öldürülen kadınların fotoğraflarını aldı. Onları bir yelpaze gibi ellerinde tuttu. "Kurbanların hepsine bak, sonra aralarındaki bağlantıyı göreceksin."

Emma'nın bakışları isteksiz bir şekilde fotoğraflara çevrildi.

Evet, beni andırıyorlar. Saçları, benim saçlarımın eski haline benziyor.

"Philipp'in kurban profiline uyuyorlar."

"Çok doğru Emma," diye onayladı onu Konrad. "Ama onları senden ayıran şey, fahişe olmaları. Birinci sınıf eskort kızlar. Kocan seni aldattı. Hepsiyle, ayrı ayrı." Elinde tuttuğu fotoğraf yelpazesini salladı.

"İtici güç işte bu, sadakatsizlik. Bize katile giden yolu gösteriyor."

Emma'nın soluğu, nefes borusunda takılı kaldı. Onu eziyetli bir öksürükle oradan kurtardı.

"Az önce ne dedin?"

"Düşün Emma. Philipp'e, yatak maceralarını öğrenebilecek kadar yakın olan kim vardı? Philipp'in yattığı kadınlardan, baştan çıkmasına neden olan şeyi almak için bir intikam planı hazırlayacak kadar yaralı ve aynı zamanda zeki olan kimdi?"

Saçlarını almak için.

"Sen delirmişsin," diye itiraz etti Emma. "Tamamen aklını kaçırmış olmalısın. Bütün bu kadınları gerçekten..."

"...rakiplerini!"

...benim öldürdüğüme mi inanıyorsun? Emma bunu sesli olarak dile getirmeyi başaramadı.

"Kendini onun yerine koy Emma. Philipp, Berber'in, cinsel birliktelik yaşadığı kadınları hedef aldığını biliyordu. Katil onunla alay etmek için evine, ganimetlerini koyduğu paketler göndererek sanki şöyle demek istiyordu: *'Yattığın kadınlara neler yaptığımı görüyor musun?'* Kocan olanları yetkililere bildirip kanıtları müfettişlere teslim etmiş olsaydı, seni aldattığı ortaya çıkacaktı. Bunun olmasını istemedi. Böylece olayı kendisi çözmeye karar verdi. Berber'i en yakın çevresinde bulabileceğinden habersiz, laboratuvarında kanıtları inceleyerek kendince araştırmalar yaptı. Bir tecavüzün yaşanmadığını bildiği halde bir erkeğin peşine düşme hatasında bulundu. Oysa fahişeleri öldüren zehrin, kimin silahı olduğunu her çocuk bilir."

Zayıf cinsiyetin. Kadının.

Emma kollarını başının arkasında kenetledi. Palandt'a borçlu olduğu bıçak yarası zonkluyor ve kaşınıyordu, buna rağmen alnını kaşıma isteğine karşı koydu.

"O halde bodrumdayken bana neden o fotoğrafları gösterdi? Ve neden ortada saç falan yokmuş gibi yaptı? Beni delirtmeye mi çalışıyordu?"

"İtiraf etmeliyim ki konuşmamızı hazırlarken beni en çok düşündüren şey bu oldu. Philipp'in, senin sıra dışı ruhsal durumunu kişisel amaçları için kullandığı konusunda mahkemeyi ikna etmek hiç kolay olmayacaktır."

"Hangi amaçlar için?"

"Tahminimce seni vesayet altına almak istiyordu."

"Medeni haklarımı elimden mi almak istiyordu?" diye sordu Emma.

"Öyle de denilebilir."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktı Emma. "Parası olan Philipp'ti, ben değil."

"Tam da bu yüzden," diye karşılık verdi Konrad. "Varlıklı olan kocandı ve evlilik sözleşmeniz olmadığı için, boşanmanız halinde yarısını kaybedecekti. Ama vasin olarak tüm haklarını geri kazanır ve seni psikiyatri kliniğine yatırabilirse durum farklı olacaktı."

İtici güç. Sadakatsizlik bunun gün yüzüne çıkmasını sağlamıştı.

Buna rağmen...

"Tamam, kadınları Philipp'in öldürmediğini söyledin. Hatta onlara tecavüz etmeyip sadece yattığını da belirttin. Berber'in başka biri olduğunu, Philipp'in beni aldattığını bildiğini ve bunu göstermek için kadınların saçlarını kazıyıp elde ettiği zaferin bir göstergesi olarak Philipp'e gönderdiğini. Ayrıca Philipp'in, maruz kaldığı bu duygusal şantajı beni mahvetmek için kullandığını öne sürdün."

Konrad başıyla onayladı. "Aşağı yukarı."

"Ve senin düşüncene göre, Berber..."

Emma sözlerini havada asılı bıraktı, Konrad da onları yakaladı.

"Benim düşünceme göre, böyle bir şeyi sadece aşırı kıskanç biri yapmış olabilir. Philipp'in yalnızca kendisine ait olmasını isteyen ve onu paylaşma fikrine tahammül edemeyen biri."

"Philipp'in beni aldattığını bilmiyordum," dedi Konrad'a. "O fahişeleri tanımıyordum. Demek ki onları ben öldürmedim."

"Sen mi?" diye sordu Konrad şaşkınlıkla. Hatasını fark edip yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Olamaz, çok üzgünüm, Emma. Bütün bu süre boyunca senden söz ettiğimi mi sandın?"

47. Bölüm

Emma'nın çevresindeki her şey dönmeye başladı.

Konrad katilin ben olduğumu düşünmüyormuş. Bahsettiği kişi ben değilmişim. Ama... ama o zaman kimden bahsediyordu?

Eski dostunun az önceki sorularını düşündü.

Philipp'e yakın olan kim vardı? Kadınlara özgü bir intikam planı hazırlayacak kadar zeki olan ve Philipp, eskort kızlarla sevişiği için, karısından bile daha fazla canı yanan kim olabilirdi?

"Sevgilisi!" dedi Emma boğuk bir sesle ve bunu anlamasıyla birlikte ellerini yüzüne kapattı.

"Doğru," diye doğruladı Konrad, yeniden kendinden emin bir şekilde.

"Bir fahişe değil de onun için önemli olan bir kadın. Sık sık görüştüğü için ona yakın olan biri."

Emma'nın kollarındaki tüylerin tamamı havaya dikildi.

"Sylvia?" diye fısıldadı.

Konrad başıyla onayladı.

Emma isterik bir kahkaha attı, eliyle ona deli işareti yaptı, sonra ellerini tekrar yüzüne kapattı.

"Haaayır," diye bağırdı. "Bu tamamen saçmalık. İmkânsız. O öldü, ben..."

"... sen bodrumda, Philipp'in yanındayken. Bu doğru. Sylvia onu seviyordu Emma. Macera hevesini ve kaçamaklarını affetmeyecek kadar çok hem de. Bunu kendin söyledin: Peter diye biri yoktu. Çocuğunun babası olmasını istediği adamın adı Philipp'ti."

Kulağına, odadaki tüm sesleri, en başta da Konrad'ın sesini bastırmaya çalışan bir çınlama yerleşti.

"Philipp'i seviyor ve birlikte olduğu kadınlardan nefret ediyordu. Ölmeyi hak eden değersiz fahişeler."

"Ama beni, beni öldürmedi?"

Bu hiç mantıklı değildi.

"Seni öldürmesine gerek yoktu, tatlım. Philipp senden ayrılabilirdi. Büyük olasılıkla Sylvia'ya seni, onun için terk edeceğine dair söz vermiş, ondan çocuklarının olmasını istediğini söylemişti. Sonuçta o geceden sonra Philipp'e bir daha dokunmadın. Bunu söylediğim için üzgünüm ama korkarım ki Sylvia'nın gözünde artık bir rakip değildin. Fahişelerden farklı olarak. Sylvia, Philipp'in başka kadınlarla cinsel birliktelik yaşamasını engellemek istiyordu. Ona ganimetlerini göndermesinin bir sebebi de buydu. Söylemek istediği şuydu: *Kimlerle görüştüğünü biliyorum. Yattığın bütün kadınlar ölecek.*"

Emma yere devrilecekmiş gibi hissetti.

Emma bodrumda Sylvia'nın adını söyleyince Philipp bu yüzden o kadar tuhaf davranmıştı. Ona neden Sylvia'yı da öldürmek zorunda kaldığını sormuştu, oysa Philipp onun ölüm kalım savaşından habersizdi.

Konrad tekrar kanepeye yaklaşıp yanına oturdu.

Nazikçe yanağına dokundu. "Bir ahlakçı şöyle derdi, kocan tüm o kadınların ölümünden sorumlu ama onları öldürmedi. Sylvia'ya da zarar vermedi. Cep telefonundan Philipp'e ulaşmaya

çalıştığı ve seninle konuştuğu sırada çoktan yüksek dozda uyku ilacı içmişti."

"O arama bir yardım çağrısı mıydı?" diye sordu Emma.

Konrad'ın tutmaya çalıştığı eli geri çekti ve bakışlarını şömineye çevirdi. Eflatun ve mavi renklerde parlayan gaz alevleri, kan toplayan ve asla iyileşmeyecek olan yaraları anımsatıyordu.

"Peki o gün neden bana geldi? Neden bana bağırıp hamile kalmasını engellemek için ona gizlice ertesi gün hapı verdiğimi söyledi?"

Konrad iç çekti. "O bir kaçıktı Emma. Bir seri katilin davranışlarını standart ölçütlere göre değerlendiremezsin. Yine de aradığın cevap, sorduğun sorunun içinde yer alıyor."

"Anlamıyorum."

"Aslında cevap buna çok yakın: Hamilelik hormonunu ertesi gün hapıyla değiştiren Philipp'ti, sen değil."

Güm.

Üzerine giyotin hızıyla düşen bir gerçeğin daha farkına varmıştı.

"Çünkü hamile kalmasını istemiyordu," dedi Emma dehşet içinde.

"Sylvia seni ziyaret ettikten kısa bir süre sonra bunu anlamış olmalı, tatlım. Böylece Philipp'in ondan çocuk yapmak istemediğini öğrenmiş oldu. Ona söz vermiş olmasına rağmen seni asla terk etmeyeceğinden endişe duyuyordu, kaldı ki seminer programını senin için yarıda kesmesi bunu gösteriyordu."

Emma'nın gözlerinin önündeki dünya, bir gözyaşı duvarının arkasında kayboldu.

"Bütün bunlar doğru olabilir," dedi hıçkırıklar eşliğinde. "Ancak yine de bu hikâyede çok büyük bir yanlış var. Belki paranoid olabilirim ve kendimi kaybedip Philipp'e aşırı tepki vermiş

de olabilirim. Ama bunun nedeni, Berber'in bana otel odasında yaptıkları. Ve bu kesinlikle Sylvia değildi."

"Neden?"

Şimdi her sözcüğü, sonuna ünlem işareti yerleştirerek haykırma sırası ondaydı.

"ÇÜNKÜ! BEN! TECAVÜZE! UĞRADIM!" Titriyordu.

"Bunu hissettim. Kadınlar böyle şeyleri hissederler."

Konrad yine ofisinin zeminine kök salmış gibi görünüyordu. Yüz ifadesini hiç bozmadan, sakince şunu sordu: "Bundan emin misin Emma?"

"Evet. Yüzde yüz eminim." Pencereye doğru dönüp sahte bir kahkaha attı. "Hayal gücüm çok kuvvetli olabilir. Zaman zaman hikâyeler de uyduruyor olabilirim. Ama bu konuda kendimden tamamen eminim! Bir erkekti. İçimdeydi. Bu yüzden bebeğimi kaybettim. Onu şu anda bile hâlâ hissedebiliyorum, beni nasıl..."

Emma'nın nefesi kesildi. Gözlerinin önünde ışıklar titreşmeye başladı, sanki Konrad'ın masasının arkasındaki pencereden, Zehlendorf'un kış manzarasına değil de uzun süre güneşe bakmış gibi, önünden sis bulutları geçiyordu.

"Neyin var?" diye sordu Konrad. Sesi endişeli olmaktan çok meraklı çıkmıştı.

"Işık," dedi Emma ve Wannsee'yi işaret etti.

Çok daha karanlık olması gerekmiyor muydu?

"Ne kadar zamandır burada, senin... senin..."

Cümlesini bitirmeyi yine başaramadı, bu defa nedeni, yürüyüş alanındaki adamdı. Ve kar tanelerini diliyle yakalamak istermişçesine ağzını açan, tasmalı köpek.

"...şu anda senin ofisindeyim, öyle değil mi?" diye mırıldandı Emma, bir zaman döngüsüne yakalandığına dair gerçek dışı ve tamamen mantıksız bir hisse kapılarak.

İzlediği sahne, konuşmalarının başlangıcındakiyle benzeşmekle kalmıyor, bire bir aynı şekilde gerçekleşiyordu. Ayağa kalktı. Zorlanarak da olsa bu defa ayakta durmayı başardı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu ve pencereye doğru ilerledi.

Konrad odanın içinde başka kimse olmamasına rağmen arkasında biriyle konuşuyor gibiydi.

"Zamanı geldi," dedi sert bir şekilde. "Tekrar ediyorum, zamanı geldi."

Emma koridordan yaklaşan ayak sesleri duydu. Aynı anda pencereye yaklaşınca, burnuna yine taze boya ve başka tadilat malzemelerinin kokusu geldi. Arkasındaki kapıların açıldığı ve parmak uçlarını tam cama değdireceği sırada ise gözlerinin önündeki göl aniden kayboldu. Onunla birlikte, yürüyüş yapan adam, karlar, köpek, yürüyüş alanı ve bütün her şey de öyle. Pencere bile yok olmuştu.

Duvarda sadece siyah bir delik vardı.

"Bayan Stein?" diyen, Konrad'a ait olmayan bir erkek sesi duydu ama onu duymazlıktan geldi.

"Kim olduğumu biliyorum," dedi ve alnını dayadığı yüksek çözünürlüklü televizyondan gelen statik elektriğin çıtırtısını duyduğu sırada ağlamaya başladı

"Korkmayın Bayan Stein," dedi adam ama Emma arkasını dönüp tedavisini üstlenen psikiyatrını beyaz önlüğünün içinde ve iki hemşire eşliğinde Konrad'ın yanında görünce tam da bunu hissetti: bedenindeki bütün hücreleri istila eden ve sonsuza kadar içinde kalacakmış gibi hissetmesine neden olan bir korku.

Emma'nın başı döndü, dizleri çözülüp gözleri karardığı sıradaysa tutunabileceği bir şey aradı ama bulamadı.

48. Bölüm

Setin arkası
Park Kliniği

"Harika. Mükemmel bir iş çıkardınız."

Doktor Martin Roth, tekerlekli sehpanın üzerinde duran ve ses ayarını biraz düşürdüğü ekranı işaret etti. Ekranda Emma'nın, iki hemşirenin gözetimi altında bulunduğu kulis görülüyordu. Geçirdiği kısa süreli bilinç kaybından sonra tekrar kendine gelmiş ve dizlerini bükmüş halde kanepenin üzerinde yatıyordu. Konrad gerçeği bilmeseydi, şu anda gözetim ekranından Wannsee kıyısındaki kendi hukuk bürosunu izlediğini düşünürdü. Marangoz ve alçı levha ustalarının bire bir aynı görüntüyü elde etmiş olmaları gerçekten inanılmazdı.

Teknisyenlerden bahsetmiyorum bile!

En son dakikaya kadar hâlâ şüpheleri vardı fakat adamlar sonunda haklı çıkmışlardı: Gerçekten de yüksek çözünürlüklü televizyonların görüntüsünü artık gerçek hayattan ayırmak mümkün değildi.

Konrad bile deney esnasında kendini zaman zaman düşüncelere dalmış bir şekilde "pencereden" bakarken yakalamış ve ofisinden görülen manzaranın, yeni çıkan bir yansıtma tekniği

sayesinde bakış açısının, izleyicinin konumuna göre değiştiği bir ultra yüksek çözünürlüklü film olduğu gerçeğini ancak o zaman yeniden hatırlamıştı.

"Kesin bir şey söylemek elbette mümkün değil, yine de bugün Emma Stein'a uygulamış olduğumuz tedavinin başarıya ulaşma şansı oldukça yüksek görünüyor."

Doktor Roth sözlerine ilaveten Konrad'ı kocaman bir gülümsemeyle neşelendirmeye çalışıyor gibiydi. Fazlasıyla bitkin olan avukat, psikiyatrın övgü dolu sözlerini karşılıksız bıraktı. Konrad, Emma'yı neredeyse dört saat boyunca dinleyip sorgulamış ve aynı anda doktorun talimatlarını yerine getirmeye çalışmıştı. Konrad bir şey belli etmiyor olabilirdi, toplum içinde zayıflık belirtileri göstermek göze alabileceği bir şey değildi ancak bu uzun soluklu seansın ardından gerçekten de başı zonkluyordu, her şeye dayanabilirdi ama kendi alanındaki başarısıyla nam salmış olmasına karşın fazla genç görünen başhekimle irdeleyici bir konuşma yapmaya değil. Söylentilere göre Doktor Martin Roth on yıl önce bir şizofreni hastasını, kendi sanrılarıyla tedavi etmeyi bir kez başarmış ve şöhretinin temelini bu sayede atmıştı. Hastalarının iyiliği için zaman zaman sıra dışı tedavi yollarına başvurduğu da oluyordu.

Tıpkı bugünkü gibi.

Doktor Roth, Emma Stein'da istenen sonuca ulaşmak için Konrad'ın avukatlık bürosunu bire bir taklit ederek fizyoterapistlerin, rehabilitasyon egzersizlerini uyguladığı kliniğin spor salonunda yeniden inşa etmişti.

Emma'yı hastane binası dışında sorgulamak için mahkeme izni alamadıkları gibi, klinikteyken her türlü iletişimi reddetmesinden ötürü bunu yapmak zorundaydılar.

"Şu anda ihtiyacım olan tek şey bir bira," diye açıkladı Konrad ve kendine bir katlanır sandalye çekti. Emma'nın bulunduğu yerden, Zehlendorf'taki avukatlık bürosunun mükemmel bir kopyası gibi görünen set duvarlarının hemen arkası, bir inşaat alanını andırıyordu.

Sunta levhalar, devrilmelerini önlemek için iri direklerle desteklenmişti. Gizli mikrofon ve minyatür kameralara (neredeyse hepsi duvar rafının içine yerleştirilmişti) ait kablo demetleri tıpkı örümcek ağları gibi, spor salonunun muşamba zemini boyunca uzanıyordu.

Etraftaki pek çok şey genel itibarıyla bir film setini andırıyordu. Bir kamp masasının üzerinde meyve suları, tuzlu kurabiyeler ve paketli sandviçler duruyordu. "Konrad&Emma Şov" için ayarlanan ve Doktor Roth'un hastalarını izlerken belli ki tadını çıkardığı ikram servisi.

"Soğuk bir bira ve bir sigara," diye isteğine ekleme yaptı Konrad.

"İkisini de hak ettiniz," diye onayladı Roth ve beyaz kot pantolonunun kemer çantasından bir telsiz çıkardı. "Gerçi Park Kliniği'nde katı bir sigara ve alkol yasağı var, yine de buranın başhekimi olarak sanırım bugünlük bir istisna yapabilirim."

Bir tuşa basıp istenen siparişi verdi, muhtemelen Konrad'ın son ayarlamaları yapmak için son günlerde sıkça telefonla görüştüğü yamuk bacaklı asistanını aramıştı. Kadın, can sıkıntısının ve ağırkanlılığın ete kemiğe bürünmüş haliydi. Bira ve sigara siparişini hukuk bürosundaki mobilyaları, kliniğe taşıyacak nakliye şirketini ayarladığı hızda vermesi halinde, Konrad sigarasından ilk nefesini en erken yarın sabah, ilk yudumunu ise ancak gelecek hafta alabilirdi.

"Pekâlâ, sipariş beş dakika içinde geliyor."

Hımmm. Ne demezsin.

Hızlıca birkaç not daha aldıktan sonra Roth da kendine bir katlanır sandalye kaptı ve sırtı ekrana dönük bir şekilde Konrad'ın tam karşısına oturdu.

"Emma kahve fincanını yere devirip lekeyi silmeye çalıştığında bir an için her şeyin bittiğini sandım," dedi gülümseyerek.

Konrad onu onayladı. "Evet. Az kalsın, olmayan tuvaleti arayacaktı."

Ofisin bu ayrıntısını taklit etmek, sıhhi tesisat teknolojisi açısından mümkün olmamıştı. Bir tuvaleti taklit etmek mümkün olabilirdi ama bir sifonu ve akan suyu olan, çalışan bir klozet yapmak? Odada böyle bir iç düzenleme mevcut değildi. Emma aslında var olmayan bir banyoya açılan kulis kapısını zorlamış olsaydı, Potemkin Köyü* gerçeği gün yüzüne çıkacaktı. Gerçekte Emma'nın kendi durumunun bilincine varmasını sağlamak için plana bu da dâhil edilmişti, elbette erkenden değil, dramatik bir tepe noktası yaratmak için seansın mümkün olduğunca sonlarında.

"Şimdi nasılsınız?" diye sordu Doktor Roth, Konrad başlangıçta psikiyatrın tuhaf tedavi yöntemlerine ciddi şekilde karşı çıktığı için *şimdi* sözcüğünü özellikle vurgulamıştı.

"Emma'ya yalan söylemiş ve onu sahte bir dünyaya inandırmak zorunda kalmış olmam bana kendimi hâlâ kötü hissettiriyor. Yine de sıra dışı yönteminizin, istenen sonucu elde etmekte başarılı olduğunu itiraf etmeliyim."

Roth başıyla onayladı.

Emma'nın klinikte her türlü iletişimi reddetmesi bakıcılarını neredeyse çaresizliğe sürüklemişti. Ellerinde ona ait hiçbir açıklama yoktu; iyi bir savunma hazırlamaya yarayacak herhangi bir şey. Buna karşın savcılığın elinde Emma'nın, evinin bodrumunda

---

* Dışarıdan bakana gerçekte olduğundan farklı gösterilmeye çalışılan yapılar. (ç. n.)

saçma sapan ve kısmen anlaşılmaz suçlamalarda bulunduktan sonra kendi kocasının gırtlağını kestiğini gösteren bir video kaydı bulunuyordu.

Aynı şekilde Roth da tedavi sürecinde ilerleme kaydedemeyince, aklına bir taşla iki kuşu vurmaya yarayacak ve Emma'yı aynı anda hem ifade vermeye hem de bir terapi seansına katılmaya teşvik edebilecek bir fikir gelmişti. Tahminlerine göre Emma, içini çok az insana açan bir yapıya sahipti ama en çok, baba gibi gördüğü dostuna.

Ancak bu tek başına yeterli değildi. Aslına uygun bir ifade vermek için tanıdık bir ortama da ihtiyacı vardı.

Kısacası hasta dağa gidemiyorsa, dağ hastaya gelmeli, diye açıklamıştı on gün önce soğuk ve yağmurlu bir cuma gününün öğleden sonrasında Konrad'a, Emma tedavi altına alınalı henüz iki hafta olmuştu. Konrad, Doktor Roth'un planını dinlerken, kendi ruh sağlığını da inceletmesinin yerinde olacağını düşündüğünü çok net hatırlıyordu:

"Bayan Stein'ın size açılacağını tahmin ediyoruz. Bu esnada en yakın dostuna yalan söylemekte epey zorlanacaktır. Özellikle de kendini oldum olası güvende hissettiği bir ortamdayken. Şu anda pek çok şeyi açıklayamıyoruz: Bayan Stein'ın gerçekten bir otel odasında saldırıya mı uğradığını yoksa kendini başka bir yerde mi yaraladığını. Ya da ölümlerin tam olarak nasıl gerçekleştiğini. Ölümlerde kasıt ya da ihmal olup olmadığını. Şayet siz, Profesör Luft, hukuki bir görüşme sağlar ve izlememize izin verirseniz, bize Emma Stein'ın açıklamalarını psikiyatrik bir bakış açısıyla inceleme şansı tanımış olursunuz."

Konrad gülmüş ve son birkaç saat boyunca Emma'yla ikisini görüntüleyen gizli kameralardan birini bulmak için etrafına bakınmıştı.

"Ofisimi baştan aşağı yeniden mi inşa etmek istiyorsunuz? Dalga geçiyor olmalısınız!"

"Asla, aslında beni tanıdıkça zaman zaman sıra dışı yöntemler kullanmayı tercih ettiğimi daha..."

"Bir dakika, durun!" diye sözünü kesen Konrad, dirseklerini çalışma masasına dayayıp Roth'a tepeden bakmıştı.

"Bana cidden müvekkilime ihanet etmemi mi teklif ediyorsunuz? Avukatlık yeminimi bozmamı?"

Roth hararetle başını sallamıştı.

"Biz kader ortağıyız. Müvekkiliniz benim hastam. Bu demek oluyor ki avukatlık yemininiz, benim hekimlik yeminimle örtüşüyor. Emma Stein, Anton Palandt ve kocası Philipp'i kasten öldürmekle suçlanıyor. Aynı zamanda ileri safhada paranoya belirtileri gösteriyor, hatta mitomani hastası bile olabilir."

"Oysa benim yardımımla..."

"Bir taşla iki kuş vurabiliriz. Gerçekte neler olduğunu öğreneceğiz ve böylece sadece savunmaya değil, tedaviye de katkı sağlayacak bir veri elde etmiş olacağız. Fakat her ikisi de ancak sizin yardımınızla gerçekleşir. Bu 'olmazsa olmaz bir koşul.' Bu hukuki bir terim, yanılıyor muyum?"

"Bir, 'Conditio sine qua non,'" diye doğruladı.

"Müvekkiliniz olarak sizinle yaptığı görüşme aynı zamanda bir psikoterapötik analiz yerine geçecektir. Bu hem gerçeğin ortaya çıkmasına hem de iyileşmeye katkı sağlayacak. Ayrıca bunların hiçbiri, üçüncü bir kişinin kulağına gidip Emma'yı rahatsız edemeyecek. Tüm kayıtlar sadece ikimizin erişiminde olacak. Kameramanlar olmayacak. Yalnızca sabit bir şekilde monte edilmiş objektifler."

Bu konuşma Konrad'ı sonunda ikna etmiş olsa da düşünmek için bir hafta sonu daha zaman istemişti. Aslında teklifi onay-

layacağını, vedalaşmadan hemen önce Doktor Roth'a şu soruyu sorduğunda anlamıştı:

"Ofisimin tamamını taşıyacak mısınız?"

"Yalnızca mobilyaları," diye cevaplamıştı psikiyatr sakince, sanki yasal sağlık sigortası tarafından karşılanan sıradan bir hizmetten bahsediyormuş gibi. *"Avukatlık ofisinin geri kalanını yeniden inşa edeceğiz."*

Böylece Emma, belki de onu hapse girmekten kurtarabilecek en yaşlı dostunu yeniden görme sözü eşliğinde odasında sakinleştiricilerle uyutuldu, uyandığındaysa sahte avukatlık bürosundan buraya taşındığını tahmin etti.

Bütün bu uğraşlara gerçekten değdi mi, diye düşündü Konrad.

Boğuk bir vurma sesi duyunca çok şaşırdı çünkü spor salonuna açılan ve hemen yanında oturdukları kapı camdandı. Ayrıca camın arkasında hiç kimse yoktu.

"Bu neydi?" diye sordu Konrad sesler tekrarlayınca ancak bu defa zıplamayı andırıyorlardı. Yüzünü ekrana döndü.

Emma.

Ne hasta yatağında ne de kanepede yatıyordu, onun yerine odanın ortasında durmuş, sağ bacağının üstünde zıplıyordu. Biraz hantal bir hemşire onu kolundan yakalamaya çalıştı ama Emma onu hiç zorlanmadan üstünden silkeledi.

"Ses!" diye komut verdi Konrad, mahkeme salonundan tecrübeli komando sesiyle, başhekim sehpanın üzerinde duran kumandaya uzandı. Emma'nın sesi yükseldi.

"Merhaba Konrad?" diye seslendi birkaç kez art arda ve kendi ekseni etrafında dönmeyi sürdürdü. Görüntüsünün kaydedilip sesinin dinlendiğini elbette anlamıştı ancak mikrofon ve kameraların nerede olduğunu henüz anlamamıştı.

"Konrad, beni duyabiliyor musun?"

"Evet," diye cevapladı Konrad, oysaki Roth ona bu sabah kulisin arkasında mükemmel bir ses yalıtımı olduğunu ve yere bir tabak bile atılsa, ön odadan hiçbir şeyin duyulmayacağını söylemişti.

"Konrad?" dedi Emma, hemen sonrasında yanaklarından aşağıya iri gözyaşları süzüldü. Sesi, küçük hoparlörlerin içinde titreşti. "Lütfen geri gel Konrad. Sana bir itirafta bulunmalıyım!"

49. Bölüm

Emma'nın hastane odası hoş bir manzaraya sahipti. *Avukatlık ofisindeki kadar şık olmasa da en azından yapay değil*, diye düşündü Konrad.

Emma şu anda onunla birlikte pencerenin önünde duruyor olsaydı, karla kaplı yeşil alan boyunca zıplayan küçük bir tavşan ailesinin, yuvarlak bahçe aydınlatmasından yayılan ışığın iki metre ilerisinde karanlığa atladıktan kısa bir süre sonra toz halindeki beyaz karın üzerinde bıraktığı izleri görebilirdi.

Eskiden onu ara sıra üniversiteye bıraktığı eski Saab'ını da görebilirdi ama bunun için ayağa kalkması gerekirdi ve belli ki şu an bunun için fazla güçsüzdü. Kalın bir kar tabakasıyla kaplı Cabrio model arabası aslında başhekimler için ayrılmış olan, küçük park alanında duruyordu. Roth ona kendi yerini vermişti.

"Her yeri aradın mı?" diye Emma'nın hasta yatağından sorduğunu duydu. Saatler önce kulise götürüldüğü yataktan daha geniş ve daha rahattı.

"Evet," diye onayladı Konrad.

Emma'nın isteği üzerine, etrafta gizli kamera ve mikrofon olup olmadığını anlamak için odanın her yerini aramıştı, üstelik Roth üst katta hiçbir kayıt cihazının bulunmadığı konusunda onu temin etmesine rağmen bunu çok özenli bir biçimde yapmıştı.

Hastasının özel alanına bu tür bir müdahalede bulunmaya cesaret edemezdi.

"Çok üzgünüm," dedi Konrad pişman bir şekilde ve bu doğruydu. Doktor Roth'un yalan söyleyen bir kadını, bir yalanla tedavi etmiş olmasının ileride, ders kitaplarında anlatılması şüphesiz itibarını artıracaktı. Ama bu, Konrad'ın en iyi arkadaşını ve aynı zamanda vesayet altında olan birini aldattığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Hayır, asıl ben üzgünüm," diye karşı çıktı Emma donuk bir biçimde. Sesi kendinde değilmiş gibi çıkıyordu, gözlerinin çevresi, sanki uzun süredir bir şey içmemiş gibi çökmüş ve kırışıktı.

"Belki de konuşmamıza yarın devam etsek daha iyi olur. Bitkin görünüyorsun tatlım."

"Hayır."

Elini yanına koyup battaniyenin üzerine vurdu. "Gel lütfen. İyice yaklaş."

Konrad pencerenin önünden ayrıldı ve iki adımda yanına geldi. Yakınında olmayı çok seviyordu. Artık mesleği gereği takındığı mesafeli tavrı korumak zorunda kalmadığı için Emma müvekkili olmaktan çıkmış, tekrardan küçük, tatlı kızı olmuştu.

Yanına oturabilmek için komodini kenara çektiği sırada Emma fısıldıyordu.

"Seninle burada konuşmak istedim. Hücremde."

"Hastane odanda demek istiyorsun."

Konrad ona sanki bir espri yapmış gibi gülümsedi.

Roth, Emma'yı tekrardan odasına yerleştirmek konusunda hiç vakit kaybetmemişti. Avukatlık ofisi kulisi görevini yerine getirmişti. Emma pencere yerine kullanılan yüksek çözünürlüklü televizyonu fark ettiğinde, insanın hayal ile gerçeği ayırt etme yetisini kaybedebileceğini anlamıştı. Konrad bu kavrayışın psiki-

yatrik açıdan ne tür bir fayda sağlayacağını bilmese de Emma'nın spor salonunda kalmasındansa hastane yatağına dönmesinin daha güvenli olacağı konusunda başhekimle hemfikirdi.

"Bunu sana aşağıda söylemek istemedim. Onca kamera ve mikrofonun önünde."

Konrad başıyla onayladı.

Emma'nın elini tuttu. Kuruydu ve kâğıt kadar hafifti.

"Kimse bizi duymamalı," dedi, sesi, ağzında sıcak bir patates varmış gibi çıkmıştı. Dili peltekti. Roth ona bir sakinleştirici daha vermişti, etkisini yavaştan göstermeye başlamış olmalıydı, sonra da koridorda bekleyeceğini belirterek odadan çıkmıştı.

"Güzelce dinlen," diye karşılık verdi Konrad ve sevecen bir şekilde elini sıktı.

"Söyleyeceğim şey şimdilik sadece sana özel," diye cevapladı onu Emma.

Konrad kalbinde bir batma hissetti, değer verdiği birinin zor durumda olduğunu görüp ona nasıl yardım edeceğini bilmediği zamanlarda hep hissettiği gibi. Kanun adamlarının savaş meydanındayken yanında her zaman doğru silahları taşırdı. Mesele kişisel sorunlar olduğundaysa çoğunlukla güçsüz olurdu. Özellikle de Emma'ya karşı.

"Canını sıkan şey nedir?" diye sordu Konrad.

"Biliyor musun, o otele gidip gitmediğim konusunda artık gerçekten şüphe duymaya başladım."

Konrad ona tatlılıkla gülümsedi. "Bu çok iyi Emma. Bunu dile getirmen çok iyi. Ve inan bana, hiç kimse seni suçlamıyor. İyileşmen için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Psikoterapide iyileşme diye bir şey yoktur," diye karşı çıktı Emma.

"Ama yardım var."

"Bunu istemiyorum."

"İstemiyor musun? O halde ne istiyorsun?"

"Ölmek!"

50. Bölüm

Konrad'ın duygusal tepkisi ağır olmuştu.

Eli acı verici bir biçimde kasılarak Emma'nın elini sardı ve Emma, titreyen alt dudağından, soğukkanlı tavrını korumakta zorlandığını anlayabiliyordu.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, gayet ciddiyim."

"Ama neden?"

"Pek çok sebepten ötürü. Paranoyam yüzünden Palandt ve Philipp'i öldürdüm. Sylvie'nin kurtarılmasına engel oldum."

"Hiçbirini bilerek yapmadın," diye karşı çıktı Konrad şiddetle. "Hiçbir suçun yok."

Emma başını salladı, gözleri kızarmış ama berraktı. Ağlamayı bırakmıştı.

"Philipp..." dedi. "Philipp olmadan hayatımın bir anlamı yok. Onu seviyordum. Pisliğin teki olması bir şeyi değiştirmiyor. Onsuz hiçbir değerim yok."

"O sahtekâr olmadan çok daha değerlisin," dedi Konrad, şaşırtıcı şekilde yüksek sesle. "İçinde bulunduğun durumun tek sorumlusu, seni aldatan ve kendinden başkasını düşünmeyen kocan. Sağlığında seni aldatıp ihmal etmiş olması zaten yeterince kötüyken, ölümünden sonra bile seni derin bir çaresizliğin içine sürüklüyor." Konrad tutuşuna ve sesine zor da olsa hâkim

olmaya çalıştı. "Senin bir suçun yok Emma. Yaptığın şey meşru müdafaaydı."

Emma iç çekti. "Hâkimleri buna ikna etsen bile, artık yaşamak istemiyorum. Bu şekilde değil. Bunu anlamak zorundasın Konrad. Ben bir psikiyatrım. Ruhun en kuytu derinliklerini biliyorum. İçlerine bakmakta dahi zorlanıyordum. Şimdiyse kendim en dip noktasında çakılı kaldım."

"Emma..."

"Hişşt... dinle beni, lütfen, Konrad. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tecavüze uğradığıma o kadar emindim ki. Peki ya şimdi? Hayal ile gerçeği ayırt edemediğin bir hayatı sürdürmenin anlamı yok. En azından benim için yok. Bunu bitirmek zorundayım. Ama bunu senin yardımın olmadan başaramam. Yazdığım şu ilacı benim için bulabilecek birilerini tanıdığına eminim."

"Sen gerçekten..."

"Deliyim. Çok doğru."

"Hayır. Bunu demek istemedim."

Konrad başını salladı. Emma onu daha önce hiç bu kadar üzgün ve çaresiz görmemişti.

"Hayır, bu doğru. Kafadan çatlağım..."

"Sadece geniş bir hayal gücün var tatlım. Ve stres altındasın. Hem de fazlasıyla."

"Bu herkes için geçerli ama yine de hayalî otel odalarında tecavüze uğradıklarına dair sanrılar görmüyorlar."

"Çünkü senin kadar güçlü bir hayal güçleri yok Emma. Dinle beni. O akşam zor bir konuşma yapmıştın, açık bir şekilde meslektaşlarının sözlü saldırısına uğradın ve kendini savunmak zorunda kaldın. İçinde bulunduğun sıra dışı ruh halinden ötürü kontrolünü yitirmiş olman gayet anlaşılır bir durum. Tahminimce televizyonda Berber'le ilgili bir haber izledin ve hayal gücünün

de etkisiyle kendini onun kurbanlarından birinin yerine koydun. Uzun zaman alacak belki ama Doktor Roth'la birlikte bunu mutlaka bulacağız."

"Bunu istemiyorum."

Konrad, sanki içini yaşama sevinciyle doldurmaya yarayan bir pompaymış gibi elini tekrardan sıktı.

"Emma, bir düşünsene. Sana daha önce de yardım edilmişti. Henüz küçük bir çocukken hayal gücün, tıpkı şu anda olduğu gibi sınırlarını zorladığında."

Arthur.

Emma beklenmedik bir hüzne kapılıp çocukluğunda onu ilk başta çok korkutan hayalî arkadaşını düşündü. Anılarının büyük bir bölümü bulanıktı. Ancak motosiklet kaskı ve Arthur'un elindeki iğne onu terapiden sonra bile yıllarca takip etmeyi sürdürmüştü ki şu anki durumuna bakılırsa terapi pek de başarılı olmuş görünmüyordu.

Emma'nın gözleri kapandı ama bölük pörçük anılarını rüyalarına taşıyacağını haber veren uykuya daha fazla direnemedi.

Babasının sözleri: *"Hemen defol buradan. Yoksa canını acıtırım."*

Dolabın içindeki ses: *"Böyle mi söyledi?"*

Dört aylık hamileyken bebeğini düşüren annesinin çığlıkları.

Ertesi gün hapı.

Sylvia'ya bağıran kendi sesi: *"Saçlarım kazındı ve tecavüze uğradım. Odamda bir adam vardı..."*

"Evet. Tıpkı dolabındaki Arthur gibi..."

Emma gözlerini açtı. İçinde bulunduğu sis perdesini aşıp yeniden yüzeye çıktı.

"Neyin var?" dedi Konrad, Emma'nın elini hâlâ bırakmamıştı.

"İsmini nereden biliyordu?" diye sordu Emma. Dili en az birkaç kilo ağırlığındaydı. Onu hareket ettirmekte zorlanıyordu.

"Efendim?"

"Arthur. Sylvia ismini nereden biliyordu?"

"Şu hayaletten mi bahsediyorsun?"

Emma, Konrad'ın şaşkın yüzüne baktı.

"Gördün mü, ismini sana bile söylemedim. Onu bugün ilk kez duydun, sana Sylvia'yla olan tartışmamı anlattığımda. Evime gelip beni, çocuk sahibi olmasını engellemekle suçladığında, küçükken de yalancı olduğuma dair bir şeyler söylemişti. Arthur'u uydurduğumu. Oysa Sylvia'yla tedavim bittikten sonra tanıştım. Ona bundan hiç bahsetmedim."

Konrad omuz silkti. "Philipp'le bir ilişkisi vardı," diye homurdandı. "Muhtemelen bunu ondan öğrenmiştir."

Emma telaşla gözlerini kırpıştırdı. "Dinle beni. Bundan Philipp'in bile haberi yoktu. Arthur'un ismini kendime sakladım. Tedavi gördükten sonra ismini bir daha hiç sesli olarak söylemek istemedim, bu bir tür batıl inançtı. İsmini anmazsam Arthur'un sonsuza dek geri dönmeyeceğini düşünmüştüm, anlıyor musun?"

O dönem ismini yalnızca aileme ve psikiyatrıma söyledim. Öyleyse Sylvia onu nereden biliyordu?

Emma ürperdi. Kısa bir an için cevabı bulmuştu. Ve bu cevap onu öylesine korkunç, öylesine dehşet verici bir gerçeğe götürüyordu ki içinden hastane odasından bağırarak kaçmak geldi.

Fakat sonra cevap yok oldu, onunla birlikte, bilinç kaybına direnme gücü de öyle.

Emma derin bir uykuya daldığı sırada ona eşlik eden tek şey, paketi teslim aldığı gün hissettiğinden bile daha güçlü bir korkuydu.

51. Bölüm

Doktor Roth mutluydu. Giderlerin büyük bir bölümünü kendi cebinden karşıladığı deney, başarılı olmuştu.

Deneyi sürdüremeyecek olmasına neredeyse üzülmüştü ancak bu esnada kullanım dışı kalan rehabilitasyon salonuna acilen ihtiyaç doğmuştu, ayrıca aynı sahneyle yeniden başarı elde etmek zaten mümkün değildi.

"Sanırım bu kadardı?" diye sordu Konrad, kanepesini odadan çıkaran nakliyecileri dikkatli bir şekilde izleyerek. Emma'yla yaptığı görüşmenin ardından, ilk önce biraz nefes almak istemiş ve bir süreliğine parkın içinde yürüyüş yapmıştı.

Artık dinlenmiş görünüyordu.

"Kelime avı bitti mi?"

Ceza avukatı sesini biraz yükseltmek zorunda kaldı çünkü arka plandan, duvardaki vidaları sökmek için kullanılan şarjlı matkapların sesleri geliyordu. Havada taze talaş kokusu vardı. Roth'un çocukluğundan beri bayıldığı bir koku. Sanatsal yönü ağır basan bir okulda okumuştu. Marangozluk faaliyetleri zorunlu derslere dâhildi, belki de bu yaratıcı metotlara olan zaafını açıklıyordu.

"Evet, sanırım öyle," diye cevapladı Roth. "Tabii Bayan Stein size, işim için önemli olabilecek başka bir şey anlatmadıysa."

"Avukat sırrı," diye gülümseyerek karşılık verdi Konrad, ancak sonrasında olumsuz anlamda bir el hareketi yaptı. "Hayır, ciddiyim. Aklı tamamen karışmıştı. İntihar düşüncesinden bahsetti, bu konuda çok dikkatli olmalısınız."

"Merak etmeyin, buna hazırlıklıyız." Roth açılmış alnını kaşıdı. "Bu ne yazık ki beklenen bir tepki."

"Neden?"

"Bayan Stein'ın dünyasını derinlemesine sarstık."

Roth, Schopenhauer'in tüm eserlerinin durduğu duvar rafını işaret etti. Kameralardan biri hâlâ, *İsteme ve Tasarım Olarak Dünya* adlı kitabın arkasına yerleştirilmiş şekilde duruyordu.

"Ve şu anda onu tekrar düzeltmesinin imkânsız olduğunu düşünüyor."

"Hey, hey. Lütfen dikkatli olun!" Konrad kısa bir an için izin istedi ve O şeklindeki halısını sehpanın altından çekiştirerek çıkarmaya çalışan nakliyecilerden birinin yanına gitti.

"O şey kuru temizlemeye gidecek, çöpe değil."

"Bu bir *enso* mu?" diye sordu, peşinden gelen Roth.

Konrad onu takdir dolu gözlerle süzdü. "Zen sembolizmiyle ilgili misiniz?"

"Biraz," diye gülümsedi Roth ve beyaz halının, siyah çerçevesini işaret etti. "Bir *enso*, yani çember, Zen kaligrafisinde, akıcı bir fırça darbesiyle ve tek seferde çiziliyor. Zen sanatçıları, yalnızca içsel bütünlüğünü ve dengesini sağlamış kişilerin orantılı bir *enso* çizebileceğini söylerler. Dolayısıyla çemberin çiziliş şekli, çizerin farkındalık seviyesini açık bir biçimde görünür kılacaktır."

"İşte buna şapka çıkarılır," diye güldü Konrad. Bu esnada nakliyeci de sehpayı koltuğunun altına sıkıştırıp ortadan kaybolmuştu. Diğer taşımacılar da aynı anda başka eşyaları dışarı

taşıdıkları için Konrad ve Roth o an için baş başa kalmışlardı. "İçinizde bir filozof taşıdığınızdan hiç haberim yoktu."

Roth düşüncelere dalmış bir şekilde başıyla onayladı. Parmakları bir kez daha *enso* halısının üzerinde gezindi, ardından ayağa kalktı. Bakışlarını son kez kulisin içinde gezdirdikten sonra Konrad'a neredeyse gelişigüzel bir tavırla şunu sordu: "Ondan ayrı kalamıyordunuz, değil mi?"

"Efendim?"

"Onu hep yanınızda istiyordunuz. Yakınınızda."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Konrad, sesi hafiften değişmişti.

Roth cevap vermek yerine az önce halıdan kopardığı, elindeki bir tutam tüyü inceledi. Koyu kahverengi kırçılları vardı ve bir halı için fazla ince görünüyorlardı. Neredeyse saç teli kadar.

"Tüm kurbanların saçları Philipp'in laboratuvarında bulunmuştu. Emma'nınkiler hariç," dedi psikiyatr ve doğrudan Konrad'ın gözlerinin içine baktı.

Ceza avukatının yüzü soldu, sanki saniyeler içinde birkaç yaş birden yaşlanmış gibi görünüyordu. Onca zamandır üstünde durduğu özgüven zemini aniden bir kapana dönüşüvermişti.

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

Roth ona bir soruyla cevap verdi: "Bütün bu uğraşlar sizi hiç şaşırtmıyor mu Profesör Luft?" Psikiyatr çevresindeki her şeyi ilk kez görüyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Bütünüyle ofise dönüştürülmüş bir sahne dekoru, yüksek çözünürlüklü televizyon, gizli kamera ve mikrofonlar. Bütün bunlar sadece paranoid kişilik bozukluğu olan bir hastayı sanrılarından kurtarmak için mi?"

"Burada neler dönüyor?" diye sordu Konrad ifadesiz bir sesle. Bakışları çaresizce kulisin çevresinde gezinip kendine bir çıkış yolu aradı.

Fakat onu bulmasına fırsat kalmadan, Roth gerçeği bir tokat gibi yüzüne çarptı: "İzlediğimiz kişi Emma değildi, sizdiniz!"

52. Bölüm

Emma katran karası bir denizin dibindeydi ve kendini, deniz tutmuş gibi hissediyordu. Bunun yanı sıra dengesini bozan dalgalara, tuhaf bir melodi eşlik ediyordu.

Yarı fısıldayıp yarı gülümseyen bir ses.

Aklını yitirmiş birinin sesi.

Konrad'ın sesi.

"Seni seviyorum Emma."

Emma güçlü bir bulantı dalgasına kapılmış halde gözlerini açtı ve hasta yatağının hemen yanına kustu.

Sersemliği hâlâ geçmemiş, dünyayı buzlu cam ardından izliyor gibiydi ama kim olduğunu (tecavüze uğramış bir kadın), nerede olduğunu (Park Kliniği) ve Konrad'ın ona ne söylediğini biliyordu.

"Sakın endişelenme, ben sana bakarım," deyip elini tutmuştu, Emma'nın bilincini tamamen yitirdiğini düşündüğü ancak hâlâ uykunun en hafif yerinde gezindiği sırada.

"Seni hep yaptığım gibi koruyacağım."

Emma tekrar ve tekrar ondan uzaklaşmış ama Konrad'ın sesi onu her defasında geri çağırmıştı.

İlaçları, bedenine tamamen yayılmadan kustuğunda ise Konrad çoktan gitmişti.

Ancak sesi hâlâ kafasının içindeydi. Zihninde fısıltı halinde şarkı söyleyen, tüyler ürpertici o ses.

"Ben senin koruyucu meleğinim Emma. Son aylarda seni hep korudum, tıpkı hayatım boyunca yaptığım gibi. Anlıyor musun? O fahişeleri senin için öldürdüm. Saygınlığını tekrar geri kazanmanı sağladım."

Emma, Konrad'ın sözlerindeki deliliği ancak şimdi anlamlandırıyordu. Hâlâ çok fazla uykusu vardı. Ama yatıştırıcılar onu bilinç bataklığının dibine çekmekte eskisi kadar başarılı değildi.

"Seni ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum. Henüz çok küçüktün, üç yaşında, babanla yazıhaneme gelmiştiniz. Neredeyse bugünkü haliyle bire bir aynı şekilde döşenmişti. Halı bile o zamandan kalma. 'O'nun üstünde oynamaya bayılırdın ama bunu hatırlamadığına eminim, henüz çok küçüktün."

Bu yüzden orada kendimi en başından beri evimdeymiş gibi hissediyorum.

Emma gözlerini daha o anda açmaya çalışmış ama bunu başaramamıştı.

"Babanın sana iyi gelmediğini daha en başından anlamıştım. Sen sürekli olarak ondan ilgi bekliyordun ama o daima aksi ve soğuktu. Ben ise hislerimi sana gösteremiyordum. Seni görebilmek için saklanmak zorundaydım."

Dolabımda!

"Seni izledim, ilgi gösterdim ve koruyup kolladım. Hiç sahip olmadığın baban oldum."

Konrad sadece Berber değil.

O aynı zamanda Arthur'du!

Sylvia ismini bu yüzden biliyordu. Onu Philipp'ten değil, kendi isim babasından öğrenmişti, diye hatırladı Emma, sürekli olarak

Konrad'ın fısıltılarıyla bölünen, fazlasıyla ağırlaşmış kendi düşüncelerini.

Görüşüyorlardı, elbette. Emma kötü durumdayken Konrad'ın, Sylvia'yı ziyaret ettiğine şüphe yoktu. En iyi iki arkadaşı olarak bir araya gelip ona nasıl yardım edebileceklerini konuşmuş olmalıydılar.

"Seni hayatın boyunca korudum tatlım. Tıpkı eski erkek arkadaşın Benedict seni rahatsız ettiğinde olduğu gibi, hatırlıyor musun? Koruyucu elim her daim üzerindeydi, sen bunu fark etmedin bile. Artık yeterince büyüdüğünde ise karşına çıktım. Ama gerçek hislerimi anlamandan ve aranda onca yaş farkı olan bir adamla artık görüşmeyeceğinden korkmuştum."

Ama sen eşcinselsin?

"Eşcinsel olduğumu sadece uydurdum. Sana yakın olmamı sağlasa da bizi aynı zamanda ayıran bir yalan uydurmak zorunda kaldım. Ah, kendimi senin için onca yıl nasıl da paraladım."

Oteldeki geceye kadar!

"Le Zen'den ayrılıp eve dönmeni istemiştim tatlım. O sırada bir fahişeyle yatakta olan kocana. Onu suçüstü yakalaman için. Ama sen kaldın. Seni aynadaki yazıyla korkutmama rağmen gitmek istemedin. Ben de Philipp'in seni arzulamaması için saçlarını kestim. Bundan böyle hep yaptığı gibi, eve döndüğünde seninle yatmasın diye."

Emma, Konrad'ın bu bölümde boğazını temizlediğini hatırlar gibi oldu, tıpkı o gece otelde yaptığı gibi.

"Sana tecavüz etmedim. Ama sonra, seni yatarken gördüğümde, öylesine huzurlu..."

Emma tekrardan öğürmeye başladı. Örtüyü üzerinden attı ve ayağa kalkmaya çalışırken yatağın yanına, yere yığıldı.

"Hayır!" diye bağırdı, zihnini işgal eden gerçeğin sesine.

"Bu bir hataydı, biliyorum," dediğini duydu Konrad'ın. "Ama artık daha fazla bekleyemezdim Emma. Kendimi onca yıl tuttuktan sonra bunun olması gayet doğaldı. Ve çok güzeldi. İnanılmaz güzel. Çok yumuşaktı. Sevgi dolu bir birleşme."

Emma karnının alt kısmında şiddetli bir ağrı hissetti. Dizlerinin üzerine çöktü ve bir kez daha kustu.

Midesi tamamen boşaldığında, sanki kalan safrayla birlikte Konrad'ı da bedeninden tükürüp atmış gibi, zihnindeki ses de kaybolmuştu.

Hırıltılar çıkararak pencere pervazına tutundu ve kendini yukarı çekip dışarı baktı.

Neredeyse Konrad'ı parkta, ona gülüp el sallarken görmeyi beklemişti ama kış manzarasından başka bir şey yoktu. Karın üstünde tavşan ayak izleri. Loş ışıklı bir sokak lambası.

Ve araba.

Üzeri karla kaplı eski Saab, hastane otoparkının aslında başhekim için ayrılmış olan bölümünde duruyordu.

Emma kapıya baktı, geceliğinin koluyla, üst dudağında kalan az miktardaki salyayı sildi ve bir karar verdi.

53. Bölüm

Başlangıçta kendinden çok emin bir görüntü sergileyen ceza avukatı, sahte ofisinde sendeleyip yere kapaklandı. Doktor Roth'a hâlâ bir şey söylememişti. Psikiyatrın gözlerine bakmaya cesareti yoktu. Titreyerek olduğu yerde kaldı. Yüzü, televizyonun çoktan sökülüp tesisattan geriye sadece suntadan yapılmış bir girintinin kaldığı pencere duvarına dönüktü.

Konrad arkasını döndü, çalışma masasının köşesine tutunmak isterken eli kaydı, yine de son anda kendini koltuğuna bırakmayı başardı.

"Emma'nın saçlarını, *enso* halısına dokudunuz," dedi Roth. Onu suçlamadan. Ve sesinde en ufak bir merak belirtisi olmadan. Bir psikiyatr olarak bundan çok daha fazla rahatsız edici olan sapkın davranışlarla karşılaşmıştı.

"Bu... bunun..." diye kekeleyerek sesine yeniden kavuştu Konrad. "Bunun bir açıklaması yok."

"Öyle olduğuna eminim," diye cevapladı Roth. "Her şey çözülecek. Oda numarası meselesi de aynı şekilde. 1903'mü yoksa 1905'miydi?"

"Efendim?"

"Le Zen'deki geçişli odalardan hangisinin kapı numarasını 1904'le değiştirdiniz?"

Roth, Konrad'ın alnında biriken teri fark etti. Kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Teni balmumundan yapılmış gibi parlıyordu.

"Biliyorum, hiç kimse çevirdiği üçkâğıtların fark edilmesinden hoşlanmaz," dedi Roth. "Yabancı bir otel portalı üzerinden, dört kişilik bir aile için her iki odayı birden tutmak çok akıllıca bir üçkâğıt olsa da. Berlin'deki çoğu otelde olduğu gibi Le Zen'de de giriş yaparken sadece kredi kartını uzatmak yeterli olduğundan, ihtiyacınız olan tek şey sizin yerinize anahtarları teslim alacak biriydi." Roth alnını buruşturdu. "Bu henüz tam olarak çözemediğimiz bir nokta. Tahminlerimiz, o üç çocuklu annenin gerçekten var olduğu yönünde; davetiniz üzerine Almanya'ya gelen eski bir müvekkil olabilir belki. Elbette otelden biraz erken ayrıldı, tıpkı planlandığı gibi, böylece Emma'nın giriş yapacağı gün hazırlıklarınızı tamamlayacak vaktiniz oldu. Sakin bir biçimde Ai Weiwei'nin portresini monte edebildiniz, üstelik çerçevesi olmayan bağlantı kapısının tam üstüne, böylece Emma yan odaya geçilebildiğini fark etmeyecekti. Orada durup uyumasını beklediniz. Eskiden olduğu gibi dolabın içine saklanmanıza bile gerek kalmamıştı." Roth donuk bir şekilde gülümsedi. "Bu arada Arthur ismi hoşuma gitti. Ben de bir Arthur Schopenhauer hayranıyım."

Geçici ofis kapısı, sesli bir gıcırtı eşliğinde açılınca Konrad irkildi. Yunan yüz hatlarına sahip siyah saçlı bir memur, kendinden emin adımlarla içeri girdi.

"Profesör Konrad Luft, tutuklusunuz," dedi polis memuru. Jorgo Kapsalos çalışma masasına iki metre mesafede durdu, eli, belinde taşıdığı görev silahının üstünde duruyordu. "Konuşmama hakkına sahip olduğunuzu söylememe gerek yok herhalde."

Konrad başını kaldırıp Jorgo'ya baktı ve uzun boylu, geniş omuzlu polis memuruna, bir uzaylıya bakarmış gibi gözlerini dikti.

"Neden?" dedi boğuk bir sesle.

Kanepenin yakınlarında kalan Roth, Jorgo'nun dudaklarında bir gülümseme gördüğünü sandı, belki de sadece masa lambasının loş ışığı ona bu izlenimi vermişti.

Emma'nın kocasının eski ortağı sadist eğilimler taşımıyordu. Gerçi Jorgo, bağlantıları daha önce kuramadığı için kendini suçlamış ve bundan ötürü Philipp Stein'ın ölümünden çok etkilenmişti. Roth, Jorgo'nun intikam odaklı hareket ettiğini sanmıyordu. Buna karşın Berber'i tutuklarken hissettiği tatmin duygusu gayet anlaşılırdı.

"Ben olduğumu nasıl anladınız?"

Jorgo başını salladı, eli ise kemerindeki kelepçelere gitti. "Polis merkezinde ifadenizi aldığımız sırada bütün bunları konuşacak bol bol vaktimiz olacak."

Konrad başıyla onayladı. Yenilgiyi kabullenmişti.

"İnanılır gibi değil," dedi ve bakışlarını, Emma'ya yardım etmek amaçlı olduğunu düşündüğü sahte ofiste gezdirdi, oysa bütün o süre boyunca izlemeye alınan aslında kendisiydi. "Beni tongaya düşürdünüz," diye mırıldandı avukat. Çıkışa baktı. Taşıyıcıların hiçbiri geri dönmemişti. Jorgo'dan aldıkları talimatları uyguluyorlardı.

"Kendini bilindik bir ortamda güvende hissetmesi gereken Emma değildi, bendim."

Konrad'ın aklı, en büyük yenilgisini yaşadığı sırada bile kusursuz çalışıyordu. "Kendi ofisim için asla bir arama emri çıkaramazdınız. Her şeyi kusursuz bir biçimde planlamışsınız. Takdir ettim."

Konrad güçsüz bir şekilde çalışma masasına tutundu, Roth olacakları daha o zamandan anlamalıydı. Bilhassa nefes almakta zorlanıp kollarını masanın altına düşürdüğü sırada.

Konrad sarsılmıştı. Hassastı. Belki de aldığı darbenin etkisinden bir daha asla kurtulamayacaktı. Ancak değişimi fazla hızlı gerçekleşmişti, özellikle de hayatı boyunca bedenini ve zihnini kontrol altında tutarak yaşamış biri için.

Bir hata yaptık, diye düşündü Roth ve farklı bir sesten, kendi düşüncelerinin yansımasını duydu. Hafif bir gecikmeyle Konrad, Roth'un düşüncesini tekrarladı:

"Bir hata yaptınız."

Göz açıp kapayıncaya kadar ceza avukatı, masanın altındaki gizli bir bölmeden çıkardığı tabancasını çoktan doğrulmuştu bile. Konrad, Doktor Roth'un iki kaşının ortasına nişan almıştı.

54. Bölüm

"Benim çalışma masam. Benim gizli bölmem. Benim yaşam sigortam," dedi Konrad. "Aslında davalarını kaybettiğim öfkeli müvekkillerim için düşünülmüş. Bu açıdan bakınca duruma gayet uyuyor."

Avukat üzgün bir şekilde güldü ve elindeki tabancayı daha sıkı kavradı. "Ateş ederim," dedi tehdit edercesine, Roth ise ciddi olduğunu biliyordu.

"Tetiği çekeceğim, böylece artık nakliyecilere değil, beyin lekelerini çıkarmak konusunda uzmanlaşmış olay yeri temizlikçilerine ihtiyacınız olur."

"Tamam, tamam." Roth ellerini havaya kaldırıp ona doğru yaklaştı. Bu onun uzmanlık alanıydı: ruhsal yara almış insanların sıra dışı durumlardaki duygusal tepkileri.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Cevaplar," dedi Konrad şaşırtıcı biçimde sakin bir tavırla ve silahı bu defa Jorgo'nun göğsüne doğrulttu. Atan şah damarı ne denli gergin olduğunu ele veriyordu. "Benden neden şüphelendiniz?"

Jorgo, Roth'la kısa bir bakışmanın ardından, buna ciddi bir şekilde cevap vermesinin sorun yaratmayacağını anlayınca şöyle dedi: "Elimizde ne bir DNA örneği ne de herhangi bir kanıt bulunuyordu. Berber davasında tamamen karanlıkta aranıyorduk. Philipp'in bizzat oluşturduğu kişilik analizinden 'ileri yaşlarda,

yüksek eğitim görmüş, belirgin bir düzen anlayışına sahip ve daha çok muhafazakâr yapıda bir erkek' olduğunu tahmin ediyorduk."

Konrad başıyla onayladı ve boşta olan eliyle Jorgo'yu devam etmeye teşvik etti.

"Emma'yı yıllardır tanırım. Sadece kocasının dikkatini çekebilmek için yalan söyleyecek yapıda biri olabileceğine inanmıyordum. Özellikle de sebepsiz yere şiddet uygulayabilecek olmasına."

"Pek sanmıyorum," diye onayladı Konrad. "Philipp buna daha uygundu."

Jorgo başıyla onayladı. "Ama ortağım da kadınlara fiziksel şiddet uygulayacak biri değildi."

"Ama ruhsal şiddet," diye hüküm verdi Konrad, Jorgo kısa bir an için duraksadı ve devam edebileceğini anlayınca konuşmasını sürdürdü. Ya Roth'un bakışlarını doğru şekilde yorumluyordu ya da bir polis olarak, şiddet eyleminde bulunmak üzere olan insanlara gerçeği anlatmanın daha doğru olacağı konusunda eğitim almıştı.

"Philipp kuşku uyandıran davranışlar sergiliyordu, karısının ruh sağlığıyla ilgili şüphelerini sık sık dile getirir olmuştu. İnceleme yapmak için birlikte Le Zen'e gittiğimizdeyse, saldırıyı değil de karısının paranoyasını ispatlamaya yarayacak deliller bulmaya çalışıyor gibiydi. Ayrıca Emma'nın hiçbir şekilde bağlantı kapısından haberdar olmasını istemiyordu, oysa bunu bilmesi, acı içindeki ruhuna merhem olabilirdi. Duvarda yapıştırıcı kalıntıları bulduğumuzu da ondan gizledi, muhtemelen kapıyı kapatmak için kullandığınız tablodaki yapıştırıcıdan geriye kalanları."

Jorgo omuz silkti. "Devamında ise en mantıklı seçenek Emma'nın yakın çevresini araştırmaktı. Ve işte oradaydı, profil uyuyordu, sanki Philipp onu oluştururken gözünün önünde sizi canlandırmış gibiydi."

Konrad boğazını tuttu. Dikkatini yeniden Roth'a çevirdi, aynı zamanda bakışlarını ve tabancasının namlusunu da.

"Peki ya siz? Her şeyi tezgâhlayan sizsiniz, değil mi?"

"Ben daha çok, şansımın yaver gittiğini söylerdim. Bayan Stein'ın, Rosenhan Deneyi hakkında bir konferans verdiği kongreye ben de katılmıştım. Muhtemelen farkına bile varmadınız ama vestiyerde karşılaşmıştık. Daha sonra polis tarafından ifade vermeye çağrıldığımda ise karşılaşmamızı tekrar hatırladım. Öyle sanıyorum ki tıbba olan ilginizden değil de Emma'nın dosyasındaki oda numaralarını değiştirmek için orada bulunuyordunuz?"

Konrad başıyla onayladıktan sonra şöyle dedi: "Sorduğum şey bu değildi. Bilmek istediğim, bu tuzak fikrinin mimarı olup olmadığınız?"

Roth duraksadı. Konrad onun yalan söylediğini mutlaka anlardı. Diğer yandan başhekimin ona hakaret etmeden dürüst olması imkânsızdı.

Ünlü uzman, polis tarafından resmî olarak yardım talebi aldıktan sonra son birkaç hafta boyunca ceza avukatının ruhsal durumunu esaslı bir şekilde inceleme altına almıştı. Konrad'ın internette bulunan tüm seminer videolarını ve halka açık konuşma kayıtlarının tamamını incelemişti. Neredeyse kusursuz denebilecek dış görünüşünü ve her zaman kontrollü olan, azami başarı odaklı tavrını analiz etti ve kısa sürede, Konrad'ın en büyük zaafının aynı zamanda soruşturmayı yürüten polislerin en büyük şansı olduğunu fark etti: narsistik kibri.

"Suçunuzu kanıtlayabilmemiz için kendinizi güçlü hissettiğiniz bir ortam yaratmamız gerekiyordu," dedi Roth. "Bütün iplerin elinizde olduğunu ve mahkemede sergilemeye alışkın olduğunuz türden bir mizansenin başkarakteri olduğunuzu düşünmeliydiniz. Ofisinizi baştan inşa etme fikrimi onaylayacağınızdan hiç

şüphem yoktu. Sonuçta Bayan Stein'ın, polis tarafından ciddiye alınmasını önlemek için otel odasına onca emek vermiştiniz."

"O halde bütün bunları tasarlarken Emma'yı hiç düşünmediniz?" Konrad gözlerini kırpıştırdı. Sulanmışlardı ama kendi için üzülüyormuş gibi durmuyordu. Böylesine zor bir durumdayken bile daha çok Emma'nın iyiliğini düşünüyor gibiydi.

"Yanılıyorsunuz, elbette Bayan Stein'ı da düşündüm," diye açıkladı Roth. "Ofisinizi kopyalayarak tıpkı deyimdeki gibi bir taşla iki kuş vurmayı başarabildik. Emma yaşadığı korkunç olaylardan sonra her türlü iletişimi reddediyordu. Hazırladığımız mizansen sonunda kendini açmasını sağladı. Sizin de katil olduğunuzu kanıtlamaya yaradı."

Konrad'ın bakışları sertleşti. Bir an için tekrardan, karşı tarafın tanıklarını çapraz sorguya çeken bir avukata dönüşmüştü. "Bunu nereden biliyordunuz? Halıyı yanıma alacağımı nereden biliyordunuz?"

Roth yavaşça başını salladı. "Bilmiyordum. Dürüst olmam gerekirse, Emma'nın lekeyi silmesine engel olmaya çalıştığınız ana kadar onun bir delil olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Fakat sonra yakın çekim esnasında göz bebeklerinizin büyüdüğünü fark ettim. Bir saniye sonrasında neredeyse içgüdüsel bir tepkiyle çoktan ayağa fırlamıştınız. Emma'nın hiçbir şekilde halıya dokunmasını istemiyordunuz. Bay Kapsalos ve ben birbirimize şunu sorduk: Neden? Bunun üzerine halıyı daha yakından inceledik ve Emma'nın, onu silmesi halinde kopması muhtemel olan saçları fark ettik."

Konrad boşta olan eliyle, tıpkı üniversite öğrencilerinin bir profesörü alkışlamak için yaptığı gibi övgüyle masaya vurdu.

Jorgo'nun elini, tabanca kılıfının üzerine götürmesi, Konrad'ın gözünden kaçmadı.

"Bu hiç de iyi bir fikir değil," dedi kısaca, polisin kalbine nişan aldığı silahı daha güçlü bir biçimde kavrayınca, parmaklarının eklem yerleri beyazlaştı.

Aynı anda Roth'un arkasında bir patlama oldu. Tıpkı Jorgo gibi o da gerçeğinden farklı olarak hukuk şirketinin koridoruna değil de soyunma odalarına açılan "avukatlık ofisinin" çıkış kapısına doğru döndü. Kapı açılıyordu.

Ancak öylesine yavaş hareket ediyordu ki sanki onu dışarıdan itmeye çalışan kişi, güçlü bir rüzgâra karşı koymak zorunda kalıyormuş gibiydi.

"Emma!" diye bağırdı Konrad, sanki onu uyarmak istermiş gibi yüksek sesle ama geç kalmıştı.

Kısa saçları, çıplak ayaklarında beyaz ev ayakkabıları ve arkadan bağlı hastane önlüğüyle çoktan eşikte duruyordu.

"Senin... burada ne işin var?" diye sormak istemişti muhtemelen ancak sözleri, silah sesinin ardından oluşan kargaşanın içinde kaybolmuştu.

Konrad şaşkınlık içinde elindeki silaha baktı. Belli ki olanlara inanmakta zorlanıyordu. Kolunu yere indirdi ve aynı saniyede Jorgo tarafından yere serildi. Polis memuru silahını çekip masanın üzerinden atlamıştı.

Roth, avukatın hiç karşı koymadan yere yatırılıp kollarının arkaya bükülmesine izin verdiği, eşit olmayan bu mücadeleyi görmedi.

Gördüğü tek şey Emma'ydı.

Yeni döşenmiş parkelerin üzerine kan damlıyordu. Kırmızı ve yapışkan bir şelale gibi yere boşalan koca bir ırmak. Deri koltuğun üzerine, daha önce sehpanın durduğu ama artık sadece *enso* halısının durduğu ve sonra Emma'nın üzerine yığıldığı yere.

Dört hafta sonra

55. Bölüm

"Üç numara," dedi ziyaretçileri güvenlik kapısında karşılamakla görevli, kısa saçlı, çökük yanaklı bir kadın. Uzun boylu ve iri yapılıydı, dişleri nikotinden sararmıştı ve bir basket topunu kavrayabilecek büyüklükte elleri vardı. Yine de her gününü bir psikiyatri hapishanesinin en yoğun güvenlikli bölümünde çalışarak geçiren biri için şaşırtıcı biçimde nazikti.

"Beş dakikanız var." İnfaz koruma memuresi, özgür dünyayı mahkûmlardan ayıran camın üstünde numarayı işaret etti.

Konrad yerini çoktan almıştı.

Kireç gibi beyaz ve takatsizdi. Sakalını kesmişlerdi ama bu onu daha da yaşlı göstermişti.

Ziyaretçi odasına hafif bir çürük kokusu geliyordu ama bu yalnızca bir kuruntuydu; Konrad'ın göğüs kafesi inip kalktığından ve burun kanatları neredeyse telefon ahizesini tutan, yaşlılık lekeleriyle dolu eli kadar titrediğinden, koku alma duyusunda oluşan bir aksaklık. Tabancayı tutarken sahip olduğu güçten geriye pek bir şey kalmamıştı. Buradaki tutukluların, gardiyanlar tarafından zombi olarak adlandırılmasına şaşmamak gerekti.

Yaşayan ölüler. İlaçlarla yatıştırılmış ve sonsuza dek kapatılmış.

Tutuklu yakınlarının, son derece ağır vakaların karşısında oturduğu ziyaretçi bölümünde dahi, normal bir insan olarak

kocaman bir örümceği dilinizin üstünde gezdirme düşüncesine benzer bir tedirginlik hissediyordunuz.

Emma ahizeyi eline alıp oturdu.

"Teşekkür ederim," dedi, dört kadının saçlarını kazımış, bunlardan üçünü öldürmüş ve ona hayatının en kötü gecesini yaşatmış olan adam. "Beni ziyaret etmek için buraya gelmen bana çok şey ifade ediyor."

"Bu bir istisna," dedi Emma ifadesiz bir şekilde. "Sadece tek seferlik geldim, bir daha hiç gelmeyeceğim."

Konrad bunu tahmin etmiş gibi, başıyla onayladı. "Dur, tahmin edeyim. Seni Doktor Roth gönderdi. Son noktayı koymanın sana terapinde yardımcı olacağını düşünüyor?"

Emma, eski en iyi dostunu takdir etmekten kendini alamadı. Hapishane kliniği kısa sürede sağlığını, gösterişli dış görünüşünü ve gençlik cazibesini ondan almış olsa da zekâsını alamamıştı.

"Dışarıda bekliyor," dedi Emma dürüstçe. Ona tekrar her yerde eşlik eden Samson'la birlikte. Ve herhalde hiçbir zaman kurtulamayacağı Jorgo'yla.

Emma ahizeyi bir kulağından diğerine aktardı ve sol dirseğini ovuşturdu. Bandajlar henüz yeni çıkmıştı, ameliyat izleri hâlâ çok belirgindi.

Park Kliniği'ndeki güvenlikli, tek kişilik odalar sadece geceleri kilitlendiğinden Emma o gün odasından çıkabilmişti. Ancak sağlık durumu nedeniyle spor salonuna giden birkaç metrelik mesafeyi aşması, on dakikadan fazla zamanını almıştı.

Beklenmedik bir biçimde spor salonuna girmesi ve Konrad'ın silahının yanlışlıkla ateş alması sayesinde Emma hayatı boyunca, kolunu her büktüğünde Konrad'ı hatırlayacaktı. Gerçi eklem yerini parçalamamış olsaydı da onu yine hatırlardı.

"O kadar üzgünüm ki. Seni asla incitmek istemedim," dedi Emma'nın en son yarı uykudayken duyduğu o sesle. Park Kliniği'nde. Ses tonunun yüzeye çıkardığı anılar o kadar güçlüydü ki Emma'nın ağzına yeniden mide asidinin ve kusmuğun tadı gelmişti; tıpkı hastane odasında kustuğu o gündeki gibi. Doktor Roth ilaçların midesine dokunduğunu söylemişti ama Emma nedenini gayet iyi biliyordu. Bilincini tamamen yitirmesini engelleyen şey, Konrad'ın sesi olmuştu. Önce midesini altüst eden ve nihayetinde onu uykusundan çekip çıkaran şey ise itirafı.

"Gerçek nedeni ne?" diye sorduğunu duydu Konrad'ın ve alnını buruşturdu.

"Anlamadım?"

"Seni buraya getiren gerçek neden ne? Başına buyruk bir insansın Emma, bu özelliğine hep hayran olmuşumdur. Henüz çocukken bile güçlü bir yapın vardı. Onun talimatıyla asla buraya gelmezdin, tabii eğer aradığın başka bir cevap yoksa."

Emma derin bir nefes aldı ve Konrad'a bir kez daha saygı duydu. Onu yitirmemişti: Emma'nın içini açık bir kitap gibi okuma yeteneğini.

"Bütün olanlardan sonra, aslında bir önemi yok. Ama bu soru bana yine de... işkence ediyor."

Konrad kaşlarını kaldırdı. "Hangi soru?"

"Philipp! Yaşamasına neden izin verdin?"

Gergin bir şekilde başparmağını çekiştirdi. Tırnakları yeniden şeffaf ojeliydi ve özenle kesilmişti. Parfüm sürmüş ve bacaklarını tıraş etmişti. Düzelen ruh sağlığının dışa yansıması. Fakat içsel olarak kendini birdenbire şiddetli bir soğuk algınlığına yakalanmış gibi hissetmeye başlamıştı. Sanki yüz kasları büzüşüyor ve kulakları ağrıyormuş gibi hissediyordu, belki de Konrad'ın cevabını duymak istemedikleri için.

"Demek istediğim, bütün o kadınları öldürdün ama en çok nefret ettiğin adamı öldürmedin. Beni aldatan sonuçta oydu. Onu ortadan kaldırmak çok daha kolay olmaz mıydı?"

Konrad başını salladı. "Tatlım, anlamıyor musun? Seni acıdan korumak istiyordum, sana acı vermeyi değil. Emma, bana inanmalısın, seni hep sevdim. Ama hiçbir zaman bencilce davranmadım, yıllar önce, tek çocuk olarak kalmanı sağladığımda bile."

Konrad'ın başında aniden bir motosiklet kaskı belirmişti, elindeki telefon gitmiş ve yerine, ay ışığında gümüş gibi parlayan, uzun iğneli bir enjektör gelmişti.

"Sen istersen gidip yatağına yat Emma," dediğini duydu Arthur'un. *"Ben hemen dönerim."*

Emma gözlerini kırpıştırdı ve geçmişten beslenen görüntü kayboldu.

"İğnenin içinde ne vardı?" diye sordu camın arkasındaki Konrad'a.

"Düşük yapmayı sağlayan bir madde," diye açıkça itiraf etti. "Onu annenin yatağının yanında duran su şişesinin içine boşalttım. Lütfen, benden nefret etme. Muhtemelen babanın sana uyguladığı ruhsal şiddetin bire bir aynısına maruz kalacak olan başka bir çocuk daha doğurmasına nasıl izin verebilirdim? Sırf korktuğu için kendi kızının canını yakmak isteyen bir adam."

"Sen hastasın," dedi Emma, hemen arkasından bir saptamada bulunarak. "O sendin! Sylvia'nın haplarını da sen değiştirdin."

"Philipp'in ondan çocuk yapmasını ve seni daha çok yaralamasını engellemek için."

Emma'nın ahizeyi çevreleyen parmakları kasıldı. "Sylvia'nın gözünde güvenilirliğimi tamamen yitirmem için ona Arthur'dan söz ettin. Sonra da kendine zarar vermesi için bunu yapanın Philipp olduğunu söyledin."

"Tek istediğim, ellerini Philipp'in üzerinden çekmesiydi. İntihar edeceğini gerçekten düşünmemiştim."

"Öyle bile olsa, ölümünden sen sorumlusun. Sen tam bir ruh hastasısın, bunu biliyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti Konrad. "Buna rağmen hiçbir zaman bencil olmadım, duyuyor musun? Tek istediğim, senin iyi olmadı. Bu, Philipp'le birlikte olman gerektiği anlamına gelse bile. O aşağılık, beş para etmez herifle."

Kısa bir an için cam bölmeye tükürüyormuş gibi göründü.

"O pislik herif seni en kötü zamanında yalnız bıraktı. O dönemde gizlice eve girmem gerekmişti. Sana göz kulak oldum. Hatta Philipp'in, ne kadar altüst olduğunu anlaması için paketi masandan alıp birkaç saatliğine bahçe kulübesine sakladım. Seni hafta sonunda yalnız bırakmaması için! Bu haldeyken değil! Ama o domuz yine de gitti. Duygusuzca, tereddüt dahi etmeden."

"Evimizde mi saklandın?" diye sordu Emma.

Onca yıl boyunca beni kaç kez gizlice izledin?

Emma bunun en az Konrad'ın, saçlarını *enso* halısına dokuması kadar tüyler ürpertici bir düşünce olduğunu biliyordu. Günün birinde bir ihtimal unutulsa da korkutuculuğunu asla tamamen kaybetmeyecek olan bir düşünce.

"Kulübede. Bodrumda. Konuşmanız esnasında erzak odasında duruyordum, aramızda sadece ince bir kapı vardı," diye doğruladı Konrad.

"Tıpkı Le Zen'deki geçiş kapısı gibi," diye ateş püskürdü Emma.

Konrad'ın gözleri doldu. "Ah küçüğüm, şu anda benden nefret ediyor olmalısın." Alt dudağı titriyordu. Ağzından salya akıyordu ama onu silme gereği duymadı.

"Seni yaralamayı bırakmasını istiyordum. Ona o saçları göndermemin tek nedeni, seni aldatmasının nasıl sonuçlar doğur-

duğunu görmesiydi. Ama o pislik onları, sana daha çok işkence etmek için kullandı. Gerçekten çok üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?" diye sordu Emma. Ona öfkeli olacağına dair kendine söz vermişti. Buraya gelirken konuşmanın gidişatını ve sonucunu zihninden geçirmişti. Hayalinde ayağa fırlayıp ahizeyi cama vurduğunu görmüştü, tekrar ve tekrar, ta ki sonunda onu patlatmayı becerip Konrad'ın üzerine atılarak gırtlağını, kırık bir cam parçasıyla kesmeyi başarana kadar.

Oysa şimdi, en sevdiği oyuncağı elinden alınmış küçük bir çocuk gibi karşında otururken hissettiği tek şey, acıma hissiyle ağırlaşan kocaman bir boşluktu.

"Tüm o kadınları öldürdüğün için üzgün değilsin, değil mi?" diye sordu ve gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gördü.

"Beni bütün hayatım boyunca takip ettiğin için de üzgün değilsin?" Konrad ağlayarak başını salladı.

"Beni uyuşturduğun, tecavüz ettiğin ve otelin dışına taşıdığın için de üzgün değilsin? Ve yaptıklarınla beni suçsuz insanları bıçaklayan, paranoyak bir enkaza çevirdiğin için de üzgün değilsin?"

"Hayır," diye iç çekti. "Beni üzen tek şey, sana olan sevgimi çok daha önce itiraf etmemiş olmam. Belki o zaman bir şansımız olurdu."

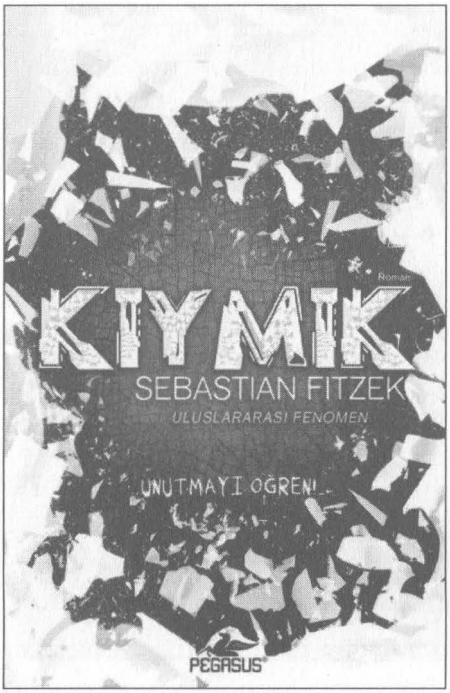
Emma gözlerini kapattı, elinin tersiyle göz kapaklarını sildi ve ahizeyi yerine astı.

Elbette, diye düşündü. O hasta. *Bunu benden daha iyi kim anlayabilir ki?*

Gözlerini açtı ve Konrad'a son kez baktı.

Bunu yapmayı hiç öğrenmemiş, hayatı boyunca bir kez olsun bunu denememiş olmasına rağmen, Konrad'ın ona camın arkasından söylediği şeyi, dudaklarını okuyarak anladı:

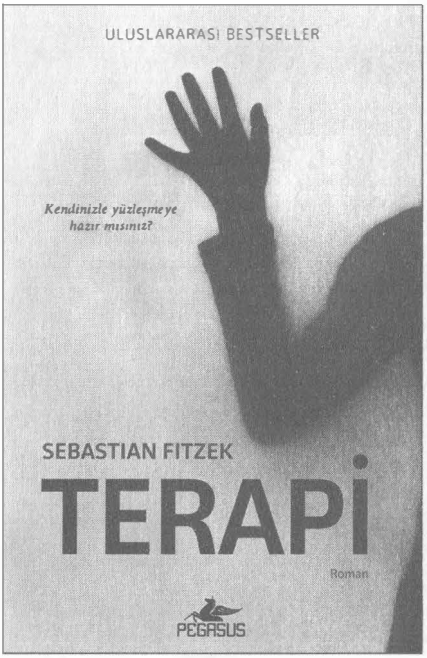
"Sevgiden Emma. Bütün bunları sadece sevgiden yaptım."

ALMANYA'NIN BİR NUMARALI POLİSİYE YAZARINDAN NEFES KESEN BİR GERİLİM ROMANI. HEYECANI HER SAYFASINDA YAŞAYACAĞINIZ KIYMIK'TA BİR SONRAKİ SAYFA İÇİN SABIRSIZLANACAKSINIZ.

"Fitzek akıcı, yürek burkucu ve derin bir üslupla yazıyor. Kitaplarının etkisinden son sayfayı bitirdikten çok sonra bile kurtulamıyorsunuz."

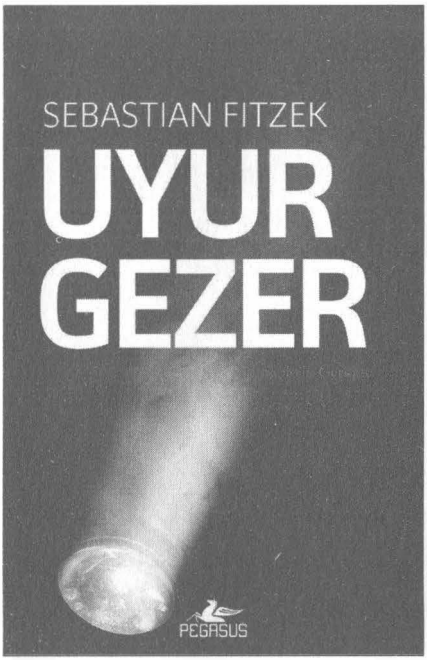
John Katzenbach

KENDİNİZLE YÜZLEŞMEYE HAZIR MISINIZ?

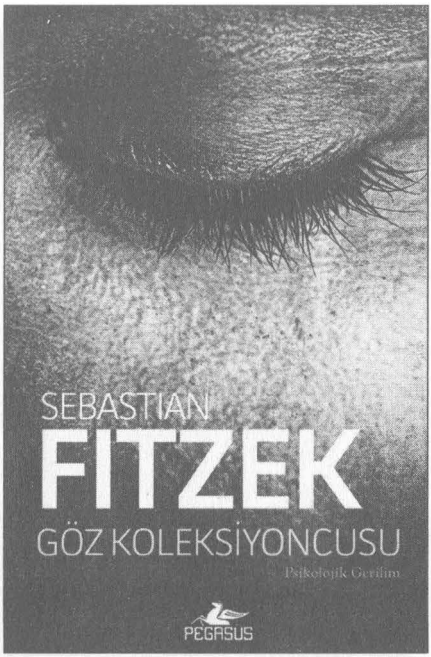
"Sebastian Fitzek'in *Terapi*'si, karakterlerinin iç dünyalarındaki gerilimleri ve konu ile tempo arasındaki etkileşimi çok iyi yakalayan sofistike ve edebî bir gerilim. Doğrudan, rahatsız edici ve akıcı bir üslupla yazılan bu kitap, eline entrika dolu bir polisiye alıp yatağa kıvrılarak kitap okumayı sevenler ve daha derin bir anlayış düzeyine ulaşmak isteyenler için eşi bulunmaz bir kitap."

John Katzenbach

TAŞINANLARIN BİR SÜRE SONRA DELİRDİĞİ VEYA İNTİHAR ETTİĞİ BİR EV, NEREYE AÇILDIĞI BİLİNMEYEN BİR KAPI VE DEHLİZLERDEN OLUŞAN KARANLIK BİR LABİRENT...

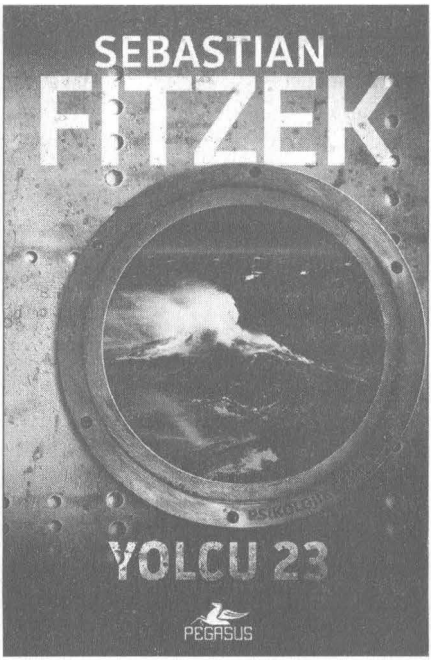
"Kâbusunuz olacak bir gerilim. Labirentlerin arasında kaybolacaksınız. Hatta kitabı okuduktan sonra bir daha uyumak bile istemeyebilirsiniz."
Kirkus Reviews

BU ACIMASIZ KATİL DÜNYADAKİ EN ESKİ OYUNU OYNUYOR:
SAKLAMBAÇ.
MASUM AİLELERİN ÇOCUKLARIYLA.
ÇOCUKLARINI BULMALARI İÇİN AİLELERİN KIRK BEŞ SAATİ VAR.
YOKSA ÇOCUKLAR ÖLECEK.

"Sebastian Fitzek'in yazdığı en muhteşem gerilim kitabı."
Der Spiegel

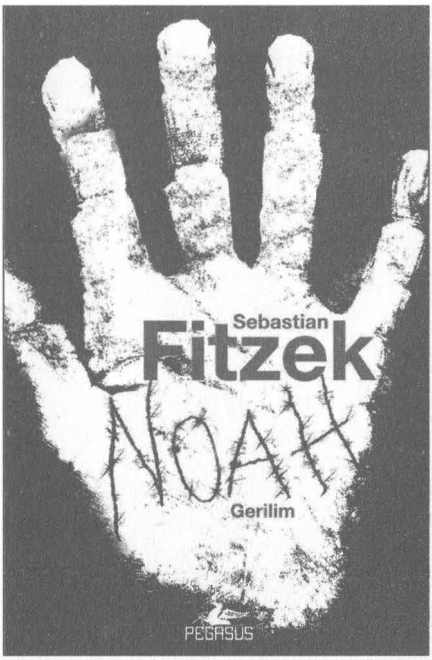
"Korkunç, korkunç, korkunç: Sebastian Fitzek'in yeni kitabı yüreğinize indirecek."
Freundin

HER YIL ONLARCA KİŞİ GEMİLERDE KAYBOLUYOR. ÜSTELİK ARKALARINDA BİR İZ BİLE BIRAKMADAN. ONLAR YOLCU 23'LER. BU DA ONLARIN HİKÂYESİ. BURADA KİM OLDUĞUNUZUN, KAÇ YAŞINDA OLDUĞUNUZUN BİR ÖNEMİ YOK. EĞER ÇOK KÖTÜ BİR ŞEY YAPTIYSANIZ SIRADAKİ YOLCU 23 SİZ OLABİLİRSİNİZ. GEMİYE HOŞ GELDİNİZ.

"Sinirleri zayıf olanlara hiç uygun değil!"
Südhessen Wochenblatt

"Bu kitap sessiz, sakin yerlerde yaşamayanlar ve kolay kolay korkmayanlar için uygun. Fitzek'in romanlarını okumak için akşamları televizyonu kapatmaya değer. Onun kitapları, ekranlardaki birçok programdan çok daha iyi."
Maren Keller

İSA DOĞDUĞUNDA GEZEGENİMİZDE ÜÇ YÜZ MİLYON İNSAN YAŞIYORDU. GÜNÜMÜZDE İSE BU SAYI YEDİ MİLYAR. BUNA DAKİKADA YÜZ ELLİ ALTI İNSAN EKLENİYOR. PEKİ DÜNYA BU YÜKÜ KALDIRMAYA HAZIR MI?

BİR ADAMIN HAFIZASI İNSANLIĞIN KADERİNİ DEĞİŞTİREBİLİR Mİ?

"Sebastian Fitzek'in okuyucuyu tekrar tekrar şaşırtma, yanlış yollara sokma ve hiç beklemediği anda tüylerini diken diken etme konusunda eşine az rastlanır bir yeteneği var."
Oldenburger Onlinezeitung

"Yüksek gerilim hattında geçen bir roman, kanınızı donduracak."
Münstersche Zeitung

© FinePic®, Münih

SEBASTIAN FITZEK, 1971 yılında Berlin'de doğdu. Hem yazarlık hem de gazetecilik yapan ve Almanya'nın en başarılı gerilim yazarlarından biri olan Fitzek'in kitapları yirmi dört dile çevrildi ve dünyada sekiz milyondan fazla sattı. Kitapları sinema ve tiyatroya da uyarlanan yazar, ailesiyle birlikte Berlin'de yaşamaktadır.

Kapak görseli: FinePic® Münih
Kapak tasarımı: ZERO Werbeagentur, Münih

DİKKAT!
YÜKSEK DOZDA GERİLİM İÇERİR!

Postacısı ondan evde bulamadığı komşusuna gelen bir paketi teslim almasını rica etti. Daha önce adını hiç duymadığı bir komşuydu bu. Üstelik yıllardır aynı ara sokakta oturmasına rağmen.

Kadın ise, "Bunda ne kötülük olabilir ki?" diye düşündü.

Ve böylece ölümcül bir kâbusu evine sokmuş oldu...

"Sebastian Fitzek uykusuz bir gece geçireceğinizi garanti ediyor."
Donna

"Yazar, okuyucuları için delice bir hikâye, tekinsizlikler ve son sayfaya kadar devam eden çılgınca bir temposu olan bir paket hazırlamış."
Dpa

"Fitzek yanıltmacalarla dolu bir şahesere imza atmış."
Westdeutsche Allgemeine

"Fitzek gerilim türünün ustası olduğunu bir kez daha kanıtlıyor."
Hörzu

